

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΣΕΛΙΔΕΣ

52

1934
ΕΤΟΣ 11^{ον}
Αρ. 536

10 ΑΙΤΗΣΕΙΣ ΓΑΜΟΥ Σ' ΕΝΑ ΜΗΝΑ

Γιατί οι άνδρες έρω-
τεύονται την νέαν
αυτήν

Η Δνίς Χ., της Βουλγogne έλαβε 10 προτάσεις γάμου τον περασμέ-
νο μήνα, από δέκα νέους οικογε-
νειών. Σε ρεπόρτερς ή Δνίς Χ., εί-
πε: «Είμαι παλῆτρια ενός κατα-
στήματος νεωτερισμών. Φαντάζομαι,
ότι η μόνη ατρία τόσων ατήσεων
γάμου, είναι ότι πάντοτε εφροντίζα
διά το χρώμα μου. Αντελήφθη, ό-
τι η χρήσις κοινών πούδρων ξηρά-
νει την επιδερμίδα και την μετα-
βάλλει εις γονδροειδή, ξηράν και
λεικισμένη. Γι' αυτό μεταχειρίζομαι
την πούδρα Τοκαλόν, που περιέχει
Mousse de Crème. Αυτή όχι μόνον
μαλακώνει, προστατεύει και ώμορ-
φαίνει την επιδερμίδα, αλλά μου δί-
δει ένα θαυμάσιο χρώμα, που διατη-
ρείται φρέσκο καθ' όλην την διάρ-
κειαν της ημέρας. Και πράγματι,
πλέον του ενός εκ των υποψηφίων,
μου ώμολόγησαν, ότι το κοριτσάκι-
κο χρώμα μου τους έσπῆνευσε».

Η Mousse de Crème, αναμινυο-
μένη επιστημονικῶς με την πούδρα
Τοκαλόν όχι μόνον εμποδίζει την
πούδρα να ξηράνη την επιδερμίδα,
αλλά την κάνει να κρατά στον άνε-
μο, στην θροχή, ακόμα και χορευ-
οντας στην πλέον ζεστή αήθουσα
του χορού. Δίδει το θαυμάσιο αυτό
χρώμα, για το οποίο όλοι οι άνδρες
τρελλαίνονται. Γεν. 'Αντ. Α. Π. Ρε-
μπουζάκος, Πραξιτέλους 42, 'Αθή-
ναι.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ

Επί της οδού 'Αχαρνών 182, α-
κριβῶς εις το τέρμα, όμοι ή και
χωριστά:

1ον) Κατάστημα αρκετά εδρύχω-
ρον, κατάλληλον δι' οιαδήποτε έ-
πιχειρήσιν, και

2ον) Κατοικία εκ δύο δωματίων
και κουζίνας μεθ' όλων των χρεω-
δών, αερίοφωσ και ηλεκτρικόν.

Πληροφορία παρά τῷ δικηγόρω
κ. Ι. Σάλη (όδός Παπαρηγοπού-
λου 9α, μέγαρον 'Αφθονίδου) καθ'
έκάστην 8-9 π.μ. και 4-7 μ.μ. Τηλ.
21-283.

Κ.Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ
Μεταδοτικών και Δερματικών
νοσημάτων
Μάγερ 23 α — Τηλ. 25532
'Ιδιώτερον διαμέρισμα
δι' Έκαστον ασθενή

SCHERK

„Από τους Δεκέδες και μηνιπικία ούτε ιχνος πλέον.

Μεγάλο φιαλίδιο Δραχ. 90.
Μικρότερο Δραχ. 55.

Έτσι μας γράφει μία Κυρία από το Ψυχικό. Αυτό δείχνει
άλλη μία φορά πόσο αποτελεσματικά επενέργει ή Λοσιόν
πρώσπου Scherk. Μεταμορφώνει το δέρμα και αφαιρεί όλες
της ακαθαρσίες. Η νέα επίδερμις παρουσιάζεται φρέσκια,
χωρίς λεκέδες, λεία. Γεν. 'Αντήνος: Π. Ι. Μαγκριώτης,
Ερμού - Νίκης αρ. 10. Τηλ. 25-739.

Scherk
Face
Lotion
(Λοσιόν διά το πρόσωπο)

Ζαχαροπλαστεϊόν

Βουκουρεστίου 1Γ.

ΡΑΗΑΤ

- Νο 1ον) Σάν Φυστίκι.
- 2ον) 'Ικι-Μπις-μης.
- 3ον) Κουκουναρί.
- 4ον) Ουφάκ.

‘Παλλάς,

Κάτωθι Μετοχικού Ταμείου

Λουκούμια

- 5ον) Καϊμάκι.
- 6ον) Μπραλινέ.
- 7ον) Καρύδας-Φουντούκι.
- 8ον) 'Αμυγδάλου.

9ον) Φουντούκι.

ΑΠΑΝΤΑ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ

'Ηγγυημένης ποιότητας

Πώλησις χονδρική και λιανική

Μία επίσκεψις αρκεί διά να πεισθῆτε.

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ

Ο “ΦΟΙΝΙΞ,”

'Αποφεύγετε τα πολυδάπανα ταξείδια εις τας διαφόρους
Ιαματικές πηγάς, προτιμώντες να λαμβάνετε ταύτα εις τῷ
έν 'Αθήναις 'Υδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ΙΩΝΟΣ 5, πα-
ραπλεύρως θεάτρου Κοτοπούλη. Τά Ιαματικά τεχνητά Λουτρά
των διαφόρων Λουτροπόλεων, ΑΙΔΗΨΟΥ — ΜΕΘΑΝΩΝ —
ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ — ΥΠΑΤΗΣ, ἀναπληροῦν τελείως τά Ιαματικά

λουτρά των ὡς ἄνω ἀναφερομένων Ιαματικῶν πηγῶν.

'Ιατρικαί συμβουλαι δωρεάν. Τελεία ἀνακαινίσεις.

Ώραι ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π.μ. — 8 μ.μ.

VITANOVA

(ΝΕΑ ΖΩΗ)

Διά τῷ «Βιτανόβα» Ισχύει ἀπολύτως τῷ τετραστίχον:

«Μεγαλώνει τούς μικρούς»
«Ανασταίνει τούς νεκρούς»
«Έέρους κάμνει παλληκάρια»
«Καί τούς νέους λεοντάρια».

Παλείται εις τὰ Φαρμακεία

Χονδρική πώλησις: Φαρμακευτική 'Εταιρεία «Μινέρβα»,
Αθήναι.

ΕΝΑΣ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟΣ ΝΕΩΤΕΡΟΣ

Έάν ποτέ μεταχειρι-
σάτε δια μασσάς παλαι-
άσφαλως δια αυτό το συστή-
μα, δίνει εις το δέρμα μίαν
μετάλλου.

Όλες ή πούδρες που
χουν τάλα παρουσιάζουν
λάττωμα, το οποίον είναι
πως το αντίθετον από ό
χουν ή γυναίκες που φρα-
γεί την καλλονή τους.
Λούδινο δέρμα είναι
όραίο όμοιο φρούτο.

Δι' αυτόν τον λόγον
γάλο Γαλλικό εργοστάσιον
ξε να κατασκευάζει μίαν
χωρίς ίχνος τάλα ή οποια-
δήποτε ακαθαρσία ή
απαράτητη εις κάθε
κυρία, και το κατώφλιον
ρα από μικρές και
λέτες.

Αυτή ή πούδρα, ή
νει την επιδερμίδα αλ-
δομαίνεται "MATTE".
Αυτός είναι ένας
ΑΡΜΑΤΟΠΟΙΗ-
Α. Τ. ΠΙΣΕΡ, ΠΑΡΙΣ

ιδρυθείσης τῷ έτος 1774
ποία έχει 160 έτών
την κατασκευήν πούδρας.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ δωμά-
τιον δια κύριον ή κυρία
γυγον μετά τροφής εις
την θέσιν. Πληροφορία
Grosche, Μαυροκορδάτου

7 Ιουνίου 1934

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1105

ΤΟ ΘΕΡΙΣΜΑ

(Σκίτσο του κ. Γερ. Γρηγόρη)

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΣΦΑΛΜΑ ΚΙ' Η ΘΥΣΙΑ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΤΟΥ FRANC S DORRIS

Θ' άρχισή να επιστρέφει ο άφεντικός σου, Ουίλλιαμ; ρώ-
τησε ο Τζάκ Τάμφορ τον γέρο υπηρέτη τῷ αδελφῷ του, ενώ
έκείνος τον έμπασε στο γραφείο τῷ κυρίου του.

—Όχι, κύριε! Ο κύριός μου μου είπε πως θά επέστρεφε ά-
μέσως και σ'ας παρακαλεί να τον περιμένετε.

—Καλά, Ουίλλιαμ, θά περιμένω!

Ο Τζάκ Τάμφορ αγαπούσε πολύ τον αδελφό του. Ο Ράλφ
ήταν κατά αρκετά χρόνια νεώτερός του κι' ο Τζάκ, από τότε
που πέθανε ο πατέρας τους, τον είχε υπό την προστασία του.
Τόση ήταν ή αγάπη του για τον Ράλφ, ώστε είχε κατορθώσει
να πνίξη τῷ βαθύ αίσθημα που έννοιωθε για την ώμορφη Ντόλ-
λυ, με τὰ μεγάλα όνειροπόλα μάτια, όταν μία μέρα ο αδελφός
του τῷ ώμολόγησε πως ήταν τρελλά έρωτευμένος μαζί της
και πως είχε αποφασίσει να τή ζητήσει σε γάμο. Η Ντόλλυ δέ-
χτηκε πρόθυμα την πρότασή του. Οι φίλοι της μάλιστα άπόρη-
σαν πως είχε ξεχάσει τόσο γρήγορα τον Χέρμπερτ Πάρκ, με
τον οποίο είχε φλερτάρει άγρίως όλο τον περασμένο χειμώνα,
και τῷ οποίῳ ο πρόσφατος θάνατος στις 'Ινδίες τούς είχε λυ-
πώσει βαθειά όλους.

Ο Ράλφ ούτε μαντέψε τότε την θυσία τῷ αδελφῷ του κι'
άπέδωσε σε μία ιδιοτροπία τῷ Τζάκ τῷ μακρινῷ ταξείδι που
έκανε άμέσως μετά τῷ γάμῳ του με την Ντόλλυ και που θά-
σταζε έναν ολόκληρο χρόνο. Όταν ο Τζάκ επέστρεψε, ο Ράλφ
ήταν ο περιήφανος πατέρας μίας χαριτωμένης μικρούλας, τῆς
Τζέννυ, κι' οι εύτυχεις γονεῖς περιέβαλλαν τῷ λατρευτῷ τους
παιδάκι με τὰ χάδια τους.

Τι τον ήθελε όμως τώρα ο Ράλφ; Αυτό άναρωτιόταν ο Τζάκ,
εῷ θημάτιζε άνήσυχος μέσα στο γραφείο τῷ αδελφῷ του.
Πατί αυτό τῷ εῶσνικό τηλεφώνημα; Τι να σήμαινε ο άλλῳι-
μένος τόνος τῆς φωνῆς τῷ Ράλφ, καθώς τῷ μιλούσε πρὶν από
λίγο στο τηλέφωνο; Τι να είχε συμβῆ τάχα στον αδελφό του;
Μήπως ή σκληρή μοῖρα του δέν τον είχε δοκιμάσει αρκετά;
Επρόκειτο τάχα να τῷ ἀναγγείλῃ κανένα νέο δυσάρεστο; Καί
ο Τζάκ, χωρίς να θέλῃ, ἀναπολούσε τὰ τελευταία τραγικά γε-
γονότα, που είχαν ἀναστατώσει την εύτυχισμένη οικογενειακή
ζωή τῷ Ράλφ...

Ένας χρόνος είχε περάσει. Ράλφ, ή γυναίκα του κι' ή κό-
ρη του είχαν φύγει για ένα
«τουριστικό» ταξείδι στην 'Ηπει-
ρωτική Εὐρώπη. Ο Τζάκ λάθαι-
νε τακτικά εἰκονογραφημένα
δελτάρια από τις διάφορες χώ-
ρες που περνούσαν, πότε από
τον Ράλφ και πότε από κείνο
τῷ τρελλοκόριτσο την Τζέννυ,
τή χαριτωμένη ἀνεψιά του, που
τόσο τῷ θύμιζε την Ντόλλυ, ο-
πως ήταν πρὶν από εἰκοσι χρό-

νια! Πατέρας και κόρη ήσαν δυο ἀχώριστοι σύντροφοι. Κι' ο-
ταν ή επιστημονικές ασχολίες του τῷ επέτρεπον, ο Ράλφ έπαί-
νε την Τζέννυ κι' οι δυο τους ξεκινούσαν για μακρινές έκδρομές
με τῷ αυτοκίνητό τους, τῷ οποίῳ διέδυνε ο Ράλφ. Η Ντόλλυ
σπανίως τούς ἀκολουθούσε, γιατί την κούραζε τῷ αυτοκίνητο.
Προτιμούσε να μένῃ στο σπίτι για να διαβάσῃ τῷ τελευταίῳ ρο-
μάντσο τῆς μόδας ή καθισμένη κοντά στο παράθυρο να όνειρο-
πολῇ!...

Μιά μέρα, ο Τζάκ είχε λάβει ένα ἐπείγον τηλεγράφημα από
την 'Ελβετία, όπου βρισκόταν τότε ο Ράλφ με την οικογένειά
του. Με λίγες σύντομες λέξεις, ή Ντόλλυ τον παρακαλούσε να
σπεύσῃ άμέσως κοντά τους... Τρομερά άνήσυχος ο Τζάκ, πήρε
τῷ πρώτῳ βαπόρι που έφευγε και σε λίγες μέρες έφθανε στο
ξενοδοχείο τῆς Λωζάνης, όπου έμενε ο αδελφός του.

«Α! τί φρικτή τραγωδία! Ο Τζάκ ρίγησε ἀνέκδοτος καθῶς
ἀναπολούσε τὰ τρελλά λόγια τῆς ἀπελπισίας, με τὰ οποία τον
είχε υποδεχθῇ ή δυστυχισμένη Ντόλλυ. Με σύντομες φράσεις
που τις διέκοπταν οι λυγμοί της, τῷ είχε διηγηθῇ τῷ φοβερό
δυστύχημα...

Δύο μέρες προηίτερα, κατά τῇ συνήθειά τους, ο Ράλφ είχε
φύγει με την Τζέννυ για μία έκδρομή. Όπως πάντοτε, έτσι
και κείνη την ήμερα, ο Ράλφ οδηγούσε τῷ αυτοκίνητό του. «Ω!
αὐτή ή μανία τῆς ταχύτητος!... Εἶχαν φθάσει σ' ένα σημείο, ο-
που έπρεπε να ἀφήσουν τῷ αυτοκίνητό τους και να ἀρχίσουν πε-
ζή την ἀνάβασι μίας κορυφῆς τῷ βουνῷ, που σφικτόταν για
την υπέροχη θέα της. Ἀποσαν λοιπόν τῇ βόλαξί τῷ αυτοκινή-
του στον βράχο, τον οποίο έπαίρναν μαζί τους και ξεκίνησαν
εύθυμοι και γελαστοί... Ήταν περασμένο μεσημέρι, όταν έφθα-
σαν στο μικρό ξενοδοχείο, όπου έσβαν και ξεκουράστηκαν λι-
γάκι, προτού συνεχίσουν την ἀνάβασι τους ως την κορυφή. Η
τοποθεσία ήταν πράγματι γοητευτική. Ἀπό 'κει ψηλά, έβλεπαν
την πλούσια θάλασσα, που σκέπαζε την πεδιάδα και πῶς πε-
ρὰ τὰ γαλάνα νερά τῆς λίμνης τῆς Γενεύης, στα ὁποῖα ἐντοκαθε-
φιζόντουσαν ή χιονισμένες κορυφές των βουνῶν. Συναρμάρ-
νοι από την μεγαλοπρέπεια τῷ τοπίου ο πατέρας και ή κόρη,
έμειναν πολλή ώρα εκεί για να θαυμάσουν τῷ υπέροχο θέαμα
τῆς δύσεως τῷ ήλιου. Η ὥρα είχε περάσει χωρίς να τῷ ἀνι-
ληθῶν κι' όταν έφθασαν στο
σημείο όπου τούς περίμενε τῷ
αυτοκίνητό τους, είχε νυκτι-
σει πιά, έντελῶς. Τότε, για
να μη ἀνησυχῇ ή γυναίκα
του, ο Ράλφ έβγαλε εμπρός ο-
λη την ταχύτητα τῆς μηχανῆς,
χωρίς να σκεφθῇ πως από σι-
γήν σε στιγμή κινδύνευαν ν'
ἀναποδογυρίσουν στις ἀπότο-
μες στροφές τῷ δρόμου. «Ο-
πως κι' έγινε πράγματι. Σε

μιά στροφή, γιά ν' αποφύγη την σύγκρουσι μ' ένα αυτοκίνητο που έρχόταν από την αντίθετη διεύθυνσι, ο Ράφλ παραμέρισε απότομα, μιά ρόδα βρέθηκε στο κενόν και σ' ένα δευτερόλεπτο το μοιραίο είχε συντελεσθή...

Όταν συνήλθε ο Ράφλ, βρέθηκε ξεπλωμένος σ' ένα κρεβάτι του νοσοκομείου στη Λωζάννη. Στην αρχή, δεν θυμόταν τίποτε απ' όσα είχαν συμβή, μόνο αισθανόταν φοβερούς πόνους σ' όλο το σώμα του. Καί ξαφνικά, το συναισθήμα μιάς μεγάλης καταστροφής τον είχε κάνει νά θυγή μιά σπαρακτική φωνή απελπισίας:

—Τζέννυ! Πού είνε το παιδί μου...

—Αμέσως μιά γλυκιά αδελφή έσπευσε κοντά του και με λόγια ενθαρρυντικά προσπάθησε νά τον καθησυχάση. Στην αρχή του είπαν πως ή κόρη του είχε τραυματισθή, αλλά πως θα γινόταν καλά. Βρισκόταν στο πλαίσιο δωμάτιο και ή την έβλεπε μόλις ή κατάστασις του θα του επέτρεπε νά σηκωθή από το κρεβάτι του. Ο σωφέρ τους είχε γλυτώσει, με μερικούς μώλωπες...

Πέρασαν αρκετές μέρες... Ο Τζάκ θυμόταν το μαρτύριο του αδελφού του, ο οποίος, καρφωμένος εκεί, άπάνω στο κρεβάτι του πόνου, ρωτούσε με αγωνία πότε θα του επέτρεπαν νά σηκωθή και νά πάη νά ιδή την μικρούλα του, την πολυαγαπημένη του κόρη, ή οποία τότε έφερε έξ αιτίας του... από την άρρωσεία του!

Κατόπιν, όταν ο Ράφλ σηκώθηκε από το κρεβάτι κι άρχισε σιγά-σιγά νά κάνει μερικά βήματα μέσ' στο δωμάτιο, μιά μέρα πήγε ο γιατρός και του είπε εκείνο που κανένας ως τότε δεν είχε τολμήσει νά του πη. Η Τζέννυ ήταν θανατηφόρα τραυματισμένη... κι έτι ελάχιστες έλπίδες ύπληχαν νά γίνη καλά.

...Όσοσο έπρόσθεσε αν ήθελε νά δη την κόρη του, έπρεπε νά υποσχεθώ στο γιανό, πώς θα προσπαθούσε νά φανή ψυχραιμία γιά νά μη μεγαλώση τον πόνο του παιδιού του.

Χλωμός κι άμυλτος ο δυστυχισμένος πατέρας, είχε πείσει το χέρι του στο μπράτσο της γυναίκας του και με άργιο έβγαλε πάλι στο πλαγινό δωμάτιο. «Ω! τί σπαρακτική ήταν ή στιγμή που ο φτωχός πατέρας είδε το παιδί του, ή λατρευτή του κόρη, που άρχη κι άδυνατισμένη, γύρισε τώ μορφο προσώπκι της και κάρφωσε τώ βλέμμα της άπάνω του. Πώς έλαμψαν τά μάτια της εκείνη ή στιγμή!...

—Πατέρα! ψιθύρισε μονάχα ή Τζέννυ, ενώ ο Ράφλ συγκρατώντας με κόπο τούς λυγμούς που τόν έπνιγαν, έγεννε άπάνω από τώ κρεβάτι της...

Τρυφερά άκούμπησε τά χείλη του άπάνω στο μέτωπο του παιδιού του και χάιδεψε απαλά τά χρυσά κύματα των μαλλιών της. Κατόπιν, μην άντέχοντας περισσότερο στο θλιβερό θέαμα, είχε θύη έξω από τώ δωμάτιο και τόση ήταν ή συγκίνησις του, ώστε σιασίστηκε άναίσθητος στα χέρια του γιατρού και της νοσοκόμου.

Ο κλονισμός αυτός τόν έριξε πάλι στο κρεβάτι γιά άρκετες μέρες κι όταν έβγαζε ο καιρός νά φύγη από τώ νοσοκομείο και νά επιστρέψη στην Άγγλία με την γυναίκα του και τόν Τζάκ, ή δυστυχισμένη μικρούλα δεν ύπληχε πεία!...

Από τότε μιά θαθεία μελαγχολία είχε ριζωθή στην ψυχή του Ράφλ. Κατηγορούσε τον εαυτό του πως αυτός είχε γίνει ή αιτία τού θανάτου της κόρης του. Κι ή μέρες του τώρα περνούσαν μονότονες, θλιβερές και άσκοπες... Τίποτε δεν τόν ένδιεφερε πεία...

Έγος θημάτων έκανε τόν Τζάκ νά συνέλθ από τις θλιβερές άναμνήσεις του. Η πόρτα τού γραφείου άνοιξε απότομα κι ο Ράφλ μπήκε στο δωμάτιο. Παραξενεμένος ο Τζάκ τόν κύτταξε. Ο αδελφός του είχε χάσει εκείνο τώ ύφος της απελπισίας και της θαθείας μελαγχολίας που τόν έκανε νά φαίνεται γηρασμένος πριν από την ύρα του. Η θαθείς ρυτίδες τού

πόνου και της λύπης που αλύκωναν τώ πρόσωπό του, τού έδιναν τώρα ένα ύφος ένεργητικότητας και θελήσεως.

—Άλλο, Τζάκ! είπε ο Ράφλ, προσπαθώντας νά ξαναβρή τόν παλιό, εύθυμο τόνο της φωνής του. Με συγχωρείς, αν σ' έκανα νά περιμένεις, άφού σου τηλεφώνησα νά έλθης άμέσως, αλλά ήθελα πρώτα νά τελειώσω κάτι γιά τώ όποιο είμαι θέσιος πως θα εύχαριστηθής! Αποφάσισα νά δεχθώ την συνηγορία που μου προτείνει τόσο καιρό τώρα, ο φίλος μου καθηγητής κ. Μπλάκ και την όποια είχα άρνηθ ή πως θυμόσαι! Θα άποστή ίσως γιά την άνέλπιση μεταβολή της πρώτης μου άποφάσεως!

—Ομολογώ πως θέλω κάποια εύχάριστη άλλαγή στο ύψος σου και σέ συχαίρω! Ήταν καιρός νά καταλάθης, πως σήπ ή υπερβολική λύπη σου...

—Όχι! όχι, Τζάκ! Δεν είνε αυτό που νομίζεις! Μη προσπαθής νά καταλάθης! Άλλος είνε ο λόγος που μ' έκανε νά σωθώ. Η λύπη μου και τώ φοβερό συναίσθημα της εδύσης μου γιά τόν άδικο θάνατο της Τζέννυ έξερκόλυθε πάντοτε νά ξαράινη την ψυχή μου... ούτε μπρείς νά φαντασής τώ μυστικό που μ' έκανε ξαφνικά νά νιώσω ποιά είνε τώ καθήκον μου! Θα μου επιτρέψης μάλιστα νά καταλάθης! Άλλος είνε ο λόγος που μ' έκανε νά σωθώ... σέ σένα, που ύπληρες γιά μένα δεύτερος πατέρας. Τό μόνο που μπορώ νά σου πώ, είνε πως πήρα την άποφασινά έργασθώ, νά άφοιωθώ όλη ψυχή στις έπιστημονικές έρευνες που ίσως μιά μέρα φέρουν εύεργετικά άποτελέσματα στην άνθρωπότητά! Καί άποκουφίζοντας τούς πόνους των πλησίον μου, ίσως έχσω άλίγνο τόν πόνο τόν δικό μου! Αύτην την εύχάριστη είδηση θέλα νά σου άνακουνάσω!...

Κανένας δεν έμπεε ποτέ πώς ή λαμπρές έπιστημονικές και εύεργετικές γιά την άνθρωπότητα μελέτες τού Ράφλ τώμορ ώφειλόντο στην αὐτοσυσία της γυναίκας του! Ίδου τί είχε συμβή! Η Ντόλλυ, έλπώντας πως ο άνδρας της παρ' όλη την έπιστημονική όξινά του, θα κατανοήσει από τόν πόνο του μιά άχρηστη ή παρήχη στην κοινότητα, άποφάσισε νά τού έμπιστευθή ένα μεγάλο μυστικό της ζωής της. Καί θυσιάζοντας τί γυναίκα της περιφάνεια, ώμολόγησε στον Ράφλ πως ή Τζέννυ δεν ήταν κόρη δική του! Ήταν ή κόρη τού νεαρού άξιωματικού τού Άποικιακού στρατού, τού Χέρμπερτ Πάρκ, ο όποιος είχε σκοτωθή στις Ίνδies με μιά άφιμαχία έναντίον των έπαναστατημένων Ιαβανών.

Γιά νά σκεπάσει τώ σφάλμα της, στο όποιο την είχε παροσύρει ή άγνοιά της, ή Ντόλλυ μετά τώ θάνατο τού πατέρα της είχε δεχθή στην άπελπισία της νά παντρευθί με τόν Ράφλ, ο όποιος έτυχε νά ή τώ Χέρμπερτ Πάρκ, ο όποιος είχε σκοτωθή στις Ίνδies με μιά άφιμαχία έναντίον των έπαναστατημένων Ιαβανών.

Γιά νά σκεπάσει τώ σφάλμα της, στο όποιο την είχε παροσύρει ή άγνοιά της, ή Ντόλλυ μετά τώ θάνατο τού πατέρα της είχε δεχθή στην άπελπισία της νά παντρευθί με τόν Ράφλ, ο όποιος έτυχε νά ή τώ Χέρμπερτ Πάρκ, ο όποιος είχε σκοτωθή στις Ίνδies με μιά άφιμαχία έναντίον των έπαναστατημένων Ιαβανών.

Ζήτησή τότε σέ γάμο. Όσοσο, τώ φοβερό αυτό μυστικό της ζωής της στάθηκε πάντοτε ένας μεγάλος καύμος που θάρυνε τή συνειδήσι της. Χίλιες φορές θέλησε νά όμολογήση την άλήθειαν στον άνδρα της. Άλλά όσο έβλεπε τή λατρεία που είχε ο Ράφλ γιά την Τζέννυ, ποτέ δεν είχε τολμήσει νά τού φανέρωσ τώ σφάλμα της. Κι αν τώ έκανε τώρα, τώ έκανε μονάχα με την έλπίδα πως ή δική της θυσία θα τόν συνέφερε και ότι ίσως, παύοντας ν' άναπα τόσο πολύ την δυστυχισμένη Τζέννυ, θα έβσκε τή δύναμη νά επιβληθί στον εαυτό του και νά έργασθί γιά τούς άλλους.

Ο Ράφλ τώμορ είχε άναγνωρίσει πως ή όμολογία της Ντόλλυ άποτελούσε μιά μεγάλη θυσία. Κατάλαθε ποιά ήταν τώ καθήκον του, συχώρεσε την γυναίκα του και διατήρησε πάντοτε ζωηρά στη μνήμη του την εικόνα της άγαπημένης του μικρούλας, την όποια δεν έπαυσε νά όνομάζει κόρη του...

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΕΙΣ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΝ

Έξόδεψ' ο φίλάργυρος παράδες στ' όνειρό του,
Και την αύγή κρεμάστηκε άπ' τόν πολύ καύμό του!

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Ο Χέρμπερτ Πάρκ είχε σκοτωθή...

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ MONTAIN

ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΗ ΤΟΝ ΑΤΕΙΔΟΝ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ε. Ε.

Φεισγονία που φανερώνει χαρακτήρα συμπαθητικό. Την χαρακτήζει ή χάρις της άρελίας, που υποδεικνύει τώσον πολύ τώ βάδιόμ της και ίδιος τώ πηδύματα στην έξέδρα τού τέννης, από σειρά σέ σειρά, χωρίς την έλαχιστην έπίδραση από τούς παρενρισκόμενους. Νυν-σενζιόν ξεχωριστή σέ ύψος και εμφάνισι. Η τωναλέττες της, σύμφωνα με τόν χαρακτήρα της, άρελεις και χαριτωμένες, δεν φαίνεται νά την άπασχολούν κατά τόν κοινωτικό τρόπο των νεαρών συνουηλικών της, μεριζέ των όποιων δίδουν έντίπωσι κοινωσιμένον κοινών.

Η MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Αί δεξιώσεις περισσότεραι και ζωηρότεραι, παρά ποτέ.

—Μία εκ των πλέον πολυκόσμων και συγχρόνως των πλέον εύχαρίτων, ή παρά τώ κ. και τή κ. Σπ. Τρικοπτή, Αθήναις και κήπος φιλο-φύσσαν όρσιν Άθηναϊκών κόσμων.

—Τώ ανηλικιόν στον κήπο πλουσιώτατο και στολισμένο με τά φρούτα της έαυλής.

—Τωναλέττες έκτάκτως κομψές, μεταξύ των όποιων πλέον όμορφες σέ συνδυασμούς και συνθέσεις χρωμάτων, της κ. Αγγνα Ρασκάνο μπλε τμήρη με μπλουζα μπλε τουρκουάζ, της κ. Μαλαμίδη έντονη Γαλα-νέζα, της κ. Μεσολωρά—τό γένος Σβορώνου—έντονη μαύρη ρού-νιά και μεγάλη κατελίν.

—Σέ τίπο πλέον εύσιμα, της Αίδος Μίκας Καμπάνη με ποιά μούβ, και της Αίδος Έλένης Εθελείδη, με άσπρα ποιά σέ φόντο μπλε.

—Παρίσαντο : Ο Ιπποκρίδης και ή κ. Π. Ράλλη, αί κ. κ. Σπ. Λο-έρδου και Ι. Δεστούνη, ο πρεσβευτής της Πολωνίας κ. Γιουρζενίτς, ο πρεσβευτής της Ρουμανίας και ή κ. Ρασκάνο, ο πρεσβευτής της Ί-ταλίας και ή κ. Ντέ Ρόσσι, ή πρεσβείρα της Γιουγκοσλαβίας κ. Κρί-στις, με άπαισιότατο και άρελίστατο φόρεμα μετ' και άπαισιότατο κα-νίλλο φάβινο, ο έπιτετραμμένος και ή κ. Βισσεκ.

—Επίσης παρίσαντο : Ο κ. Βικέας, ο κ. και ή κ. Μπελίνωφ, ή κ. Πατισσάτου, ο κ. και ή κ. Αργυροπούλου, ή κ. Υψηλάντη, ή κ. Δομνα, ή κ. Έμπεριόπου, ο κ. και ή κ. Ν. Λούρου, ο κ. και ή κ. Σκέν-δου, ο κ. και ή κ. Μεταξά, ο κ. Μαλαμίδης, αί Αίδες Άραβαντινός, με στα έντονη τωναλέττες, ο κ. και ή κ. Β. Δορσέστη, ο κ. και ή κ. Ρά-λη, ο κ. και ή κ. Γ. Μακκά, ο κ. και ή κ. Χριστό-βανη, ή κ. Π. Δαμιάλα, ο κ. και ή κ. Μακκά, κλπ.

—Πρόσκειναι προχθές παρά τώ κ. και τή κ. Απ. Μιζενδόρη.

—Παρεκάθισαν : Η πρεσβείρα της Γαλλίας κ. Τιερό, ο πρεσβευτής της Πολωνίας Ντέ Γιουρζενί-τς, ο έπιτετραμμένος της Ούγγαρίας κ. Μπονδάν, ο κ. Γκερό, σύμβουλος της Γαλλικής πρεσβείας, ή κομισσα Κατωδίστρια, ο κ. και ή κ. Αλ. Γρίβα, ο κ. και ή κ. Β. Μπένση, ο κ. και ή κ. Θ. Μηταράκη, ο κ. και ή κ. Α. Μιχαλοπούλου, κλπ.

—Μεταξύ των έπισήμων γενιμάτων των ήμερών αυτών : Παρά τώ πρεσβευτή της Γαλλίας και τή κ. Τιερό, Παρεκάθισαν : Ο πρεσβευτής, ή κ. και ή κ. Δις Νέκωφ, ή κ. Ι. Δεστούνη, ή κ. Ρωσέτη, ο πρεσβευτής της Ίαπωνίας, ο κ. και ή κ. Σκασα-μωρά, ο κ. και ή κ. Βολωνάκη, ο κ. και ή κ. Πε-ρνερά, κλπ.

—Γεύμα παρά τώ πρεσβευτή της Όλλανδίας και τή κ. Σίλεν, πρόσ τιμην τού πρεσβευτού της Άγ-νίας κ. Ούάτερλιν. Έπιπροκόθησε δεξίωσις εις μη-νών κήλον κεκλημένων, σύμφωνα με την έπακρα-τίσαν μύδαν.

—Αίδουσι διευτημένοι με γούστο, βεράντες άν-θωμένες, στον κήπο κομψότατες σιλονέττες. Άρκε-τε τραπέζια μερίδες. Καί ένα τάβλι, τώ όποιον είνουσι με φαντισμό μιά όρσιν πρεσβείρα.

—Παρίσαντο : Ο πρεσβευτής και ή κ. Βισσεκ, ή πρεσβείρα της Γαλλίας κ. Τιερό, ή κ. Άντ. Στα-βίτου, ή κ. Ηλ. Ηλιάσκου, ο κ. και ή κ. Α. Μιχα-λοπούλου, φέρουσα λευκή κομψότατη τωναλέττα, αί Αίδες Εθελείδη, ή Δις Γιτάρη, ή κ. Άννέτα Χο-ρόμη — μιά άριστοτεχνική κομψή, ο κ. και ή κ. Α-ργυροπούλου, ή Δις Νέκωφ κομψοτάτη, ή Δις Έλλη Πισσιζόγλου, κλπ.

Η MONTAIN

Νοστιμώτατο σκέπασμα γι' αύγοθήκη. Γίνεται από πολύ λεπτή φανέλλα και κεν-τιέται με κομπουλάκια χρωματιστά.

Κυπαρισσιώτισσαν.—Ός κρέμαν, σάς συνιστώ αυτήν που αναφέρω παρακάτω στην Ντόρα. Ρούζ θα ήταν προτιμώτερο νά μην χρησιμοποιήσετε από τώρα, γιατί όποσδήποτε χαλάει τώ δέρμα. Άλλά, αν τώ θεω-ρείτε άπαραίτητο, μπορείτε νά παραγγείλετε νά σας στείλουν από τας Αθήνας ένα Rouge Bourgeois γιά μελαγχρινές. Τά μαλλιά σας νά τά άφήσετε μακριά και νά τά κάνετε έναν χαμηλό και πολύ μικρόν κότσο ή στρίβοντάς τα σαν κορόδι, ή πλέκοντάς τα σ' άναλτες κο-ταίδες. Την σκά τού επάνω χείλους θά έξαιλέτε, αν την βρέχετε κά-θε μέρα με λίγο όξινένη.

Ντόραν, Κωνσταντινούπολιν.—Γιά νά έξαιλεψθώ ή ρυτίδες σας, σάς συνιστώ νά αλείφετε κάθε βράδυ τώ πρόσωπό σας με την κάτωθι σκευασία :

Eau distillée de roses	80 gr.
Glycerine pure	10 »
Oxyde de zinc	4 »
Gomme adraganthe pulverisée	5 »

Τώ πρού ξεπλένεσθε με λίγο νερό χλιαρό. Σας συνιστώ επίσης νά βάσετε στο πρόσωπό σας ζεστές και κρύες κομπρέσες έναλλάξ, επί δέκα λεπτά της ώρας. Ός κρέμαν, σάς συνιστώ την έξης :

Lanoline anhydre	25 gr.
Pommade de concombres	50 »
Axonge benjoinée	25 »
Eau de roses	10 »

Νά άποφεύγετε τή φωτιά, την κούρασι, τις άβιανες, τά δάκρυα κλπ. Γιά την δυσκολιότητα σάς συνιστώ νά τρώτε πολλά φρούτα, χόρτα βρασμένα, μαύρο ψωμί και νά κάνετε κάθε πρωύ περιστερικό μασάζ στην κοιλία σας, επί δέκα λεπτά, κατεβαίνοντας και άνεβαίνοντας άρι-στερά.

Αίδα Σόνιαν, Τριπολιν.—Γράφατέ μου αν τώ δέρμα σας είνε ξηρό ή λιπαρό, γιά νά σας συμβουλεύσω αναλόγως. Γιά νά λεπτύνουν τά δάκτυλά σας, νά τούς κάνετε τακτικά μασάζ με λαβόλινη, άορίζοντας από τά νύχια και κατεβαίνοντας στον καρπό, και νά τά κρατάτε όσο μπορείτε σπικωμένα προς τά επάνω.

Μαλδιναν Δ., Ένταύθα.—Δέν έχω καμιά έμπιστοσύνη στις σκενα-σιές αυτές, που διαφημίζονται δια των έφημερίδων. Άν θέλετε νά ά-ναπτύξητώ τώ στήθος σας, νά κάνετε κάθε μέρα γυμναστική και περι-στερικό μασάζ, επί δέκα λεπτά της ώρας, άφού αλείψετε προηγου-μένως τά δάκτυλά σας με λίγο βούτυρο κακάου.

Ιονίδα, Αλεξάνδρην.—Σας συνιστώ νά λού-ζετε τά μαλλιά σας με τώ έξης σκευασμά : Σε μιά λίδρα νερό θά βάσετε μιά κονταλιά της σούτας άμ-μονια, μισή κονταλιά σόδα και μισή γλυκερίνη. Μπο-ρείτε νά λούζετε κάθε δεκατέντε μέρες, όχι κο-νότερα. Γιά νά τά φρονιμάτε δέ, νά βάσετε υπο-κρήνη τού κρασιού μετ' ένα ποτήρι χλιαρό νερό και νά βρέχετε με αυτό τώ πύγμα τά μαλλιά σας. Γιά τώ πρόσωπό σας σάς συνιστώ νά τώ πλένετε κάθε πρωύ με ψύχα ψωμιού μονοκαμένη στο γάλα και κατόπιν νά ξεπλένετε με λίγο χλιαρό νερό. Ός πούδρα σας συνιστώ την Leclerc. Έφάρσον είσδε-ξανθή, νά μεταχειρίζεσθε την huance naturelle. Επίσης ως rouge σας συνιστώ τώ Michel, αλλά νά πάρετε τώ άνοσιώτερο χρώμα.

Μαθητρούλαν.—Γιά ν' άδυνατίσετε, δεν σας συνιστώ διαίταν, λόγω της ηλικίας σας, αλλά πολ-λούς περιπάτους και γυμναστική. Άν μπορείτε νά περιορίσετε τά γλυκά και τά άπαλωδή, θά ήταν ά-κονη καλύτερα. Γιά τώ στήθος σας νά κάνετε γυ-μναστική και κομψή. Γιά τώ άγγειομα της μήτης σας, είνε προτιμώτερο ν' άποτανήτε σέ γιατρό. Γιά τις παλάδες έχω δώσει έπαινημένους συνταγές σέ προηγούμενα φύλλα τού Μπουκέτου.

Νοικοκυρούλαν.—Οι λεκέδες των νυχίων σας θά έξαιλεψθώ, αν τά αλείψετε με τώ έξης μίγμα :

Teinture de benjoin	25 gr.
Teinture de myrtille	25 »

Στις άλλες σας ερωτήσεις θά άπαντήσω στο προ-σέχες φύλλο.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΜΕ τὴ βαλίτσα στὸ χέρι μου, κατέβηκα ἀπ' τὸ βαγόνι, κι' ἀκολουθώντας τὸ ρεύμα τῶν ἄλλων ταξιδιωτῶν, διέσχισα τὸν τεράστιο σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τῆς Πετρούπολεως.

Στὴν ἔξοδο, πλῆθος ἀμαξῶν δὼν μὲ τρώϊκες (Ρωσικὲς ἀμαξες, ποὺ γλυστροῦν χωρὶς τροχούς ἐπάνω στὰ παγωμένα χιόνια τοῦ δρόμου) μᾶς περικύκλωσε ἑξάλλο, παζαρεύοντας τὸ ἀντίτιμο τῆς κούρας τῶν.

—Κύριε, ἀκούσα ἑξάφνα μιά φωνὴ δίπλα μου, ἔχω νὰ θρέψω τέσσερα μικρούλια καὶ σήμερα δὲν ἔκανα ἀκόμη «σεφτέ»...

Δὲν ἔξερα τὸ πῶς καὶ τὸ γιατί, ἀλλὰ ἡ ψυχὴ μου ἀμέσως ἐνοήσε ἀκατανίκητὴ συμπάθεια γιὰ ἕναν γιγάντιο γεροῦμαξά, ὁ ὁποῖος κίνησε τὴν προσοχή μου μ' αὐτὴ τὴ φράση. Χωρὶς λοιπὸν νὰ ρωτήσω γιὰ τὸ ἀγῶγι, ἀνέβηκα ἀμέσως στὴν τρώϊκά του, ἡ ὁποία ἐκκίνησε μ' ἀστραπιαία ταχύτητα.

Ἐξάφνα, ἐνῶ τρέχαμε, σταμάτησε ἀπτότομα ὁ ἀμαξήλατῆς μου, καί, γυρίζοντας σὲ μένα, μοῦ εἶπε:

—Δὲν ρώτησα τὸν κύριο, ποῦ πηγαίνει!...

—Σ' ὅποιον ξενοδοχεῖο ἔξερεις, τοῦ εἶπα. Ἀρκεῖ νᾶναι καλὸ καὶ φθινό!... Θὰ καθίσω ἀρκετὲς ἑβδομάδες ἐδῶ, καὶ τὰ μέσα ποὺ διαθέτω δὲν εἶναι καὶ τόσο ἀφθονά!

Μιά λάμψη φάνηκε στὰ μάτια του.

Θὰ σὰς ἔμελλε καθόλου, ψιθύρισε μὲ διαταγμὴ, ἂν σὰς ὀδηγοῦσα σ' ἕνα καθαρὸ καὶ οἰκονομικὸ δωματιάκι!... Θάχετε ὅλη τὴν ἀνεστῶσα ἐκεῖ, ἡ θειά-Μπαράνκιν θὰ σὰς περιποιεῖται σὰν νὰ εἴσθε δικὸς μας ἄνθρωπος, κι' ἂν ἤθελε ἐπιτελεῖς πῶς δὲν σὰς κάνει, σὰς ὀδηγῶ τότε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο!

Ἡ πρότασις εἶχε μέσα της ὅλη τὴ γοητεία τοῦ ἀπροσδοκῆτου. Προσθέστε σ' αὐτὸ καὶ τὴν ἀλλόκοτη, τὴν ἀνεξήγητὴ συμπάθεια ποὺ εἶχα νοιώσει γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, καὶ θὰ καταλάβατε γιατί τὴ δέχθηκα ἀμέσως.

Τὴν εἰσοδὸ μου στὸ σπίτι του —εἶχα παιὰ νοιώσει ἀπ' τὰ λόγια του, ὅτι γιὰ τὸ δικό του σπίτι μοῦ μιλοῦσε!— τὴν ὑποδέχθηκα ἡ χαρούμενος κι' ἀφελείς φωνίτσες τεσσάρων μικρῶν ἀγγελουδιῶν. Μαγεμένοι τὰ σήκωσα ἕνα-ἕνα στὴν ἀγκαλιά μου, τὰ φιλοῦσα καὶ τοὺς μοίρασα λίγα κατίκια. Κι' ὅταν ἡ θειά-Μπαράνκιν—μιά ἀγαθὴ καὶ συμπαθητικὴ γρηούλα— ἐτοίμασε τὸ δωμάτιό μου, ἀποσύρθηκε νὰ ξεκουρασθῶ μὲ ἀνάλαφρὴ καρδιά.

Πέρασαν τρεῖς-τέσσερες ἡμέρες ἀπόλυτης εὐτυχίας γιὰ μένα. Ἄν κι' ἐνοιώθα ἀρκετὰ πράγματα ἀνεξήγητα, σ' αὐτὸ τὸ παράξενο νοικοκυριό, ὥστόσο, χαίρομουν τὴν ἀδόλη οἰκογενειακὴ χαρὰ του, κυττοῦσα τὶς ἰδιαιτέρους δουλειές μου, καὶ χρησιμοποιοῦσα κάθε ἡμέρα, στίς κούρες μου, τὸν σιωπηλὸ ἀμαξήλατῆ καὶ σπιτονοικοκύρη μου συγχρόνως. Ὅσο γιὰ τὶς διάφορες ἀπορίες μου, ἐπιφυλάσσουσαν νᾶθω μιά κατ'ἀλληλὴ εὐκαιρία, γιὰ νὰ ζητήσω τὴν ἐξήγησί τους.

Μιά μέρα, ξέσπασε ξαφνικὴ χιονοθύελλα στὴ Ρωσικὴ πρωτεύουσα, ἡ ὁποία μᾶς ἀνάγκασε νὰ μείνουμε στὸ σπίτι. Πίνοντας τὸ τσάι μου μαζὺ μὲ τὸν Νορένοβιτς—ἔτσι λεγόταν ὁ ἀμαξήλατῆς—παρεκολουθοῦσα μὲ τρυφερὴ ματιά τὴ θειά-Μπαράνκιν, ἡ ὁποία χτενίζει τὰ χαριτόδερτυα μικρούλια της.

Ἐπειτα τάστειλε στὸ πλავινὸ δωμάτιο νὰ παίξουν, ἐκείνη πῆγε στὴν κουζίνα νὰ κυττάξῃ

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ο ΜΗΔΕΝΙΣΤΗΣ

(Ἀπ' τὰ Ἀπομνημονεύματα ἐνὸς Ἑγγλυ ἀξιωματικεῦ κρυπτομένου ὑπὸ τὸ ψευδώνυμο Knarf Ellivas)

βηματίζῃ νευρικά, κάνουντας τὸ δωμάτιο νὰ τραντάζεται ἀπ' τὸ βαρὺ τοῦ βήμα. Κι' ἐνῶ τὸν κυττοῦσα μ' ἐκπληξὴ καὶ στενογράμια γιὰ τὴν ἀκουσία ἀδιακρισία μου, ἐκείνος ἄρχισε νὰ μιλεῖ μὲ ἔντονη, λαχανιασμένη φωνή:

—Εἶνε ἐγγόνια μου... Παιδιά τῆς κόρης μου... Πεντάρφανα... Καταράμενα... Μὰ εὐτυχισμένα... Δὲν ἔξερουν τίποτε ἀπ' τὴν δυστυχίαν ποὺ πέρασαν οἱ γονεῖς των... Κι' ἐγὼ ὁ παππούς των!...

Ἐχυσε μιά τρομερὴ ποσότητα βότκας στὸ ἀχνιστὸ τσάι του, καὶ τὸ κατὰπνε μοιρορροῦφι. Ἐπειτα ἀναψε τὴν πίπα του, καὶ πρὸς σέβας μὲ ἔντονη πάλι, ἀλλὰ πρὸ γαλήνια φωνή:

—Ὁ Θεός... Ὁ γιούος τοῦ τσάρου... Ἡ κοινονία... Ὁ λα πλάνη... Παραμύθια τραγικά... Ἡ βρωμία, ἡ σπύλα, ἡ ἀσπλάχνια δένει τοὺς ἀρχόντες μας... Τί ἔφαττε ὁ καμμένος ὁ Βενεόλας;... Ὁ ἀμοῖρος γαμπρός μου... Ἐνας ἐργατῆς ἡσυχος, τίμιος, ἀφοσιωμένος στὴ γυναῖκα του, καὶ σὲ μικρούλια του... Μιά ἡμέρα καταράμενη, πρὸς τριῶν χρόνων, εἰδὲ στὸ δρόμο ἕνα «φέιγ-βολάν» καὶ συμπαζεύοντας τὸ, ἔβριξε μιά περίεργη ματιά σ' αὐτό... Ἦταν μιά προκήρυξι ἐπιστατικὴ κρυφοῦ μηδενιστικοῦ κομμάτου... Ἀδιάφορα ἐτοιμώθηκα νὰ τὴν πετάξω, μὰ κάποιος ἄτιμος χαφιῆς τῆς Ὀχρόνας—τῆς μουσικῆς Ἀστυνομίας, ἔξερετε—τὸν ἄρπαξε παρὰ τοῦς ἀπ' τὸ λαϊμό!...

....Ἄτιμοι χαφιῆδες!... Δοῦλεψι νὰ πουλήσουν θέλουν, κι' ὁ διαφοροῦν ἂν θὰ γαντζώσουν στὰ βρώμικα νύχια των ἀδάσκα ἢ ἐνόχους... Ἄτιμοι χαφιῆδες...

Ἐνα ἀπτότομο κίνημα τοῦ γερμοῦ του, τὸ ἰδωμένο μέτωπό του, ἔβγαλε ἕνα μουγκρὸ ἀνέφραστο πόνου, καὶ ἔσαν ἔχοντας τὶς βόλτες του, εἶπε:

....Ναί, ἄρπαξε τὸ γαμπρό μου ἢ Ὁ Χρόνας, κι' ἀνέβηκα στα, μὲ μόνη τὴν προκήρυξι ποὺ βρέθηκε τυχαία στὰ χέρια του, τὸν ἔστειλε στὴ Σιβηρία!... Ἄν, μὲ τί σπαταγμὸ ὁ ἔρμος πατέρας ἀποχαλάρησε τὰ σπλάττα του... Ἡμέρες θὰ καθόταν νὰ κλαίῃ καὶ νὰ τ' ἀγκαλιάζῃ μὲ σπαταγμὸ ψυχῆς, ἂν τὸ κινεὶ ἐνὸς Κοζάκκου δὲν μάτωνε σκληρὰ τὸ μπλάθο ἀπ' τὶς κοντακιεὶς κορμὶ του!

....Ἐγὼ κι' ἡ κόρη μου—ἡ τρισοδυστυχισμένη του γυναῖκα—τὸν ἀκολουθήσαμε ἡμέρες ὅλο κληρὸς ἴσαμε τὴν «Πέρα» τοῦ Ἀποχωρισμοῦ, μὰ μαρμαρώσαν στὴλη, στήμενη στὰ σύνορα ἀκριβῶς τῆς εὐρωπαϊκῆς Ρωσίας... Πέρα ἀπ' τὴ στήλη αὐτὴ, ἀρχίζει ἡ ἀπέραντὴ κόλασις τῆς Σιβηρίας, κι' ὀδηγούταν περὶ οἱ κατὰδικοι στὸ ἄλλο ἄκρο της, χωρὶς συνοδείας συγγενῶν, ἀλλὰ μόνον μὲ τὴ φρουρά τους...

....Ὁ ἀποχωρισμός μας ἦταν ἀνέκφραστης τραγικότητος. Τα σιωπηλά δάκρυά μου ἔβρεχαν ἀφθονά τὸ κίτρινο πρόσωπό του, ἐνῶ ἡ γυναῖκα του, τρελλὴ ἀπὸ τὴν ἀπελπισία, ἦταν γονατιστὴ στὰ

τὸ φαγητό, κι' ἐγὼ μὲ τὸν Νορένοβιτς μέναμε μόνον, καπνίζοντας καὶ πίνοντας τὸ τσάι μας σκεπτικίως:

—Ἐξήγησέ μου, φίλε μου, εἰπάσῃ μὲ σιγὴν, τί τάχεις αὐτὰ τὰ ἀγγελουδιὰ;... Δὲν φαίνονται νὰ εἶναι παιδιά σου, γιατί οὔτε τὴ σὺγγυό σου εἶδα οὔτε τὰ κατὰλευκα μαλλιά σου δεῖχνουν πῶς εἶσαι νιόπαντρος!

Μιά θανάσιμη ἀγρότης ἀπάντηκε στὸ εὐγενικὸ πρόσωπό του, καὶ τὰ χεῖλη του δαγκώθηκαν ἀπὸ ἕνα κρυφὸ πόνου. Τίναξε ὀρθὸ ἀπ' τὴν καρέκλα τὸ γιγάντιο κορμὶ του, κι' ἄρχισε νὰ τραντάζεται ἀπὸ τὸν πόνο...

....Ἐπειτὶς τὸν κυττοῦσα μ' ἐκπληξὴ καὶ στενογράμια γιὰ τὴν ἀκουσία ἀδιακρισία μου, ἐκείνος ἄρχισε νὰ μιλεῖ μὲ ἔντονη, λαχανιασμένη φωνή:

—Εἶνε ἐγγόνια μου... Παιδιά τῆς κόρης μου... Πεντάρφανα... Καταράμενα... Μὰ εὐτυχισμένα... Δὲν ἔξερουν τίποτε ἀπ' τὴν δυστυχίαν ποὺ πέρασαν οἱ γονεῖς των... Κι' ἐγὼ ὁ παππούς των!...

Ἐχυσε μιά τρομερὴ ποσότητα βότκας στὸ ἀχνιστὸ τσάι του, καὶ τὸ κατὰπνε μοιρορροῦφι. Ἐπειτα ἀναψε τὴν πίπα του, καὶ πρὸς σέβας μὲ ἔντονη πάλι, ἀλλὰ πρὸ γαλήνια φωνή:

—Ὁ Θεός... Ὁ γιούος τοῦ τσάρου... Ἡ κοινονία... Ὁ λα πλάνη... Παραμύθια τραγικά... Ἡ βρωμία, ἡ σπύλα, ἡ ἀσπλάχνια δένει τοὺς ἀρχόντες μας... Τί ἔφαττε ὁ καμμένος ὁ Βενεόλας;... Ὁ ἀμοῖρος γαμπρός μου... Ἐνας ἐργατῆς ἡσυχος, τίμιος, ἀφοσιωμένος στὴ γυναῖκα του, καὶ σὲ μικρούλια του... Μιά ἡμέρα καταράμενη, πρὸς τριῶν χρόνων, εἰδὲ στὸ δρόμο ἕνα «φέιγ-βολάν» καὶ συμπαζεύοντας τὸ, ἔβριξε μιά περίεργη ματιά σ' αὐτό... Ἦταν μιά προκήρυξι ἐπιστατικὴ κρυφοῦ μηδενιστικοῦ κομμάτου... Ἀδιάφορα ἐτοιμώθηκα νὰ τὴν πετάξω, μὰ κάποιος ἄτιμος χαφιῆς τῆς Ὀχρόνας—τῆς μουσικῆς Ἀστυνομίας, ἔξερετε—τὸν ἄρπαξε παρὰ τοῦς ἀπ' τὸ λαϊμό!...

....Ἄτιμοι χαφιῆδες!... Δοῦλεψι νὰ πουλήσουν θέλουν, κι' ὁ διαφοροῦν ἂν θὰ γαντζώσουν στὰ βρώμικα νύχια των ἀδάσκα ἢ ἐνόχους... Ἄτιμοι χαφιῆδες...

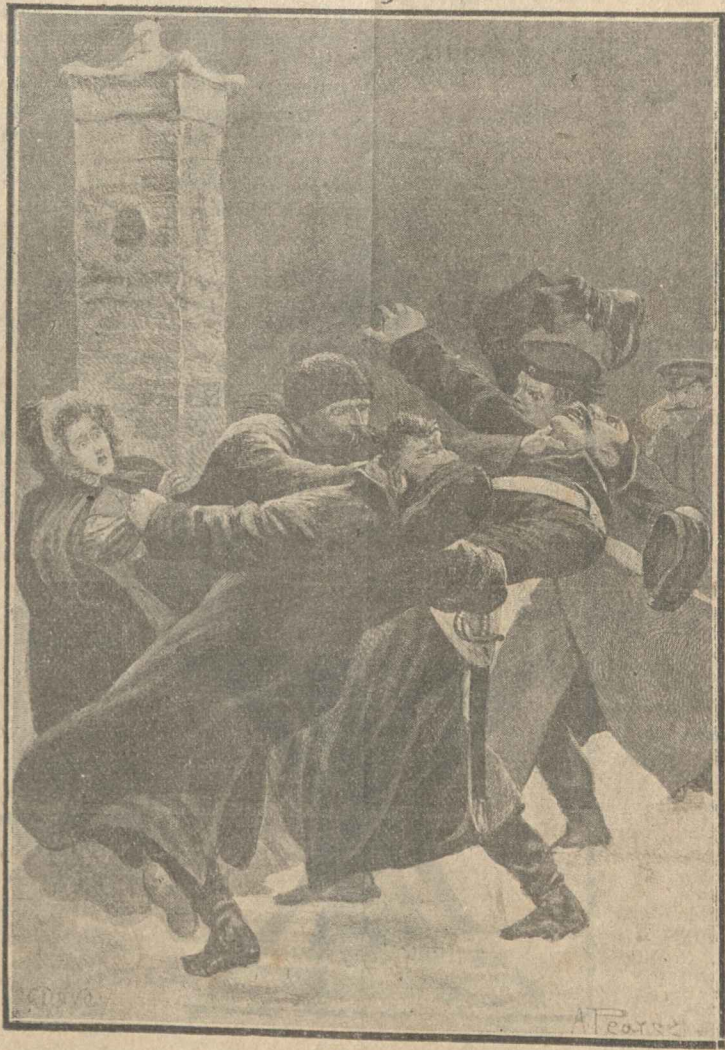
Ἐνα ἀπτότομο κίνημα τοῦ γερμοῦ του, τὸ ἰδωμένο μέτωπό του, ἔβγαλε ἕνα μουγκρὸ ἀνέφραστο πόνου, καὶ ἔσαν ἔχοντας τὶς βόλτες του, εἶπε:

....Ναί, ἄρπαξε τὸ γαμπρό μου ἢ Ὁ Χρόνας, κι' ἀνέβηκα στα, μὲ μόνη τὴν προκήρυξι ποὺ βρέθηκε τυχαία στὰ χέρια του, τὸν ἔστειλε στὴ Σιβηρία!... Ἄν, μὲ τί σπαταγμὸ ὁ ἔρμος πατέρας ἀποχαλάρησε τὰ σπλάττα του... Ἡμέρες θὰ καθόταν νὰ κλαίῃ καὶ νὰ τ' ἀγκαλιάζῃ μὲ σπαταγμὸ ψυχῆς, ἂν τὸ κινεὶ ἐνὸς Κοζάκκου δὲν μάτωνε σκληρὰ τὸ μπλάθο ἀπ' τὶς κοντακιεὶς κορμὶ του!

....Ἐγὼ κι' ἡ κόρη μου—ἡ τρισοδυστυχισμένη του γυναῖκα—τὸν ἀκολουθήσαμε ἡμέρες ὅλο κληρὸς ἴσαμε τὴν «Πέρα» τοῦ Ἀποχωρισμοῦ, μὰ μαρμαρώσαν στὴλη, στήμενη στὰ σύνορα ἀκριβῶς τῆς εὐρωπαϊκῆς Ρωσίας... Πέρα ἀπ' τὴ στήλη αὐτὴ, ἀρχίζει ἡ ἀπέραντὴ κόλασις τῆς Σιβηρίας, κι' ὀδηγούταν περὶ οἱ κατὰδικοι στὸ ἄλλο ἄκρο της, χωρὶς συνοδείας συγγενῶν, ἀλλὰ μόνον μὲ τὴ φρουρά τους...

....Ὁ ἀποχωρισμός μας ἦταν ἀνέκφραστης τραγικότητος. Τα σιωπηλά δάκρυά μου ἔβρεχαν ἀφθονά τὸ κίτρινο πρόσωπό του, ἐνῶ ἡ γυναῖκα του, τρελλὴ ἀπὸ τὴν ἀπελπισία, ἦταν γονατιστὴ στὰ

Πήδησα σὺν τρελλὸς κι' ἔσφιξα τὸ λαρύγγι δυὸ στρατιωτῶν...

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τὰ ἀσχημάτια τῆς δέξης. Τί τραβοῦσε ὁ Ντ' Ἀννούντσιο. Ὅπου ἀναγκάζεται νὰ παραστήσῃ τὸν παράλυτο. Ἡ ἐξυπνὴ Ἀγγλὶς γεροντοκόρη. Πῶς πέτυχε τὸ σκεπὸς της. Τὸ εἰκτὸ τέλος ἑνὸς ζωγράφου. Οἱ σκελετοὶ ποὺ ζωντανεύουν. Τί κάνει ἕνας σεισμός, κλπ.

Ὅταν ὁ περιήμιος Γαβριήλ ντ' Ἀννούντσιο βρισκόταν στὸ ξενιτὸ τῆς δέξης του, δὲν μπορούσε οὔτε μιά στιγμὴ νὰ ἡσυχάζῃ. Μποροῦσε στὴν ἐξώπορτα τοῦ μεγάρου του μαζενόντουσαν πρῶι-πρῶι οἱ θαυμασταὶ του καὶ σχηματίζανε μιά τεράστια οὐρά, γιὰ νὰ μποῦν μὲ τὴ σειρά στὸ γραφεῖο τοῦ ποιητοῦ, νὰ τοῦ πάρουν μιά ὑπογραφή ἢ νὰ πετύχουν μιά ἰδιόχειρη ἀφιέρωσι στὸ λεύκωμά τους.

Ὁ Ντ' Ἀννούντσιο, ἐνῶ στὴν ἀρχὴ πίστευε πῶς μπορούσε νὰ ὑποχρεώσῃ ὅλους τοὺς θαυμαστάς του, γρήγορα ἀπελπίστηκε. Διέταξε λοιπὸν νὰ χρεμάσουν στὴν ἐξώπορτά του μιά ἐπιγραφὴ, ἡ ὁποία εἰδοποιεῖσε τοὺς θαυμαστάς του, ἐπειδὴ ὑποφέρει ἀπὸ...παραισσία τὸ δεξιὸν τοῦ χεριοῦ, δὲν μπορεῖ νὰ ὑπογράψῃ δελτάκια, λευκώματα, κλπ. κλπ.

Οἱ θαυμασταὶ τοῦ ποιητοῦ, μόλις διαβάσανε τὴν ἐπιγραφὴ αὐτή, πολιορκήσαν δὴμερὶς τὸ μέγαρό του καὶ ζητοῦσαν πληροφορίες γιὰ τὴν πορεία τῆς ἀρρώστιας του. Μιά μέρα ὅμως παρουσιάστηκε στὸ θυμὸ τοῦ καὶ μιά ξεραγμαγιὰ Ἀγγλίδα καὶ τοῦ εἶπε:

—Διαβίσατε στὸν κύριό σας τὴν ἀνυπόκριτη συμπαθείά μου καὶ τὴν ἐλπίδα μου νὰ γίνῃ πολὺ συντόμος καλὰ. Σὰς παρακαλῶ ὅμως νὰ μὴν ἐξηλάσετε νὰ τοῦ ὑπενημίσετε ὅτι ὅπως ὅλοι οἱ συνάνθρωποί του, δὲν ἔχει ἕνα μόνο χεῖρ!... Εἶμαι μιά ξεραγμαγιὰ γεροντοκόρη καὶ τὸν ἱκετεύω νὰ γράψῃ στὸ λεύκωμά μου, μὲ τὸ ἀριστερὸν τοῦ χεριοῦ, τῆς καρδιάς, ἀφοῦ τὸ δεξιὸν εἶναι παράλυτο...

Ὁ θυμὸς τοῦ ποιητῆ φαίνεται πῶς εἶχε κέρει ἐκείνη τὴν ἡμέρα καὶ διεδίδασκε, λέει, πρὸς λέξι, ὅτι τοῦ εἶπε ἡ Ἀγγλίδα, πτὸν γυριό του.

Ὁ Ντ' Ἀννούντσιο, ὅταν τὸν ἀκούσε, χαμογέλασε, ζήτησε ἀμέσως τὸ λεύκωμά της ἔνευς θαυμαστίας του καὶ τῆς ἔγραψε μιά ἀφιέρωσι μὲ τὸ ἀριστερὸν τοῦ χεριοῦ.

Ἡ ἀφιέρωσις αὐτὴ εἶναι τὸ μόνο πρᾶγμα, ποὺ ἔγραψε ὁ Ντ' Ἀννούντσιο, χωρὶς νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ δεξιὸν τοῦ χεριοῦ.

Κατὰ τὸ 1700 ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ρότερνταμ παρήγγειλε στὸν περίφημο ζωγράφο Παντεμάν νὰ ζωγραφίσῃ μιά εἰκόνα, ἡ ὁποία νὰ ἐμπνέη στοὺς πατοὺς τὴν περὶφρόνησι πρὸς τὶς τέρφεις, τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰς ματαιοδοξίας τοῦ κόσμου.

Ὁ Παντεμάν, ὅταν εἶδε τὸν τρόπον... εἶπε στὸ τέλος ὁ ἀρχιεπίσκοπος στὸν καλλιτέχνη. Πρέπει λοιπὸν νὰ μὴ λείπουν ἀπ' αὐτὸν ἡ νεκροκεφαλές, οἱ σκελετοὶ, τὰ σκουλήρια κι' ἡ καταφραγμένη σάρκις! Μπορεῖτε ν' ἀρχίσετε ἀμέσως, ἀλλὰ μὲ τὴν ἡσυχία σας... Τὸ ἔργο σας αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι τὸ ἀριστοτεχνικὸν σας!...

Ὁ Παντεμάν, γιὰ νὰ μὴ διαφύγῃ τῆς ἐπιτάξεως τοῦ ἀρχιεπισκόπου, κατέφυγε σ' ἕνα φίλο τοῦ ἀνατόμου καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τοῦ παραχωρήσῃ τὸ ἐργαστήριό του γιὰ λίγο καιρὸ.

Ἐτοῖς ὁ Παντεμάν τὴν ἑλπίδα μὲν τὸ πρῶν, κλειστικὴ στὸ ἐργαστήριό τοῦ φίλου του κι' ἄρχισε νὰ σχεδιάζῃ τὰ πένθημα ἀντακείμενα, ποῦ ἦσαν γύρω του. Ἐπιθυμῶντας, μάλιστα, νὰ τελειώσῃ τὸ ἔργο του ὅσο τὸ δυνατόν πρὸ γρήγορα, ἀποφάσισε νὰ συνεχίσῃ τὴν ἐργασίαν του καὶ πέρα ἀπὸ τὸ μεσημέρι. Κατὰ τὸ ἀπόγευμα ὅμως τὸν ἔπιασε μιά τέτοια νύστα, ὥστε δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ, κι' ἀποκοιμήθηκε μὲ τὸ πινέλλο στὰ χεῖρια.

Δὲν πέρασε ὅμως πολλὴ ὥρα κι' ὁ καλλιτέχνης ἀισθάνθηκε νὰ σείεται διόλκιμο τὸ ἐργαστήριό καὶ συγχρόνως ἔκλυσε ἕνα ὀδυρὸν παράξενο. Ὁ δυστυχισμένος ζωγράφος ἀνοίξε τότε τὰ μάτια του καὶ εἶδε ἐντὸς τοῦς σκελετοὺς καὶ τὰ πτώματα ποῦ ἦσαν γύρω του, νὰ ἀνάσσουν, νὰ χτυποῦνται τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο, νὰ σπύγουν, νὰ ἀγκαλιάζονται καὶ νὰ χορεύουν! Μποροῦσε στὸ μακάριο αὐτὸ θέαμα, ὁ καλλιτέχνης νάνευε νὰ παραφρονήσῃ. Ὅσο, εἶχε τὸ κουράγιο νὰ φύγῃ ἀπὸ ἐκεῖ, νὰ περὶσσι τρέχοντας τὸ διάδρομο, νὰ κατεβῇ πηδώντας τὴ σκάλα καὶ νὰ φτάσῃ στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτοῦ, ὅπου ἔπεσε κάτω ἀναίσθητος.

Ὅταν τέλος ὁ Παντεμάν ἀνῆλθε, πληροφορήθηκε ἀπὸ τοὺς γείτονες τί εἶχε συμβῇ. Τὴν ὥρα ποὺ κοιμόταν, εἶχε γίνει ἕνας ισχυρὸς σεισμός, ὁ ὁποῖος ἀναστράφηκε τὸ ἐργαστήριό του γύρω τοῦ γυαλοῦ. Μεταῦτα, ὁ δυστυχὴς ζωγράφος δὲν μπορεῖ νὰ ἐξέλθῃ τὴν πόρεθῃ κι' ἀπάσινα ἐκείνη σκηνή. Καὶ τὸ βράδυ τὴν ξαναεἶδε πάλι στὸν ἔντο του, τόσο ζωντὰ καὶ φρεσκάστου, ὥστε σηκώθηκε μισοτρελλός, ἄρχισε νὰ παρμιλῇ καὶ κατὰ τὸ μεσημέρι πέθανε ἀπὸ συγκοπή!...

χιόνια καὶ καταφιλοῦσε τὰ γόνάτα του...

....Δὲν ἔξερα πῶς καὶ πότε μᾶς τὸν ἄρπαξαν ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά μας! Σκυφτοί, μὲ ἄδεια τὴν ψυχὴ μας πειὰ, ποθώντας κι' ἐμεῖς μὲ λαχτάρια τὸν λυτρωτὴ θάνατο, κάναμε νὰ γυρίσουμε πίσω. Μὰ τότε συνέβη κάτι, ἕνα κάτι ἀσύλληπτης φρίκης, στρατιωτικῆς διοικήσεως τῶν συνόρων καὶ σατραπείας ἀνεξέλεγκτος σὲ ἔρημικὰ κι' ἀγρία αὐτὰ μέρη, πόθησε—πὸ ὅθρησε τὸ κτήνος!—τὴ θλιμμένη ὡμορφιά τῆς κόρης μου... Εἶπε σὲ κάτι στρατιώτες νὰ τὴν χαρίσουν ἀπὸ μένα, καὶ νὰ τὴν ὀδηγήσουν στὸ δωμάτιό του!...

....Ἡ φλόγες τῶν ματιῶν μου ἀναψαν πυρκαϊὰ τριγύρω μου, κι' ὅλα μοῦ φάνηκαν κόκκινα, αἱματηρά. Πήδησα σὺν τρελλός, ἔσφιξα μὲ λύσσα τὸ λαρύγγι δυὸ στρατιωτῶν, μὰ πρὶν προλάβω νὰ τοὺς πνίξω, ἕνας τρίτος μὲ χτύπησε κατακέφαλα μὲ μιά χονδρὴν μπόττα... Ὅταν συνήλθα ἀπ' τὴ λιποθυμία μου, βρέθηκα μέσα στὸ τραῖνο, χιλιάδες μίλλια μακριὰ ἀπ' τὴν κακὴν κλῆσιν μου!...

....Ἐπειτὶς τὸν κυττοῦσα μ' ἐκπληξὴ καὶ στενογράμια γιὰ τὴν ἀκουσία ἀδιακρισία μου, ἐκείνος ἄρχισε νὰ μιλεῖ μὲ ἔντονη, λαχανιασμένη φωνή:

—Εἶνε ἐγγόνια μου... Παιδιά τῆς κόρης μου... Πεντάρφανα... Καταράμενα... Μὰ εὐτυχισμένα... Δὲν ἔξερουν τίποτε ἀπ' τὴν δυστυχίαν ποὺ πέρασαν οἱ γονεῖς των... Κι' ἐγὼ ὁ παππούς των!...

Ἐχυσε μιά τρομερὴ ποσότητα βότκας στὸ ἀχνιστὸ τσάι του, καὶ τὸ κατὰπνε μοιρορροῦφι. Ἐπειτα ἀναψε τὴν πίπα του, καὶ πρὸς σέβας μὲ ἔντονη πάλι, ἀλλὰ πρὸ γαλήνια φωνή:

—Ὁ Θεός... Ὁ γιούος τοῦ τσάρου... Ἡ κοινονία... Ὁ λα πλάνη... Παραμύθια τραγικά... Ἡ βρωμία, ἡ σπύλα, ἡ ἀσπλάχνια δένει τοὺς ἀρχόντες μας... Τί ἔφαττε ὁ καμμένος ὁ Βενεόλας;... Ὁ ἀμοῖρος γαμπρός μου... Ἐνας ἐργατῆς ἡσυχος, τίμιος, ἀφοσιωμένος στὴ γυναῖκα του, καὶ σὲ μικρούλια του... Μιά ἡμέρα καταράμενη, πρὸς τριῶν χρόνων, εἰδὲ στὸ δρόμο ἕνα «φέιγ-βολάν» καὶ συμπαζεύοντας τὸ, ἔβριξε μιά περίεργη ματιά σ' αὐτό... Ἦταν μιά προκήρυξι ἐπιστατικὴ κρυφοῦ μηδενιστικοῦ κομμάτου... Ἀδιάφορα ἐτοιμώθηκα νὰ τὴν πετάξω, μὰ κάποιος ἄτιμος χαφιῆς τῆς Ὀχρόνας—τῆς μουσικῆς Ἀστυνομίας, ἔξερετε—τὸν ἄρπαξε παρὰ τοῦς ἀπ' τὸ λαϊμό!...

....Ἄτιμοι χαφιῆδες!... Δοῦλεψι νὰ πουλήσουν θέλουν, κι' ὁ διαφοροῦν ἂν θὰ γαντζώσουν στὰ βρώμικα νύχια των ἀδάσκα ἢ ἐνόχους... Ἄτιμοι χαφιῆδες...

Ἐνα ἀπτότομο κίνημα τοῦ γερμοῦ του, τὸ ἰδωμένο μέτωπό του, ἔβγαλε ἕνα μουγκρὸ ἀνέφραστο πόνου, καὶ ἔσαν ἔχοντας τὶς βόλτες του, εἶπε:

....Ναί, ἄρπαξε τὸ γαμπρό μου ἢ Ὁ Χρόνας, κι' ἀνέβηκα στα, μὲ μόνη τὴν προκήρυξι ποὺ βρέθηκε τυχαία στὰ χέρια του, τὸν ἔστειλε στὴ Σιβηρία!... Ἄν, μὲ τί σπαταγμὸ ὁ ἔρμος πατέρας ἀποχαλάρησε τὰ σπλάττα του... Ἡμέρες θὰ καθόταν νὰ κλαίῃ καὶ νὰ τ' ἀγκαλιάζῃ μὲ σπαταγμὸ ψυχῆς, ἂν τὸ κινεὶ ἐνὸς Κοζάκκου δὲν μάτωνε σκληρὰ τὸ μπλάθο ἀπ' τὶς κοντακιεὶς κορμὶ του!

....Ἐγὼ κι' ἡ κόρη μου—ἡ τρισοδυστυχισμένη του γυναῖκα—τὸν ἀκολουθήσαμε ἡμέρες ὅλο κληρὸς ἴσαμε τὴν «Πέρα» τοῦ

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΤΟΥΦΕΚΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΥ

ΥΧΤΑ άπαισία!... Βαρεία σύννεφα κυλούσαν στον ουρανό, κι' ο παγωμένος θορράς μου γκρίζε ανάμεσα στα δέντρα.

Η σκηνή του στρατηγείου του στρατηγού Μάρκαμ ήταν σκοτεινή, κι' όλοι κοιμόντουσαν ταλαιπωρημένοι απ' τ' άδειά του έμφυλου πολέμου.

— Άλτ!... Τίς εί;... φώναξε ξαφνικά ο σκοπός, κι' ο αρχιφύλαξ ύπολοχαγός Μάκενζι πετάχθηκε απ' τη σκηνή του μ' ένα φανάρι στο χέρι.

Πλησίασε θιαστικά έναν νεαρό καθάλλαρη, που στεκόταν πλάγι στο σκοπό, και κυττάζοντάς τον στο φως του φαναριού, ξεφώνισε:

— Ω, διάβόλε... Αυτός είναι... γυναίκα!... Τι θέλεις κορίτσι μου σ' αυτές τις έρημιές;

— Αξιωματικό μου, αποκρίθηκε μιά λεπτή φωνίτσα, είμαι η Έλσι Τζάκσον... αδελφή του δεκανέως Τζάκσον... φέρνω στο στρατηγό τις αποδείξεις της άθωότητάς του κι' έτσι έλπίζω να του χάριστη ή ποιηή!...

Ένας Τζάκσον;... Του προδότη που καταδικάσθηκε τις προάλλες απ' το στρατοδικείο σε θάνατο; ρώτησε με κάποια άγδια τώρα ο ύπολοχαγός.

— Ένας λυγμός τάραξε τ' αστή της νέας, κι' έσφιξε με τ' ό χέρι της την πνευμένη καρδιά της.

— Ω, δεν είναι προδότης... είπε ίκετευτικά, Έχω εδώ τις αποδείξεις... Άλλωστε και χωρίς αυτές, εγώ είμαι θέσθι για τόν τιμιο χαρακτήρα και την άθωότητα του αδελφού μου... Έγώ τόν έκρυφα τόσες ημέρες σε άγνωστο καταφύγιο, μόλις δραπέτευσε απ' τη φυλακή, και τού είπα να περιμένη όσο ν' αποδειχθί ή άθωότητά του... Λέτε να τόν γλυτώσω τώρα απ' τόν άτιμωτικό τουφεκισμό;...

— Δεσποινίς, αυτό εξαρτάται απ' τόν στρατηγό μας!... Είπε ο τραχύς στρατιωτικός, Άν πεισθί απ' τις αποδείξεις που τού φέρνετε, για την άθωότητα του αδελφού σας, δεν έχει παρά να διατάξη την άκύρωσι της απόφασέως του στρατοδικείου... Αύτη τη στιγμή λείπει σε άνίχνευσι τών θέσεων του έγχροου και κατά τ' εξημερώματα θά γυρίση... Άν θέλετε, μάλιστα στη σκηνή της φρουράς και περίμενε την άφιξη του!...

Βοήθησε κατόπιν με άδρότητα τη νεαρή κοπέλλα να κατεβί απ' τ' όλογο της και την παρέδωσε σ' έναν φρουρό. Έντωμεταξύ όμως, δεν έπαυε να μουρμουρίζει με θαυμασμό:

— Χίλιοι διαβόλοι να πάρουν τ' ο κουράγιο της!... Άκούς εκεί να μη φοβάται ολομόναχη, μιά τέτοια ώρα;... Και σε τί δάσος;... Μ'έ τέτοιο σκυλόκαιρο και με τέτοια σκοτάδια! Χαρά στην καρδιά της!...

Σ'έ μισή ώρα έγινε ή άλλαγή της φρουράς. Κατάσκοπος ο ύπολοχαγός, μάζεψε τούς ταλαιπωρημένους άνδρες του κι' έτοιμαζόταν ν' αποτραβηχθί για τ' αντίσκηνό του. Φοβερές βλασφημίες όμως θύθηκαν απ' τ' στόμα του, σάν άκουσε τόν άντικαταστάτη του να τού λέη:

— Μην πάς για ύπνο, συνάδελφε... Διαταγή του ταγματάρχη μας να π' άμέσως στο άγρόκτημα Λογκφίαρ... Εκεί σε περιμένει ο λοχαγός Ουίλκινς... Θά στήσετε παγανιά για κάποιο άπιστο άγρίμι, άπόψε... Έδραπέτευσε ο σε θάνατο καταδικασμένος δεκανέας Τζάκσον.

— Άχ, άτιμε πόλεμε! ούρλιαξε καταναγκασμένος ο ύπολοχαγός, και παίρνοντας μαζί του τούς 15 στρατιώτες του ξεκίνησε για τ' Λογκφίαρ, σκεπτόμενος με θλίψη του την άδελφή του δραπέτου που περιέμενε μέσα στη σκηνή. Ήταν μεσάνυχτα πιά, δταν έφθασαν εκεί. Δυό-τρια σπιτάκια άποτελούσαν τ' άγρόκτημα αυτό, και δάσος πυκνό από αιώνας έβελανιδιές τ'ο τριγύριζε παντού.

Βλέποντας φως σ' ένα άπό τ' απιτάκια ο ύπολοχαγός, τράβηξε ίσα πρ'ός τ' εκεί. Καθώς όμως έμπαινε μέσα σε μιά ισόγεια αίθου-

σα, στάθηκε άπότομα κατάπληκτος και χαϊρέθηκε με σεβασμό. Είχε άντικρύσει τόν λοχαγό Ουίλκινς, δυό άλλους στρατιώτες, κι' έναν δυνατόκορμο νέο έκφραστικής καλλονής, δεμένος σφιχτά με σχοινιά, άξούριστον και κουρελλιάρη. Ήταν ο Τζάκσον!

— Δέν πρόλαβες ολόκληρο τ'ο πανηγύρι, ύπολοχαγέ!... είπε ευθύμα ο Ουίλκινς σ'όν Μάκενζι. Έγώ τόν τσάκωσα τόν φίλο, ύστερα από τριών ήμερών καρτέρη... Ή σειρά σου όμως να τόν τουφεκίσης με τ'ό άπόσπασμά σου, κι' έτσι φαντάζομαι να ή μείνεις δυσारेστημένος!...

— Όλοι φρούσαν απ' την πένθιμη ευθύμια που είχαν τ'ά λόγια — σε μιά τέτοια στιγμή — του γεροστρατιωτικού εκείνου. Κάτι πήγε να ψιθυρίση ο ύπολοχαγός, μ'ά τόν πρόλαβε ο νέος, ο όποιος είπε:

— Έλεος, κύριοι! Μή φωνάζετε δυνατά κι' άκούσουν τ'ά δελφάκια μου... Είμαι ο μόνος προστάτης των, τ'ά πονά περισσοτερο κι' απ' την ψυχή μου και τ'ά λαχτάρησα τόσες ήμέρες μακριά τους... Άηφιώντας τόν άδικο κίνδυνο, ήρθα να τ'ά φιλήσω για τελευταία φορά, άπόψε... Γ' αυτό με τσάκωστε, λοχαγέ μου... Ό,τι έχετε λοιπόν να κάνετε, άς τελειώνη τ'ο γρηγορώτερο!...

Μιά άστραπή φώτισε ξαφνικά τ'ό θολωμένο μυαλό του ύπο λοχαγού:

— Είσαι ο δεκανέας Τζάκσον; μουρμούρισε. Ή αδελφή σου πριν μιάμια ώρα ήρθε στο στρατόπεδο, γυρεύοντας τ'ο στρατηγό... Έχει, λέει, έπάνω της τις αποδείξεις της άθωότητάς σου!

Ο νέος λλάμιασε σάν νεκρός, μόλις άκουσε αυτά τ'ά λόγια. Ο κίνδυνος της άδελφής του μιά τέτοια ώρα και σε τέτοια έπικίνδυνο απ' τόν πόλεμο και απ' τ'ά άγρίμια τού δάσους μέρη, ήταν κρισιμώτατος. Κάτι έκανε να πη, συγκινημένος άνέκροστα από μιά τέτοια στοργή κι' αὐτοθυσία, κι' ο λοχαγός Ουίλκινς τόν διέκοψε σαρκαστικά:

— Αυτά να λείπουν, γιατί είναι παιχνίδια... Σου χρειάζεται καιρός, φαίνεται, για να τ'ό σκάσης και για δεύτερη φορά... Άπολοχαγέ, μή χάνης καιρό... Άρπαξέ τον!...

Ο Μάκενζι ταραχθηκε σύγκορμος.

— Μ'ά, λοχαγέ μου, αν είναι άθως;... ψιθύρισε. Ή αδελφή του λέει...

— Υπολοχαγέ, κάνε ό,τι διατάσσω!... διέκοψε άπότομα ο Ουίλκινς. Έχω κατηγορηματική διαταγή του στρατηγού... Ο προδότης να τουφεκιθί χωρίς άναβολή κι' έπί τόπου... Πάρε την κι' εκτέλεσε την... Είπε ύποπτος αποδράσεως κι' ή άσθηματικότητα που μ'άς άράδισε άπόψε είναι στάχτη για τ'ά μ'άτια μας... Πηγαίνετε και σ'ας φτάνω σε λίγο.

Ο Μάκενζι άσπρος σάν νεκρός, πήρε απ' τ'ό μπράτσο τόν άμοιρο μελλοθάνατο και γήγκαν έξω. Προχώρησαν αρκετά, δ'ε τ'ό βάθος τού μεγάλου κήπου, και τόν στήριξε δρβιο κοντά σ'όν ξύλινο φράκτη.

Άραιές χονδρές στάλες θροχής άρχισαν να πέφτουν απ' τόν μαύρο ουρανό, κι' έκτός απ' τ'ό θρόισμά τους σ'ά φύλλα, μιά πένθιμη σιγαλιά άπλωνόταν στο σκοτάδι της νύχτας. Ο Μάκενζι έκοψε ένα σπερματοέτο σ'ά δυό, άναψε τ'ά κομμάτια και τ'άσπωσε δεξιά κι' άριστερά τ'ό καταδίκιο, για τ'όν τόν σημαδεύουν εθελικά οι στρατιώτες.

Έπειτα κάτι μουρμούρισε θιαστικά σ'όν λαχανιασμένους στρατιώτες. Έπανάλαβε σιγαλά τ'ά δια και σ'όν Τζάκσον — ό όποιος τόν κυττάζε τώρα με άνέκφραστη άπορία, μ'ά και λαχτάρα — και έλέποντας από μακριά τ'ό λοχαγό νάσεται, ούρλιαξε θιαστικά.

— Έπί σκοπόν... Πόρ!... Μιά όμορφονιά άκούστηκε κι' ο Τζάκσον, θυγίζοντας μιά γοερή κραυγή κυλιστικής στο ύγρο γορτάρι. Παρεμβύς όμως, ποδοβολητο αλόγου και φωνές σπαρτακτικές άντήχσαν σ'όν άκρη τού δάσους:

Ήταν ή αδελφή του Τζάκσον.

Έρτασε μπρ'ός τ'ό έσπλωμένο π'άμα και έπέζεψε απ' τ'ό καταδρωμένο έλογό της. Κεραινωμένη απ' τ'ό πένθιμο θέαμα, κύτταζε τ'ό άγαπημένο

—Τι θέλεις, κορίτσι μου, σ' αυτές τις έρημιές;

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο κ. Κορομηλάς ξεναγός ενός Ίταλου... άναρχικού! Μιά καλή συμβουλή. Ο Ίταλός παίρνει τις χαλίτσες του και φεύγει. Ο κ. Καμπούρογλου... άλπινοστή! Π'ώς έφτασε στο σπίτι του κ. Σιγούρου. Σ'ά Τουρκοβούνια. Ο βασιλεύς της Ίταλίας σ'όν Άθήνα. Η συναυλία της Μανδολινάτας στο παλάτι. Ο κ. Σταμ. Σταμ. εγναξείριος μέσα σ' ένα... φράκτο. Τ'ό σπίτι του βασιλιά. Ένα άστείο που εύχαριστεί τόν Γεώργιο, κτλ.

Γεωργίου, έκακολούθησε συναυλία από την τότε χορωδία της Αθηναϊκής Μανδολινάτας, τού άρίστου αυτού σωματείου, τ'ό όποιον διηθύνει ο κ. Λάμιας.

Τότε ή Μανδολινάτα διετέλει υπό την ύψηλην έποπτείαν τού κ. Α. λεξ. Φιλαδελφείως.

Η συναυλία εδόθη σ' ένα άνάκτορα, ενάπον της βασιλικής οικογενείας της Έλλάδος και τών ύψηλών της ξένων.

Τότε μέλος της Μανδολινάτας, λαμβάνων τ'ά πρώτα του μαθήματα σ'όν κηδ'ον, ήταν και ο κ. Σταμ. Σταμ., ο όποιος ζήτησε ως χ'όν ν'ά λάβη κι' αυτός μέρος στη συναυλία, μόνον για να παρακολούθησ'όν από κοντά τούς βασιλείς και να γράψ'όν στην 'Ακρόπολις τις εντυπώσεις του.

Ο κ. Λάμιας κατεπλήγη πρ'ό της θρασείας άξιώσεως τού μικρού τότε μαθητού, αλλά ο επιτελάρχης της Αθηναϊκής Μανδολινάτας κ. Μήτσος, λοχαγός σήμερα σ'όν ιατρική υπηρεσία τού Έλληνικού στρατού, ένθουσιάστηκε με την ιδέα αυτή τού κ. Σταμ. Σταμ., και κατώφθωσε να τόν πάρουν μαζί τους στο παλάτι.

Ντιμένος, λοιπόν, με ένα φράκτο, ο κ. Σταμ. Σταμ., σ'όν όποιο μπορούσε να... χωρέση κι' ένας άκόμα άνθρωπος, και κρατώντας και μιά κηδ'ον, μπήκε σ'ά άνάκτορα και έλαβε τη θέσι του, με τούς άλλους της Μανδολινάτας.

Μετά τ'ό γεύμα εδόθη — άπ'ος είπαμε — ή συναυλία, της όποιας ή επιτυχία ήταν καταπληκτική.

Τόσον μάλιστα καταπληκτική, που ένθουσιάστηκε και ο βασιλεύς της Ίταλίας και έξεδήλωσε τόν ένθουσιασμό του και σ'όν δικ'ό μας βασιλέα, τόν Γεώργιο.

Γεμάτος κέφι ο Γεώργιος, μετά τ'ό τέλος της συναυλίας, πλησίασε τούς έταίρους της Μανδολινάτας και τούς συνεχάθη.

Μπράβο, μπράβο!... Ωραία!... Εύγε!... Η επιτυχία σας ήταν μεγάλη. Ο Ίνφλιος άδελφός μου, ο βασιλεύς της Έλλάδας, έπαινε πολύ τ'ά έργα σας, έλεγε, είνε μια από τις καλύτερες μανδολινάτες, και της Ίταλίας άκόμα. Εύγε!... Εύγε!... Μπράβο!... Να ρήθτε και πάλιν στο σπίτι μου να παίξετε... (Έν νουθε, βέβαια, τ'ό παλάτι).

Μόλις τ'ό άκουσε αυτό ο κ. Μήτσος, ενά ρήθτε και στο σπίτι μου να παίξετε, γύρισε και είπε σ'όν κ. Σταμ. Σταμ., που στεκόταν φορτωμένος τ'ό... φράκτο και την κηδ'ον, δίπλα του:

— Δέν τόν ρωτάς που κάθεται;

— Που είνε τ'ό σπίτι του; ρώτησε τότε άστεϊεμένος ο κ. Σταμ. Σταμ. τόν κ. Λάμια, σιγαλά.

Όσο σιγά όμως και έν τ'ό είπε αυτό, τ'ό άκουσε ο κ. Φιλαδελφείας και έταράχθη, έκιτρίνισε και άρχισε να χτυπά τόν κ. Μήτσο και τόν κ. Σταμ. Σταμ. με τ'ά πόδια του, για να πάρουν.

Ο βασιλεύς άκουσε επίσης τ'ά λόγια τού κ. Σταμ. Σταμ., είδε τ'ά κινήματα τού κ. Φιλαδελφείας, είχε όμως τ'ά κέφια του εκείνη τη θοαδεία, και είπε:

— Άρπ'όν τον. Καλό ήταν αυτό που είπα! Έξυπνο. Μην τόν έμποδίζεις...

Και χαμογέλασε.

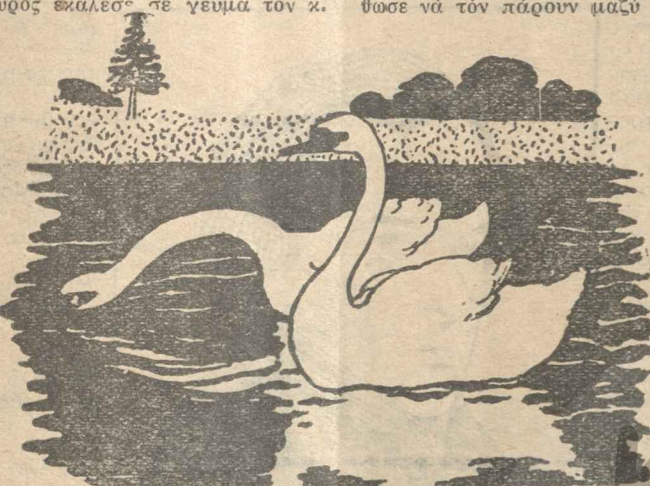
(ΣΗΜ. Εμπουκέτου) — Παρακαλείται ο κ. Μήτσος, αν ένθουσιάζει καλύτερα τ'ό άνέκδοτο αυτό ή και άλλα της βραδείας εκείνης, να μ'άς τ'ά άνακοινώση).

Εξέρετε πόσα κάρτ - ποστάλ έσοδευήκαν την Προτοχρονία τού 1900 σ'όν Έλλάδα;

Παραπάνω από 3.000.000!...

Πόσο μεγάλος αριθμός για την εποχή εκείνη, αλήθεια!...

Άλλά τότε τ'ά κάρτ - ποστάλ ήταν σ'όν άμ'ή τους. Ένας σήμερα άρχισαν να παραμαάζουν, να μη θεωρούνται πολ'... άπ'έ!...

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΠΩΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΑΝ ΣΤΗΝ ΑΥΛΗ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ Γ'.

Η φιλική συγκεντρώσεις στ' αυτοκρατορικά σαλόνια. Ένα χαριτωμένο «ανάκατεμα». Άριστοκράται και μπέρ. Ο χορός υπό τους ήχους μιάς πιανέλας. Όπου ο αυτοκράτωρ γυρίζει τη μανιέλλα. Ένα πείραγμα της δουκίσσης ντε Μορνύ και η απάντησής του Ναπολέοντος. Όπου ο Μερμιέ δαΐζει όλους τους αυτοκρατορικούς καλεσμένους ανωρθογράφους. Ο Παστέρ και οι βάρβαροι, κτλ.

ΓΙΝΕ κάτι αφάνταστο ή οικειότητα που θα σίλευε στην αυλή του αυτοκράτορος Ναπολέοντος Γ'. Τότε τελεταίου έστεμμένου της Γαλλίας. "Υστερ' από τις αλληπαλίες έπαναστάσεις και μεταπολιτεύσεις που έγιναν, μέσα σε λίγα χρόνια, είχε εξασθενήσει πια η παλιά προσήλωση στο «αυλικό πρωτόκολλο» κ' είχε ελαττωθεί κάπως ο σεβασμός που προκαλούσε άλλοτε το ιερό πρόσωπο του αυτοκράτορος. Η αυλή του Ναπολέοντος Γ' μπορεί να πή κανείς πως ήταν αυλή δημοκρατική, παρ' όλη τη γλίστρη και την πολυτέλεια της. Σ' αυτό συνετέλεσαν πολύ και ο καλόκαρδος χαρακτήρας του αυτοκράτορος και, πρό παντός, η αφέλεια και η προσηνεία της συζύγου του, της θρυλικής για την ωμορφιά της αυτοκράτειρας Εύγενίας.

Κάθε θοομάδα, λοιπόν, οι αυτοκράτορες καλούσαν στ' ανώκτορα του Κεραμεικού, ή του Σαιν-Κλου, ή του Φοντανεμπλά, ή και της Κομπιέννης διαφόρους φίλους κ' έπισήμους ξένους, για να περάσουν με μια φιλική συντροφιά λίγες ευάριστες ώρες. Στις συγκεντρώσεις αυτές μαζεύονταν ο πιο έτερόκλητος κόσμος. Έβλεπες κυρίες που άνηκαν στην ανώτατη Γαλλική αριστοκρατία να συνδιαλέγονται με μποέμ «ασανόνες» και ζωγράφους, ξένους μεγιστάνες να παίζουν τσάμπολα με συγγραφείς, όπως ο Έδμουνδος Άμπου, ο Αλέξανδρος Δουμάς υιός, ο Προσπέρ Μερμιέ και μοδίστρες ή ανθοπώλιδες να χορεύουν με στρατάρχες και κόμητες. Ωστόσο, θεωρούμε περιττό να σάς πούμε, ότι παρ' όλο αυτό τα «ανάκατεμα», οι καλεσμένοι του αυτοκρατορικού ζεύγους τηρούσαν τους τύπους της ευγενείας και της καλής συμπεριφοράς και δεν έβγαζαν ποτέ από τα όρια της εξιμωπίας. Βασίλευε, βέβαια, πνεύμα μεγάλης οικειότητας, μέσα όμως στα επιτρεπόμενα πλαίσια.

Μιά μέρα, η αυτοκράτειρα κάλεσε στ' ανώκτορα της Κομπιέννης τον διάσημο λαϊκό τραγουδιστή Ναντώ, για να περάσει λίγες μέρες στην έξοχή. Την επομένη της άφιξής του, η Εύγενία τον ρώτησε με αφέλεια: —Σας άρεσε το δωμάτιο που σας έδωσα, κύριε Ναντώ; Έλπίζω να μείναι ευχάριστημένος και να μάς ξαναρθεί! Πάντως, μπορείτε να θεωρήτε τ' ανώκτορα όπως και το σπίτι σας...

Και ο Ναντώ, ο οποίος έμενε τότε στο Παρίσι, σε μια σοφίτα, αποκρίθηκε με την ίδια αφέλεια:

—Α! Μεγαλειότητα, αν πρόκειται να θεωρώ τ' ανώκτορα σας όπως και το σπίτι μου...δεν υπάρχει τότε κανείς λόγος να κάνω τόσο κόπο και να κουβαλιέμαι εδώ!

Μετά το δείπνο, οι καλεσμένοι περνούσαν στα σαλόνια. Και τότε άρχιζαν τα...αλληλοπειράγματα και τα διάφορα παιχνίδια, που έκαναν τις συγκεντρώσεις αυτές να μη διαφέρουν διόλου από μια «βενήρα» μικροστών.

Όσοι ήθελαν, μπορούσαν να χορέψουν με τους ήχους μιάς...πιανόλας—μεγάλης πρωτοτυπίας για κείνη την εποχή!—της οποίας την μανιέλλα γύριζε υπομονητικώτατα ένας αξιωματικός ή αξιωματούχος της αλής. Δεν ύπηρεχε βέβαια εξαιρετική ποιότητα στους χορούς, γιατί η πιανόλα έπαιζε τρεις μονάχα οκτοπόες: θάλα, πόλκα, μαζούρκα. Συχνά διάφοροι έρασιτέχνες μουσικοί προσφέρονταν να...γυρίζουν την μανιέλλα. Μεταξύ αυτών, ήταν και ο αυτοκράτωρ, ο οποίος όμως απέδειξε ακατάλληλος και γι' αυτή τη δουλειά! Γυρνούσε τη μανιέλλα με τόσο αδεξιότητα, ώστε διαρκώς έκανε φάλτσα!

Ένα θράδυ, η δούκισσα ντε Μορνύ, μη μπορώντας πια να υποφέρει το «παίξιμο» του αυτοκράτορος, γύρισε προς τον αστυνομικό διευθυντή κ. ντε Μωπά, και του είπε αρκετά δυνατά, ώστε να την ακούσουν όλοι οι παρισταμένοι:

—Αν καμιά φορά ο αυτοκράτωρ σάς ζητήσει την άδεια να

Ο Προσπέρ Μερμιέ

παίξη πιανόλα στο δρόμο, σάς παρακαλώ, κύριε διευθυντή, να μη την του χορηγήσετε, αν αγαπάτε τη μουσική και τ' αλή των Παρισινών!

Ο Ναπολέων, χωρίς να πειραχθεί από τα ειρωνικά λόγια της δουκίσσης, της αποκρίθηκε με μεγάλη έτοιμότητα:

—Αν θα φτάσω καμιά μέρα στην ανάγκη αυτήν, θα σας πάρω μαζί μου, κυρία μου, για να τραγουδάτε! Η φωνή σας είναι τόσο γλυκειά, ώστε με τις πεντάρες που θα μάς ρίχνουν από τα παράθυρα, θα γίνουμε και οι δυο πολύ σύντομα πλοιοί!...

Η πνευματικές ασκήσεις ήταν ένα από τα προσφιλέστερα παιχνίδια των φιλικών αυτών συγκεντρώσεων. Ένα θράδυ, ο Προσπέρ Μερμιέ πρότεινε στους παρισταμένους να τους υποβάλει σε μια δοκιμασία, για να τους αποδείξει πως ήταν δολω...νορθόγραφοι. Στην αρχή, όλοι γέλασαν. Ο Μερμιέ έπεμπε πως ήξερε καλά τι έλεγε. Καί άρχισε να τους υπαγορεύει στα κείμενα, ενώ οι καλεσμένοι, ούτε του αυτοκράτορος εξορμή...νου, έγραφαν σάν μαθηταί, σε μικρά φύλλα χαρτί.

Το αποτέλεσμα ήταν να μη βγεί ο συγγραφέας της «Κάρμεν» ψεύτης! Ο Μερμιέ, αφού διόρθωσε τα γραπτά των παρισταμένων, θρήκε ότι ο αυτοκράτωρ έκανε σαράντα τρία ορθογρα...κά λάθη, η αυτοκράτειρα έξηντα δύο, ή πριγκίπισσα Μέτερνιχ...νιχ σαράντα δύο! Το πιο καταπληκτικό έ...μος, είναι ότι από την δοκιμασία αυτή

βγήκανε ανωρθόγραφοι και δυο μεγάλα συγγραφείς—δυο Ακαδημαϊκοί, αν άραστή! Ο Οκτάβιος Φεγιέ, ο συγγραφέας του «Μυθιστορήματος ενός απόρου νέου», έκανε δεκα εννιά λάθη και ο Δουμάς υιός, ο θάνατος δημιουργός της «Κυρίας με τα Καμελιάς», είκοσι τέσσερα!

Και τα λιγώτερα λάθη απ' όλους—τρία μονάχα—τα έκανε ένας διπλωμάτης. Η αλήθεια είναι, πως ο διπλωμάτης λεγόταν Μέτερνιχ...

Κάποτε, προσεκλήθη από τον Ναπολέοντα και ο διάσημος σοφός Παστέρ, να πειρεσθεί σ' αυτές τις συγκεντρώσεις. Στην αρχή ο Παστέρ τα έχασε όταν βρέθηκε σε μια τόσο πολυμελή ομάδα. Μαθημένος στην ησυχία και στη μοναξιά του εργαστηρίου του, θεωρούσε τον εαυτό του ξένο άνθρωπο σε τόσες ώρες γυναικείας και λαμπροστολισμένων κυριών. Η αυτοκράτειρα πρόσεξε την άμνηχανία του και, για να του δώσει θάρρος, τον παρακάλεσε να της πει μερικά πράγματα για την κυκλοφορία του αίματος, το φαινόμενο αυτό που μελετούσε τότε ο Παστέρ επί τη βάσει νέων έπιστημονικών δεδομένων. Το πρόσωπο του σοφού έλαμψε τότε από χαρά. Και ο Παστέρ άρχισε να εκθέτει τις θεωρίες του, χωρίς να έννοιη να σταματήσει, αδιαφορώντας τους όρους που μεταχειριζόταν. Σε μια στιγμή, σηκώθηκε έξαλλος και είπε:

—Πηγαίνω στον κήπο να πιάσω μερικά βατραχάκια και να κάνω μπροστά σας πειράματα για να σάς αποδείξω καλύτερα τη θεωρία μου.

Πράγματι, σε λίγο, ο Παστέρ γύρισε από τον κήπο με ένα σασκουλάκι γεμάτο βατραχούς. Τους άδειασε στη μέση του σαλονιού, πήρε έναν από αυτούς, τον κέντρινε μ' ένα υατερύ, που κάρφωνε τη ράχη με κορφίτσες και συνέχισε απαθείτατα τη διδασί του—χωρίς να προσέξει ότι η άρατες κυρίες ορλούσαν από το φόβο τους βλέποντας τους υπόλοιπους βατραχούς που είχαν σκορπιστεί, κοάζοντας, σ' όλες τις γωνίες της μεγάλης αίθουσας!...

Το αποτέλεσμα ήταν...να μην τον ξανακαλέσουν τον Παστέρ στις αυλικές συγκεντρώσεις! Έννοείται, ότι ο Παστέρ δεν διαρεστήθηκε διόλου γι' αυτό! Προτιμούσε το σπουδασιό του απ' όλα τ' αυτοκρατορικά σαλόνια του κόσμου!

Εκείνη, η οποία ξεπερνούσε όλους σε αφέλεια, σε άμειμω...σία και σε χαριτωμένο «ζεμανφουσιμό», ήταν η πριγκίπισσα Μέτερνιχ, η γυναίκα του διαδοχικού διπλωμάτου. Η τετραπέρατη αυτή και διαβολική γυναίκα, κανένα δεν σεδόνανε, κα...

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΑΣ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΡΑΜΟ

ΕΣΑ στη γενική ευθύμια και τα γέλια της άνοιχτάκαρης εκείνης συντροφιάς, κάποιος είχε την άτυχη έμπνευση να ρωτήσει τον συνταγματάρχη ζούμπα Ντέ Β... για ποιά λόγο παρατήρησε απ' τον στρατό.

—Τι σάς άνάγκασε, συνταγματάρχα μου, να φύγετε από μια κορμιέρα τόσο ένδοξη και τόσο λαμπρή; του είπε. Είχατε φήμη ζηλευτή, και για τον ήρωισμό σας και για τη μεγαλοψυχία σας, και σε νεαρότατη ηλικία φθάσατε να γίνετε συνταγματάρχης!...

Ο συνταγματάρχης Ντέ Β... γέρινε αζαφνα, σάν νεζαρό. Γρήγορα όμως συνήλθε, κι άφου σκούπισε τον ηνχρό ιδρώτα του εσώπου του, άρχισε να πεινά να λέη άραγ:

—Το διηθέο, το τραγικό γεγονός, το όποιο ματαίωσε όριστικά τη λαμπρή σταδιοδρομία μου και πέρασε κατόπιν όλη την όστερή ζωή μου, ήταν το έξης: Στις 25 Μαΐου τα κυβερνητικά στρατεύματα του θέσαν και του Γαμβέττα... σ' ότα όποια άνιχα κι' έγω με το συνταγματάρχα μου—ήταν στο άναστατομένο απ' την έπαναστάση της Κομμιόνας Παρίσι. Είχαμε συντρίχει πια τον στρατό των έπαναστατών, στίς μέρες που δόθηκαν στα προάστια του Παρισιού, αλλά μάς έμενε ακόμα μια πιο φροαστική κι' επινάνδνη δυνάμει: "Ερχετο να καθάρησιν και την πόλη από τα στήλη των έξαγριωμένων έπαναστατών και να σκοτώσιν, τα όποια είχαν όληνυθί στίς στέγες και στα παράθυρα των πατιών και δεκάτιαν το στρατό μας με τις φρονικές σφαίρες των! Τα πεπαια ήταν σε άπεριόγραφο βαθμό έρεθισμένα κι' απ' τα δυο αντίπαια μέρη... Η φόνερες πληγές του Γαλλογερμανικού πολέμου ήταν άνοιχτές και το αίμα έτερε άφθονο... Σίγουρα ο διανύλιος απ' τις πόλεις, που διεδέχθηκε την αταστροπική ήττα μας απ' τους Γερμανούς, θ' άποτέλειον άσφαλώς τη Γαλία μας, αν ο Γαμβέττα δεν λάβαινε μέρα σκληρά και κερανοβόλα...

Πρώτα—πρώτα, λοιπόν, κήρυξε άυν στρατιωτικό νόμο σ' όλη την έπαναστατημένη περιφέρεια του Παρισιού... Έδωκε άμειλικτες, άσπιδροάτες διαταγές, για την ταγνιότητα λειτουργία του εκάστου στρατοδικείου και όρισε την ποινή του θανάτου για κάθε συλλαβισμένο ή ποιά στασιολή.

Άλλε τέτοιες άνθρωποφαγικές κυριολεπώσεις διαθέσεις άρχισε παρυνθής η καταπολέμηση του ανιματος της Κομμιόνας... Όλα την όπεριότητα άτυχία να διορισθώ πρόεδρος του άμειροπράτου και φόνερού καπτι διαστήριου, κι' έτελεια κάλς μέρα καταπολέμησης Γάλλων πολιτών, άδελφών και φίλων μου, σ'όν άτιμωτικό θάνατο απ' ότα Γαλλικές έπίσης σφαίρες!...

Τι νάκανα όμως; Η πατρίδα μας άπνιενε από τον έμπίλιο αυτών σπαρτατών, τον τομερότερο των ανδρών... Τα κυβερνητικά στρατεύματα μας θεροδόνοναν άλάνητα από τις σφαίρες των όληρωμένων σ'α

ναι δεν λογάριζα. Και όλους τους πείραζε, αλλά με τόσο λεπτότητα, ώστε κανείς δεν μπορούσε να θυμώσει μαζί της, ούτε κι' αυτός ο αυτοκράτωρ.

—Όταν θλέπω το ύπογνείο σου, του έλεγε, δεν ξέρω τί με κινάει και δεν πέφτω στην άγκυλιά σου για να σε φιλήσω! —Ο φόβος του συζύγου σας; έλεγε ο Ναπολέων.

—Μπα! Μάλλον ο φόβος μήπως μου πούν, ότι έχω...κακό γούστο!

Ένα θράδυ, η πριγκίπισσα, μόλις είδε τον Οκτάβιο Φεγιέ να μπαίνει στο σαλόνι του έπλε με προσποιητό ένθουσιασμό:

—Ω! άγαπητέ φίλε! διάβασα το νέο σου μυθιστόρημα «Είκοσι έτών...». Είπε πραγματικά άριστοσύρημα... —Με συγχωρείτε, κυρία μου, τραβιάς ο Φεγιέ, μά το μυθιστόρημα αυτό, το όποιο εινε άναμειροσθήτητος άριστοσύρημα, δεν το έγραφα έγω, άλλ' ο κ. Δουμάς...

—Ετσι, έ; έπλε η πριγκίπισσα, ύποκρινόμενη την καταπληκτική, δεν πρόσεξε τ' όνομα του συγγραφέως... Απ'ό το ύφος όμως, νάμια πως είστε σείς... "Όπως, πολλές φορές, διαβάζοντας βέβαια του κ. Δουμά, νομίζω ότι τα γράφατε σείς.

Κάποτε, όστόσο, η πριγκίπισσα Μέτερνιχ θρήκε το δάσκαλό της, θέλοντας να πειράξη και τον Προσπέρ Μερμιέ. —Είπε άλήθεια, άγαπητέ μαϊτρε, τον ρώτησε, πως δεν γνωρίζετε ποτέ στη ζωή σας μια μεγάλη έρωτική έπιτυχία; —Όχι, κυρία μου! αποκρίθηκε ο Μερμιέ. Μπορώ μάλιστα να σάς πώ, ότι η μεγαλειότερη έρωτική έπιτυχία μου ήταν πού... δεν σάς άρεσα ως άντρας!

Και η άλήθεια εινε πως η διαβολική, η τετραπέρατη πριγκίπισσα Μέτερνιχ ήταν έξαιρετικά άσχημη γυναίκα!...

σπία και στα όδογράφια έπαναστατών... Και τα όμοσια κτήρια του Παρισιού—της ζήλειτης μας αυτής πρωτεύουσας—καγόντουσαν τα μισά και τα άλλα μισά διέτρεχαν κι' εκείνα άμεσο κίνδυνο πυρπολήσεως! "Όστόσο, η ψυχή μου μάτωνε. Σ'όν πόλεμο ήμουν άτάραχος κι' ήρωικός και σάοινα ψύχραιμα τον έγθρο, γιατί ήταν κι' αυτός άντικρυ μου όλισμένος και κίπτασε να με ξεκάνη πρώτος... Μά στα στρατοδικεία εινε κάπως διαφορετικό το πράγμα: "Εκεί σκοτώνεις σπαρτάν άνδρούπους, οι όποιοι μπορεί να ήσαν πρίν έπικίνδυνοι, τρομεροί, αλλά τη στιγμή εκείνη κώνοντα μπροστά σου άοπλοι, άνυπεράσπιστοι, άδύναμοι αυτοί, μπροστά σ' έσένα το δυνατό... Κι' αυτό μου φανόταν άνανδρία!...

Μιά νύχτα, έπειτα από κοπιωδεστάτη κι' όλοήμερη συνεδρίαση του στρατοδικείου, κατά την όποια είχα έξαποστείλει σ'α Χάρο πλέρους στασιαστών, διέκρινα τη διαδοσά για μια όρα. Ένοιαθα πως θα λιποθύμισα απ' τον τραγικό σωματικό κώματο κι' απ' την πιο τραγική όλην ψυχική δοκιμασία, που τυραννούσε την ύπαρξή μου...

«Άξαρνα, εκεί που κάπταζα θλιμμένους και σκεπτικώς την πύλα μου, μια περίοδος έξαγριωμένων, άμειλοισμένων και μισών απ' τα μαρτυρία στρατιωτών, μίμπερε έναν άγχιόλο στασιαστή μόλις δεκάξη χρόνων!...

—Συνταγματάρχα μου, είπε ο λοζίας περιπόλαρχης, είδαμε και πάθαμε να τακώσουμε αυτών τον δαιμονισμένο... Μας περδολάσε απ'ό το παρόντο ενός καλοκαταρυσμένου σπιδ, κι' η στραίρες τον κόντισαν τη ζωή σε δυο απ' τους στρατιώτες μου... Κοιροτά που είμαι κι' έγω πληγωμένος στο χέρι από την ξιφολόγη του!...

«Ανατρίχιασα. Ο στασιαστής αυτός, ο ένθουσιώδης κι' επινάνδνος, ο μόλις 16 χρόνων όσ'όσο, είχε ένα κοριτσιότιμο, σινταδέτατο πόσσο. Τα μεγάλα ειλκρινή μάτια του έλαμπαν από τον ένθουσιασμό της ιδεολογίας του και, αν κι' ήξερε την τύχη που τον περίμενε, φανόταν ψύχραιμος και θαρράλεις!...

—Πως λέγεσασ; του είπα, όσο πιο άσπιδρα μπορούσα.

—Λεοπόλδος Φουρνιέ! μου άπάντησε.

—Γιατί έπαναστήσετε κατά της νομίμου κυβερνήσεως της πατρίδας σου;

—Γιατί η Κομμιόννα ήταν μια όρα ιδέα. Ένω με τα παλιά σινταμάτα γενοκτόησαν και νικηθήκανε από τους Γερμανούς!...

«Η άπάντησή του, άρατες, καθάρες, ειλκρινής, με γέμισε όλοιο και δαιμονισμό για τον μικρό αυτών ήρωα... "Όπως ήμουν ο πρόεδρος του στρατοδικείου κι' έπρεπε να τον στείλω στο θάνατο.

—Έχεις μητέρα; τον ρώτησα.

—Ναι. Κάθετα πιο κάτω από την πλατεία της Βαστίλλης...

—Σε λυπά να τον φρονισθ; βέβαια... Θα ήθελες όμως να την ίδεις, και να τελευτήσει άραγ;

—Ναι, κύριε... Πόσο θα σάς εύγνωμο...

...νούσα κι' αυτό... Καμιά άλχη γρή δεν θα μ' εύγνωστούσε όσο αυτή!

«Μπορούσα, βέβαια, να τον στείλω με συνοδεία στη άπτερά του... Μά ήθελα να δρατετεται αυτός ο άμειος νεανίας, να σπείη από τα τραγικά νύχια του νόμου, και να νά σώσω και τα προσχήματα μπροστά σ'όν άνυπόμονους κατοίκους μου της πρωτεύουσας, είπα στον μικρό Φουρνιέ:

—Και πώς με βεβαιώνει ότι θα γυρίσει;...

—Ω, κύριε... Ο φόβος της τιμής μου και μόνον αυτός, αν θέλετε, βέβαια... Φοδούμαι πως άμα μου δώσετε άνοδεία, θα νοιώσω η μάνα μου τον κίνδυνο και θα της έσση κόνις!...

«Με βία συγκρατώντας τα δάκρυα, τον άφησα έλεύθερο, κι' εκείνος έφυγε σαρτώντας, μέσα στην κομποκαλάμη αυτή, σάν έξνοιστο, τη φοινίκα σπονογνίτι!...

«Μετα δυο ώρες, ενώ ποιοίονα πάλι του στρατοδικείου, η άλχηση της μικρής μίτρε τραβιά μεσα στην αίθουσα, ξεφαντώντας με ίσα νοσηοί και λαχανιασμένος:

—Παθα, κύριε, παθα!... Συγγνώμη που άγγισα λίγο, μά έπαυσε να βώ χίλιες ψεύτικες, για να ξεγελάσω τη μητέρα μου... Δεν ήθελε να μ' άφήση να βγω έξω, κι' αυτό το μακελειό που γίνεται!

«Η αίθουσα άρχισε να σπομφορμίζει όλόγρια μου, ανατρίχιασα, κι' ενώ μια συγγινιστική συγκίνηση, άνεκφραστη, ύπνυγιάς, με σάριαζε λιποθύμιο κάτω απόλα να μηδύνω:

—Άλλοίμονο!... Κι' έγω που νόμια πως τα παρκαλία της άμειρης μάνας του θα γύριζαν την παιδική ψυχή του και θα φρονιζε να το σάση, να γίνεσση!...

«Ο ένθουσιώδης μικρός τομειζόησε μετά από όρα, με πρόδρο του στρατοδικείου άλλον αξιωματικό, γιατί έγω διέκρινα τη συνοδεία εκείνη τη στιγμή κι' έπέβαλα παρήτοι απ' το στρατό!...

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

('Απ' τὸ 'Ημερολόγιο τῆς Φλώρας Μπριλλάντη)

Συνέχεια.—(Τὴν ἴδια ἡμέρα). Ὁ Λεάνδρος γύρισε μαζί με τὸν πατέρα του τὸ μεσημέρι καὶ μαζί ἔφυγαν, ἀμέσως μετὰ τὸ γεῦμα. Δὲν μπόρεσε νὰ μοῦ πῇ λέξι...

Ὁ Ἀρτέμις ἀγρυπνεῖ...

Τὸν περιμένα τὸ δειλινὸ ἀνυπόμονα, μὰ βράδυνασε καὶ δὲν φάνηκε. Ἀνισχυοῦσα τρομερά. Τέλος ἦρθαν κατὰ τίς ἑννέα πάλι μαζί.

Τὶ μαρτύριο... τί μαρτύριο!

Δειπνήσαμε χωρὶς κέφι. Πρὶν ὅμως πᾶμε γιὰ ὕπνο, ὁ Λεάνδρος μοῦ ψιθύρισε: «Ἀῤῥιο τὸ πρῶτ' ἐξάπαντος».

Κακοκοιμήθηκα ὅλη νύχτα.

Ἐφιάλτες ἀπαίσιτοι μὲ βασάνισαν.

Σηκώθηκα πρῶτ' κι' ἀφοῦ ἔπια τὸ γάλα μου, περιμένα νὰ ξυπνήσουν κι' οἱ ἄλλοι.

Ὁ Λεάνδρος ξύπνησε πρὶν ἀπ' τὸν πατέρα του. Ἦρθε στὴν τραπέζια καὶ μοῦ εἶπε γρήγορα-γρήγορα:

—Θὰ φύγω πρὶν ξυπνήσει ὁ πατέρας. Ἔτσι δὲν θὰ μὲ δῇ, δὲν θὰ ξέρῃ πού πάω. Μόλις φύγει ἀπ' τὸ σπῆτι, θὰ ξαναγυρίσω καὶ θὰ μιλήσουμε.

Τὸν ἀκούγα συλλογιασμένη.

Ἔνας ἀλλόκοτος φόβος μοῦ πῆζε τὸ στήθος.

Ἔπια γρήγορα-γρήγορα τὸ γάλα του κι' ἔφυγε.

Πῆς στὸ μπαμπά πὼς ἔχω κάποιον ραντεβού στὴν Ὀμόνοια, εἶπε στὴν καμαριέρα φεύγοντας.

Ὁ Ἀρτέμις ξύπνησε μετὰ ἕνα τέταρτο.

Ἀνισχυοῦσα.

Τὶ θάλεγε, ὅταν ἐμάθαινε πὼς ὁ Λεάνδρος ἔφυγε;

Τὸν ἀκούσα σὲ λίγο νὰ μπαίνει στὴν τραπέζια καὶ νὰ καλῇ τὴν καμαριέρα.

Πῆς στὸν κ. Λεάνδρο, τῆς εἶπε, πὼς θὰ βγοῦμε μαζί ξέω.

—Ὁ κ. Λεάνδρος ἔφυγε, τοῦ εἶπε ἡ καμαριέρα.

—Ἐφυγε!

—Ναί, κύριε.

—Πότε;

—Πρὶν λίγης ὥρας.

—Γιατί; Πὼς ἔτσι ἔξαφνα; Τὶ συνέβη;

—Τίποτε, κύριε. Ὁ κ. Λεάνδρος ντύθηκε, ἔπια τὸ γάλα του στὸ πόδι κι' ἔφυγε, γιατί εἶχε κάποιον ραντεβού, δὲ πὼς εἶπε.

—Σοῦ τὸ εἶπε αὐτὸ νὰ μοῦ τὸ πῆς;

—Μάλιστα, κύριε.

Ἐπακολούθησε σιωπὴ.

Ἦμουν βέβαιη πὼς αὐτὴ τῇ στιγμῇ ὁ Ἀρτέμις ἔδραζε ἀπ' τὸ θυμὸ του. Καὶ δὲν εἶχα ἄδικο. Σὲ λίγο μπήκε στὸ δωμάτιο πού βρισκόμουν κατσουφιασμένος.

—Καλημέρα, μοῦ εἶπε ἀπότομα.

—Καλημέρα.

—Εἶδατε τὸ Λεάνδρο;

—Ναί, ἦρθε καὶ μὲ χαιρέτησε.

—Γιατ' ἔφυγε τόσο νωρίς;

—Δὲν τὸν ρώτησα. Ἴσως νὰ εἶχε καμμιὰ ἐργασία.

—Ἐπρεπε νὰ μὲ περιμένῃ. Αὐτὸ πειὰ κατανάει ἀναίδεια...

Δὲν τοῦ ἔδωσα ἀπάντησι.

Βγήκε ἀπ' τὸ δωμάτιο χωρὶς νὰ μοῦ πῇ λέξι, τελείωσε βιαστικὰ-βιαστικὰ τὸ ντύσιμό του κι' ἔφυγε χωρὶς νὰ μὲ χαιρέτησιν καν.

Γύρισα ἀπότομα, ἀνίσχυη καὶ ξαφνιασμένη...

Ἦμουν ἐξαίρετικά ταραχμένη.

Φοβόμουν ὅτι κάποια συμφορὰ θὰ συνέβαινε.

Ὁ Ἀρτέμις δὲν εἶνε ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους πού γελῶνται εὐκόλα. Κάτι θὰ ὑποψιάστηκε, ἀκεφτόμουν. Δὲν εἶνε ἀπίστευτὰ νὰ ξαναγυρίσω...

Καὶ τότε;

Ἀν βρῇ ἐδῶ τὸ Λεάνδρο;

Σηκώθηκα καὶ πλησίασα στὸ τζάμι. Τὸ ἀνοιξα κι' ἄρχισα νὰ ἀναπνέω ἀπληστονὰ τὸ ῥοσερό ἀέρα.

Ἔτσι ἄρχισα σιγά-σιγά, νὰ συνέρχωμαι.

Ξανάδρισα τὸ θάρρος μου. Κι' ἄρχισα νὰ μιλῶ τώρα μὲ νάχη μου:

—Τὶ δειλὴ πού εἰμαι!... Πὼς ἔχασα ἔτσι τὸ θάρρος μου; Κοιτεύω νὰ μὴ γνωρίζω πειὰ τὸν ἑαυτό μου. Φοβόμαι μήπως γυρίσει ὁ Ἀρτέμις καὶ βρῇ ἐδῶ τὸ παιδί του. Κι' ἂν συμβεῖ αὐτό; Μήπως δὲν εἶνε τὸ σπῆτι τοῦ Λεάνδρου ἐδῶ; Δὲν ἔχει καίωμα ὁ Λεάνδρος νὰ ἔρχεται καὶ νὰ φεύγῃ ὅποτε θέλει; Μονολογώντας ἔτσι, κάθησα στὸ τραπέζι καὶ σιγά-σιγά θύστηκα σὲ σκέψεις.

Ἡ ὥρα περνοῦσε.

Γιατ' δὲν ἐρχόταν ὁ Λεάνδρος;

Μήπως τὸν εἶχε συναντήσῃ στὸ δρόμο ὁ πατέρας του;

Ἀξάφνα, ἄκουσα πίσω μου ἕνα τρίξιμο.

Γύρισα ἀπότομα ἀνίσχυη καὶ ξαφνιασμένη.

Ἦταν ὁ Λεάνδρος!

—Λεάνδρε! ψιθύρισα.

—Φλώρα!

—Πότε ἦρθες;

—Αὐτὴ τῇ στιγμῇ.

—Καὶ δὲν σ' ἀκούσα! Ἀνέθηκες χωρὶς νὰ σὲ δῇ καεῖς;

—Ὁχι δά. Ἦταν στὴν πόρτα ἡ ὑπηρετρία. Ἐψώνιζε κατὰ

ἔτσι ἀνέθηκε καὶ νᾶμαι!

Ἀρχισα πάλι νὰ φοβοῦμαι καὶ ν' ἀνισυχῶ.

Ὁ Λεάνδρος τὸ κατάλαβε καὶ θέλησε νὰ μοῦ δώσῃ θάρρος.

—Εἴμαστε μόνοι, μοῦ εἶπε. Μὴν ἀνισυχῇς, Φλώρα. Ὁ πατέρας ἔφυγε. Τὸν εἶδα ἀπ' τὴ γωνία πού παραφύλαγα.

—Κι' ἂν ξαναγυρίσει, παιδί μου;

—Δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ. Ἀλλὰ κι' ἂν γυρίσει, τί σημαίνει; Δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ μπαίνω ἐκεῖναι στὸ σπῆτι μου;

Μὴ μοῦ μιλάς λοιπὸν πειὰ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Δὲν εἶμαστε σκλάβοι, Φλώρα.

Μιλώντας, εἶχε ὑψώσει τὴ φωνή του.

Ἐτρομάξα.

—Μίλα σιγά, παιδί μου Λεάνδρε.

τοῦ εἶπα. Ἀν σ' ἀκούγατε. Μὴ μὲ λές μὲ τ' ὄνομά μου, πρὸς Θεοῦ λέγε με μῆτέρα σου.

Ὁ Λεάνδρος συναισθάνθηκε τὸν κίνδυνο. Καὶ χαμηλώνοντας τὴ φωνή του, μοῦ εἶπε:

—Ἐπρεπε νὰ σὰς δῶ, μαμά. Ἐπρεπε νὰ σὰς μιλήσω. Ἐχῶ τὴν ἀπάντησιν νὰ μὴ δεχτῶ νὰ κάμω τὸ ταξεῖδι πού μοῦ πρότεινε ὁ πατέρας.

—Θ' ἀρνηθῇς;

—Ναί.

—Πὼς; Μὲ ποιά δικαιολογία;

—Μὲ ποιά δικαιολογία; Θὰ προσηλωθῶ τὸν ἄρρωστο. Θὰ πῶ πὼς δὲν ἔχω διάθεσιν γιὰ ταξεῖδι.

—Ὁχι, παιδί μου, δὲν θὰ τὸ κάμῃς αὐτὸ. Δὲν εἶνε καθόλου φρόνιμο. Θὰ ἐρεθίσῃς περισσότερο τὸν πατέρα σου.

—Ὁχι, παιδί μου, δὲν θὰ τὸ κάμῃς αὐτὸ. Δὲν εἶνε καθόλου φρόνιμο. Θὰ ἐρεθίσῃς περισσότερο τὸν πατέρα σου.

—Ὁχι, παιδί μου, δὲν θὰ τὸ κάμῃς αὐτὸ. Δὲν εἶνε καθόλου φρόνιμο. Θὰ ἐρεθίσῃς περισσότερο τὸν πατέρα σου.

—Ὁχι, παιδί μου, δὲν θὰ τὸ κάμῃς αὐτὸ. Δὲν εἶνε καθόλου φρόνιμο. Θὰ ἐρεθίσῃς περισσότερο τὸν πατέρα σου.

—Ὁχι, παιδί μου, δὲν θὰ τὸ κάμῃς αὐτὸ. Δὲν εἶνε καθόλου φρόνιμο. Θὰ ἐρεθίσῃς περισσότερο τὸν πατέρα σου.

—Ὁχι, παιδί μου, δὲν θὰ τὸ κάμῃς αὐτὸ. Δὲν εἶνε καθόλου φρόνιμο. Θὰ ἐρεθίσῃς περισσότερο τὸν πατέρα σου.

—Ὁχι, παιδί μου, δὲν θὰ τὸ κάμῃς αὐτὸ. Δὲν εἶνε καθόλου φρόνιμο. Θὰ ἐρεθίσῃς περισσότερο τὸν πατέρα σου.

—Ὁχι, παιδί μου, δὲν θὰ τὸ κάμῃς αὐτὸ. Δὲν εἶνε καθόλου φρόνιμο. Θὰ ἐρεθίσῃς περισσότερο τὸν πατέρα σου.

—Ὁχι, παιδί μου, δὲν θὰ τὸ κάμῃς αὐτὸ. Δὲν εἶνε καθόλου φρόνιμο. Θὰ ἐρεθίσῃς περισσότερο τὸν πατέρα σου.

—Ὁχι, παιδί μου, δὲν θὰ τὸ κάμῃς αὐτὸ. Δὲν εἶνε καθόλου φρόνιμο. Θὰ ἐρεθίσῃς περισσότερο τὸν πατέρα σου.

—Ὁχι, παιδί μου, δὲν θὰ τὸ κάμῃς αὐτὸ. Δὲν εἶνε καθόλου φρόνιμο. Θὰ ἐρεθίσῃς περισσότερο τὸν πατέρα σου.

—Ὁχι, παιδί μου, δὲν θὰ τὸ κάμῃς αὐτὸ. Δὲν εἶνε καθόλου φρόνιμο. Θὰ ἐρεθίσῃς περισσότερο τὸν πατέρα σου.

—Ὁχι, παιδί μου, δὲν θὰ τὸ κάμῃς αὐτὸ. Δὲν εἶνε καθόλου φρόνιμο. Θὰ ἐρεθίσῃς περισσότερο τὸν πατέρα σου.

—Ὁχι, παιδί μου, δὲν θὰ τὸ κάμῃς αὐτὸ. Δὲν εἶνε καθόλου φρόνιμο. Θὰ ἐρεθίσῃς περισσότερο τὸν πατέρα σου.

θὰ τὸν κάμῃς νὰ ὑποψιαστῇ τὰ πάντα.

—Ὅποτε μὲ συμβουλεύετε νὰ σὰς ἀφήσω μόνη καὶ νὰ φύγω;

—Δὲν θὰ μείνω μόνη, Λεάνδρε. Θὰ καλέσω κοντά μου τὴ μητέρα μου.

—Αὐτὸ εἶνε μιὰ ἀσφάλεια. Ἀν ὅμως ὁ πατέρας δὲν τὸ δεχθῇ;

—Γιατ' ν' ἀρνηθῇ;

—Γιατ' : Ρωτᾶτε γιατί, μαμά; Δὲν τὸ ξέρετε λοιπόν; Δὲν μαυτεῖτε τὰ ἀνδρὰ σκεδῖά του;

—Ὁλα τὰ μαυτεῦ, ὅλα τὰ ὑποπτεύομαι καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς θὰ ζητήσω νάρθη νὰ μείνῃ κοντά μου ἡ μητέρα μου, ὡς πὺ νὰ γυρίσῃ.

—Ἀχ, μαμά! Μὴν εἶσαι τόσο αἰσιόδοξη... Φυλάξου! Δὲν ξέρεις μὲ τί εἶδους ἀνθρώπο ἔχεις νὰ κάμῃς. Εἶν' ἱκανὸς καὶ νὰ σκοτώσῃ, ὅπως σκότωσε τὴν μητέρα μου.

Ἡ φωνὴ τοῦ Λεάνδρου ἔτοεμε καθὼς μιλοῦσε.

—Δὲν θὰ φύγω, συνέχισε. Ὁχι, δὲν ἐννοῶ νὰ κάμω βῆμα, ἀν προηγουμένως δὲν δῶ τὴ μαμά νάρθη καὶ νὰ ἐγκατασταθῇ στὸ σπῆτι.

—Πολὺ καλά, παιδί μου. Θὰ εἰδοποιήσω τὴ μαμά μου, ἡσύχασε.

—Πότε;

—Πρὶν φύγῃς φυσικά.

—Ὁχι, ὄχι. Πρέπει νὰ τὴν καλέσῃς σήμερα κιόλας. Ναί, σήμερα.

—Ἔστω σήμερα, Λεάνδρε.

—Μοῦ τὸ ὑπόχρεσαι, μαμά;

—Ναί, παιδί μου.

—Σ' εὐχαριστῶ... σ' εὐχαριστῶ!

—Εἶσαι ἡσυχος τώρα;

—Ναί, ἀρκετὰ ἡσυχος. Ὅσο, τόσο, γιὰ νὰ ἡσυχάσω ἐντελῶς, πρέπει νὰ δῶ νὰ ρθῇ ἡ μαμά σου. Εἰδοποιήσῃ τὴν. Δῶσε τῆς νὰ καταλάβῃ ὅτι εἶνε ἀνάγκη νάρθη.

—Καλὰ, Λεάνδρε! Μείνε ἡσυχος...

—Θέλεις νὰ περάσω νὰ τὴν εἰδοποιήσω ἐγὼ ὁ ἴδιος, τώρα, μόλις φύγω;

—Ἀν δὲν σοῦ κάνει κόπο...

—Νὰ μοῦ κάμῃ κόπο; Τί λές, μαμά! Θὰ τρέξω ἀμέσως μάλιστα. Καὶ θὰ ξαναμιλήσουμε πρὶν φύγω. Ναί, ναί... Θὰ λάβω πρὶν φύγω τὰ μέτρα μου.

Δὲν θὰ σ' ἀφήσω ἀπροσάτευτὴ στὰ νύχια τοῦ σατανᾶ, πού λέγεται πατέρας μου.

Ἦσυχος πειὰ, φόρεσε τὸ καπέλλο του καὶ τοιμίστηκε νὰ φύγῃ. Ἐτυχῶς ὁ Ἀρτέμις δὲν εἶχε ξαναγυρίσει πίσω ξαφνικά. Μοῦσφιξε τὸ χέρι καὶ τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα.

—Πηγαίνω στὴς μαμάς σας, μοῦ εἶπε σιγά. Τὸν χαιρέτησα μὲ μιὰ κίνησιν τοῦ χεριοῦ.

Ἀκουσα κατόπιν τὸ γοργὸ κατέβασμά του στὴ σκάλα, τὴν πόρτα νὰ κλείνῃ πίσω του καὶ ἀνάσασα μ' ἀνακούφισιν.

Ὁ κίνδυνος εἶχε περάσει.

Ὁ Ἀρτέμις δὲν ξαναγύρισε. Εἶνε περιστάσεις, πού καὶ οἱ πρὶν πονηροὶ καὶ σατανικοὶ ἀνθρώποι τυφλώνονται, κάνουν γκάφες. Ὁ Θεὸς δὲν τοὺς βοηθεῖ καθόλου. Ὅτε ὁ Θεός, οὔτε ὁ διάβολος...

Τὸ μεσημέρι ὁ Ἀρτέμις γύρισε πρὶν ἀπ' τὸ Λεάνδρο κατὰ τοιαύτως.

Αὐτὸ τὸ περιμένα. Ξαφνιάστηκε ὅμως ὅταν εἶδα νάρχεται καὶ ὁ Λεάνδρος σκυθρωπὸς καὶ λυπημένος. Γιατ' τάχα; Τί εἶχε συμβεῖ;

Ἐγευματίσαμε χωρὶς ν' ἀνταλλάξουμε λέξι, σὰν νὰ εἴμαστε καὶ οἱ τρεῖς βουβοί.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ὁ Ἀρτέμις πέρασε στὸ γραφεῖο του. Σηκώθηκε γρήγορα-γρήγορα ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ μᾶς ἄφησε μόνους στὴν τραπέζια.

Περιμένα, ὡς πὺ τὸν ἀκούσα νὰ μπαίνει στὸ γραφεῖο του καὶ ρώτησα τὸ Λεάνδρο σιγανά:

—Τί ἔχεις; Τί σοῦ συνέβη; Σὲ γκρίνιαξε;

—Ὁχι, μαμά.

—Τότε;

Ὁ Λεάνδρος ἀναστενάξε.

—Μὰ τί τρέχει; Μίλησέ μου, παιδί μου, γρήγορα. Δὲν ξέρεις πόσο ἀνίσχυος!

—Ἡ μαμά σου εἶνε ἄρρωστη.

—Ἀρρώστη!

—Ναί.

Ἐπάγωσα. Ἡ εἶδῃς αὐτὴ ἔφευγε πάνω μου σὰν κεραυνός.

Ὅλο μας τὸ σχέδιο ναυαγοῦσε οἰκτρά.

—Καὶ τὸ χειρότερο... συνέχισε ὁ Λεάνδρος, μὲ βαρεῖα φωνή.

—Τὸ χειρότερο:

—Τὸ χειρότερο εἶνε πὼς ἔκαμα μιὰ γκάφα, μιὰ ἀπερίσκεπτα. Δὲν πέρασα τὸ πρῶτ' ἀπ' τῆς μαμάς σας. Βρῆκα στὸ δρόμο κάποιον γνωστὸ μου καὶ τραβήξαμε μαζί γιὰ τὸ γραφεῖο.

Ἀποφάσισα νὰ περάσω τὸ μεσημέρι. «Τὸ ἴδιο εἶνε», σκέφτηκα. Στὸ γραφεῖο ὁ πατέρας μου δὲν μοῦ εἶπε λέξι γιὰ τὴν ξαφνικὴ ἀναχώρησί μου τὸ πρῶτ'. Μοῦ μίλησε ὅμως γιὰ τὸ ταξεῖδι μὴν στῇ Θεσσαλονίκη. Κι' ἐγὼ, βέβαιος πὼς θὰ εἰδοποιούσα τὴν μαμά σας κι' ὅλα θὰ κανονίζοντο, τοῦ ἀπάντησα ῥητὰ ὅτι εἶμαι ἑτοιμὸς νὰ φύγω τῇ Δευτέρᾳ.

Ἔτσι δέθηκα μὲ τὰ ὅτι εἶμαι ἑτοιμὸς νὰ φύγω τῇ Δευτέρᾳ. Φαντάζεστε λοιπὸν τὴν ἀπελπισία μου, ὅταν ἐπῆγα στὴς μαμάς σας καὶ τὴν βρῆκα ἄρρωστη, κρυολογημένη. Λίγο ἔλειψε νὰ τρελλαθῶ ἀπ' τὴ λύπη μου. Εἶμαι ἀνω-κάτω... Θὰ μοῦ φύγῃ τὸ μυαλό...

Τὸν ἀκούγα σασιτισμένη, ἐμβρόντητη.

Τὰ πράγματα μπερδεύοντο.

—Καὶ τώρα; Τί θὰ γίνῃ τώρα;

—Ψιθύρισε ὁ Λεάνδρος, μ' ἀπόγνωσιν.

—Σιωποῦσα...

Τὸ ἀπρόοπτο αὐτό, μὲ εἶχε συντρίψει.

Τί ἔπρεπε νὰ γίνῃ;

Ἀξάφνα, μιὰ σωτηρία σκέψις φώτισε τὸ μυαλό μου.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

• ΣΑΚΙΣ περνά απ' την Γκρενόμελ, πηγαίνω σ' ένα όμορφο ξενοδοχείο, που βρίσκεται λίγο πιο πέρα απ' το ποτάμι. Εκεί, μιά μέρα, έτυχε να συναντήσω κάποιον παλιό φίλο μου, με τον οποίο είμαστε συμμαθητά στο Λύκειο... Τι αναμνήσεις!

Τόν έλεγαν Πιέρ Σαρμέτ κι' ήταν έπιδ γλυκομίλητος κι' ο πιο ήσυχος άνθρωπος του κόσμου.

— Πώς τὰ περνάς στο Παρίσι; με ρώτησε και κάθισε ολόχαρος απέναντί μου. Έγώ ζω εδώ πέρα δέκα χρόνια. Είμαι μηχανικός... Έχω ένα καλό εργοστάσιο. Νά, τώρα σε λίγο, θ' ακούσεις τη σειρήνα του... Ξέρεις; Παντρεύθηκα κιόλας κι' έχω δυο παιδιά...

— Μά είχες αρχίσει να γράφεις κι' εσύ... Θυμάσαι; τού είπα μ' ένα χαμόγελο. Μου είχες στείλει ένα μυθιστόρημα... Ναι... Τό είχα διαβάσει τότε... Είχες ταλέντο...

— Ναι... Μά έχουν περάσει από τότε τόσα χρόνια... Δεν ξανάγωνα πια κανένα άλλο βιβλίο...

Κι' ο Πιέρ Σαρμέτ χαμήλωσε τὰ μάτια. Η φωνή του ήταν μελαγχολική, με μιά παράξενη πίκρα.

— Όσο θυμάμαι εκείνα τὰ χρόνια... συνέχισε. Τι συγκινήσεις που ένοιωσα όταν το τύπωσα... Ήταν το πρώτο βιβλίο μου! Έβαλα ένα πάνω στο γραφείο του πατέρα μου κι' άλλο ένα μέσα στο πανέρι του κεντήματος της μαμάς.

— Α! Νά το άριστούργημα!... έκανε ο πατέρας μου με παγινιδίερη ειρωνεία.

— Μικρούλη, Πιέρ!... ψιθύρισε η μητέρα μου και με φίλησε με συγκίνηση, σαν να είχα γράψει στ' αλήθεια ένα άριστούργημα.

Κανείς ωστόσο δεν ήξερε την υπόθεσή του. Δεν είχα διαβάσει σε κανέναν το χειρόγραφο. Ήθελα να τους κάνω μιά έκπληξη...

Την άλλη μέρα λοιπόν, είδα πρώτα τον πατέρα μου. Έτοιμαζόταν να φύγει για το γραφείο του. Μου μίλησε για διάφορα πράγματα όπως κάθε μέρα, πήρε το μπιστολάκι του κι' άνοιξε την πόρτα. Δεν υπήρξε τότε να συγκαταβεί και τον ρώτησα:

— Διαβάσες το βιβλίο μου, μπαμπά;

— Πρίν μ' απάντησε, κύτταζε το ρολόι του.

— Διαβάσα μερικές σελίδες πρίν κοιμηθώ... μου είπε. Δεν είναι άσχημο... Διαβάλε. Πώς περνάει ή ώρα! Έννεα και δεκά!

Κι' έφυγε, δίχως να με κυττάξει στα μάτια.

Περιέργως, μπήκα στο δωμάτιο της μητέρας μου. Ήταν άκονα στο κρεβάτι και—τι γαρά! Κρατούσε στα χέρια της το βιβλίο μου.

— Α! Το τελείωσες κιόλας, μαμά; φώναξε κοκκινίζοντας απ' την συγκίνήσή μου.

— Ναι, ναι, το διάβασα όλο, μου απάντησε. Τώρα μάλιστα ξαναδιάβαζα μερικές σελίδες του...

Ο τόνος της φωνής της με απογοήτευσε. Περίμενα έναν μεγάλο ένθουσιασμό. Κι' όμως καταλάβαινα, ότι κι' η μητέρα μου απέφευγε να με κυττάξει στα μάτια.

— Βρήκα πολλά πράγματα εδώ μέσα... μου είπε σε λίγο καθώς το ξεφύλλιζε. Η κ. Σουρσώ δεν είναι ή θεία σου ή Σιμόνη... Το κατάλαβα άμέσως. Μά πόσο είσαι ποιητής! Έκανες το μικρό κήπο μας ένα «ώμορφο, μαγεμένο πάρκο»!

Γύρισε μερικές σελίδες κι' έπειτα επρόθεσε:

— Κατάλαβα ποιος είναι κι' αυτός που τον λες στο βιβλίο σου Εύχριο Πασσαβάν...

Γέλασα, ολόχαρος, απ' την καρδιά μου. Ήταν το καλύτερο πρόσωπο του βιβλίου μου.

— Είναι ο παράμπας Βελισέ, μαμά. Τόν, ζωγράφισα καλά, δεν είναι έτσι; ρώτησα με καμάρι.

Η μητέρα μου γύριζε τις σελίδες.

— Ναι... μου απάντησε, μ' έναν παράξενο τόνο στη φωνή. Μά, τί να σου πώ, δεν πρέπει κανείς να κοροϊδεύει έτσι τους γνωστούς του. Κι' έπειτα, σ' αυτή την περίπτωση, είσαι άδικος... (Ο κ. Βελισέ είναι ένας πολύ καλός άνθρωπος... πολύ καλός πρέπει... Δεν είναι αλήθεια, Πιέρ; Δεν έπρεπε, ναι, δεν έπρεπε...)

Τώρα η μητέρα μου με κυττάζε στα μάτια. Ήταν δακρυσμένη... Μά γιατί; Τι την είχε κάνει να λυπηθεί τόσο πολύ; Έπειδή είχα κοροϊδεύει λιγάκι στο βιβλίο μου έναν από τους φί-

λους του σπιτιού μας, είχε δακρύσει; Τι περίεργο! Δίχως να το θέλω, ένοιωσα ξαφνικά μιά άδύστακτη ντροπή.

Η μητέρα μου είχε χαμηλώσει τὰ μάτια της κι' έξακολουθούσε να ξεφυλλίζει το βιβλίο μου. Τὰ χείλη της είχαν μιά άνέκφραστη πίκρα. Η σιωπή γύρω μας με θάραινε, μου έκοβε την ανάσα. Θεέ μου! Γιατί σφίγγονται έτσι άσφα η καρδιά μου; Τι είχα πάθει;

Βγήκα γρήγορα από το δωμάτιο της μητέρας μου και κατέθηκα σαν τρελλός στον κήπο. Εκεί πέρα, ολόμορφοι άρτισοι να συλλογίζωμαι...

Υπάρχουν παιδιά που δεν έκαναν ποτέ, σ' όλη τους τη ζωή, τη σκέψη, ότι κι' η μητέρα τους είναι μιά γυναίκα, όπως όλες ή άλλες γυναίκες. Ούτε κι' εγώ λοιπόν, είκοσιπέντε ολόκληρα χρόνια δεν τό είχα διόλου συλλογιστή... Άσφα όμως, άρχισα να θασαρίζωμαι από χίλιες δυο παράξενες σκέψεις...

— Αν αυτός ο Βελισέ ήταν ένας απλός οικογενειακός φίλος μας, ή μητέρα μου θα μου έλεγε: «Δεν έκανες καλά να γελιοποιήσης αυτόν τον άνθρωπο, γιατί είναι καλός φίλος μας, γιατί μάς αγαπάει και γιατί μάς έχει υποχρεώσει πολλές φορές...»

Θα θυμωνα δηλαδή περισσότερο ή δεν θα θυμωνα καθόλου. Μά αυτό το διακριτικό παράπονό της, ή δειλή σιωπή της, τα δακρυσμένα μάτια της; Κι' ή σιωπή, ή θορακή σιωπής, που με στενοχωρούσε και τούς δυό...

Θεέ μου! Αν ήταν αλήθεια; Αν ήμουν παιδί τους. Για φαντάσου, φίλε μου! Μιά παντρεμένη γυναίκα, ένα κορφο έρωτα, ένα παιδί που γεννιέται απ' τις ένοχες σχέσεις του σύζυγου, αίνιγματικό, στα παρασκηνία...

— Πέντε χρόνια άργότερα, αυτό το παιδί, στο πρώτο του βιβλίο, δίχως να ξέρη τίποτα, να κοροϊδεύει με σκληρότητα, να γελοιοποιή τον αληθινό πατέρα του, τον άλλο...

— Αν ήταν αλήθεια; Τι αγωνία!...

— Από εκείνη τη μέρα άπόφευγα να μένω μονάχος μαζί της. Πρόσεξα, ότι το βιβλίο μου δεν ήταν πια στο δωμάτιό της. Πρόσεξα άκόμη, ότι δεν μιλούσε γι' αυτό στους φίλους μας κι' ότι, όταν με συνέλαβαν, χαμογελούσε στενωγρημένη.

Έγώ τότε περνούσα τραγικές μέρες. Άγωνιόμουν να καταικήσω μιά μαρτυρική έπιθυμία. Μαντεύεις πια; Ναι. Ήθελα να δώ αυτόν τον Βελισέ...

Ήξερα ότι ήταν μέλος μιάς λέσχης, ότι ήταν άνυπανδρος κι' ότι είχε ταγκές και ήσυχες συνήθειες. Ή για λοιπόν μιά μέρα στη λέσχη. Μά δεν τον βρήκα. Μου είπαν, ότι εκείνες τις μέρες ήσαν άρρωστος... Και μού έδωσαν τη διεύθυνσή του.

Μά έπρεπε να πάω στο σπίτι του; Αν τον συναντούσα στη λέσχη, θα μπορούσα να κρατήσω τὰ προσήματα. Τέλος όμως βρήκα μιά πρόσφατη και πήγα στο σπίτι του.

Ο κ. Βελισέ με δέχθηκε στο γραφείο του μ' ευγένεια, μου πρόσφερε ένα τσιγάρο και μού έδειξε μιά πολυθρόνα απέναντί του. Κάθισα παραγμένος κι' άρχισα με φιλοσοφία να διαφωρίζω πράγματα. Κύτταζε το πρόσωπό του, το δειλό βλέμμα του, τις νευρικές κινήσεις του και συλλογιόμουν πόσο σκληρά τον είχα κοροϊδεύει στο βιβλίο μου. Ήταν ο πατέρας μου;

— Ναι, μου είπε, αγόρμα στο βιβλίο σας...

Ο λαϊμός μου είχε στεγνωώσει. Τὰ χείλη μου ήταν ξερά. Δεν μπορούσα να μιλήσω. Έκείνος με κυττάζε μ' ένα μελαγχολικό βλέμμα, με κάποια πίκρα στα χείλη κι' άσφα μιά πρόσωπο φωτισμένο, τὰ μάτια του άστραψαν παράξενα κι' ή φωνή του έγινε θερμή, γλυκειά, στοργική:

— Έγεις μεγάλο ταλέντο, Πιέρ! μου είπε με υπερφάνεια.

— Από τότε, φίλε μου, δεν τόλμησα πια να ξαναγράψω. Φοβόμουν, σαν έκεινον που πλήγωσε κάποιον δίχως να το θέλει και δεν τολμάει πια ν' άγγίξη ένα όπλο... Ναι... Δεν τόλμησα να γράψω ούτε μιά άράδα... Έπειτα, πέθανε ή μαμά και δεν έτυχε να ξαναβιβά τον κ. Βελισέ...

Κι' ο Πιέρ Σαρμέτ μού έσφιξε το χέρι και χάθηκε σε λίγο κάτω από τ' άνθισμένα δέντρα της έξοχής.

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Λ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΜΕΣΩΣ τότε ή καλή μητριά, φοβισμένη μήπως ή άγαπημένη, κόρη της είχε άδιαθεσίη ξαφνικά, έτρεξε στο τηλέφωνο και ζήτησε το μέγαρο του συζύγου της. Της άποκρίθηκε ή καμαριέρα της δεσποινίδος 'Ελισσάβετ, ή οποία την πληροφορήσε, ότι ή δεσποινίς είχε φύγει από το μέγαρο, άφου έδήλωσε ότι θά έπιστρέψει μαζί με τη μητέρα της.

Η κ. 'Αραβέλλα άφησε το άκουστικό κατάχλωμη και, παρ' όλη την άνησυχία της είχε την ύπομνη και τη δύναμη να περιμένη μιά ολόκληρη ώρα στο όδοντοίστερ. Όταν είδε όμως ότι ή έλπίδα της, πώς ίσως ή άγαπημένη της κόρη είχε αλλάξει ίσως βρομολόγιο, ή είχε ίσως συναντηθή με κανένα γνώριμό της πρόσωπο ή είχε κάνει καμιά έκτακτη επίσκεψη, διαμεύσθηκε πήγε κατευθείαν στο μέγαρο της κι' έστειλε τούς υπηρέτες της σ' όλα τὰ γνώνια σπίτια για να ζητήσουν την κόρη της. Όλοι οι υπηρέτες όμως γύρισαν άπρακτοι. Δεν βρήκαν πουθενά την δεσποινίδα 'Ελισσάβετ, ούτε κι' έμαθαν τίποτε γι' αυτήν.

Τότε ή κ. 'Αραβέλλα άφησε κάθε διαταγή κι' άνεκονόμως στο αλγό της πην ξαφάνισι της κόρης της.

Ο κ. Φινέας 'Αμπερδίν, μόλις το άκουσε, έτρεξε ο ίδιος στη διεύθυνση της 'Αστυνομίας και είδοποίησε για την ξαφάνισι της πολυαγαπημένης του μοναχοκόρης, τον ίδιο το διευθυντή.

Ο διευθυντής της 'Αστυνομίας άντελήφθη άμέσως πόσο κακή άπλησθη θα είχε στην κοινή γνώμη ή ξαφάνισι μιάς τόσο πλούσιας και συμπαθητικότητας στους άριστοκρατικούς κύκλους του Λονδίνου νέας και κινητοποιήσε τὰ καλύτερα του λαγωνικά προς αναζήτησιν της. Είδοποισε συγχρόνως όλα τὰ άστυνομικά τμήματα της πρωτεύουσας και τών προαστείων της. Μολαταύτα, τίποτε το νέο δεν έξακριβώθηκε.

Έτσι ο άπαρηγόρητος πατέρας, άφου πέρασε μιά αγωνιώδη νύχτα άγρύπνιας, παρουσιάσθηκε πρωί-πρωί στον εισαγγελέα και υπέβαλε μήνυσι έναντιον του λόρδου Ρότσεστερ, τον όποιον κατηγορούσε άπροκαλύπτως ως άπαγογέα της κόρης του.

Και να γιατί είχε το θάρρος ο κ. Φινέας 'Αμπερδίν να διατυπώση άπεριφράστως μιά τόσο βαρεία κι' έπονείδιστη κατηγορία έναντιον ενός άριστοκράτου, με άμεγαλόδικο παρελθόν.

Ο λόρδος Ουίλλιαμ Ρότσεστερ ήταν ο συμπαθητικότερος νέος της Άγγλικής άριστοκρατίας. Δεν είχε δέ άλλο ελάττωμα εκτός του ότι ήταν λίγο σπατάλος. Το ελάττωμά του αυτό τον έφερε πολλές φορές σε στενόχωρη οικονομική θέσι, έφημερη όμως, γιατί είχε τεραστίαν πατρική περιουσία. Στις περιστάσεις αυτές ο νεαρός λόρδος κατέφευγε στον κ. 'Αμπερδίν κι' έπαιζέτο από αυτόν μεγάλα ποσά, με άεσθατό τόκο. Κατά την πρώτη επίσκεψη που έκανε ο νεαρός λόρδος στο μέγαρο του διακεκομμένου τοκογλύφου, έτυχε να γνωρισθή με την δεσποινίδα 'Ελισσάβετ, την όποιαν συμπάθησε, τόσο πολύ, ώστε τη δεύτερη φορά που την συνάντησε τής έκμυστρηθήκε το άσθημά του.

Η δεσποινίς 'Ελισσάβετ, στην αρχή δεν έδωκε και τόσο μεγάλη σημασία στο γεγονός αυτό, άλλ' όταν ο λόρδος την σταμάτησε κάποτε στο δρόμο και της πρότεινε να την άπαγάγη, έτρεξε άνησυχία στον πατέρα της και του άνεκονόμως τις ένοχλήσεις που της έκανε συχνά ο λόρδος Ρότσεστερ.

Ο πατέρας της πολυθέλητρης κόρης έθύμωσε τότε κι' άπηγόρευσε ρητός στο νεαρό έρωτευμένο να ξαναπατήση στο μέγαρό του.

Όταν λοιπόν έγραψαν ή έφημερίδες, ότι για την μυστηριώδη ξαφάνισι της δεσποινίδος 'Ελισσάβετ 'Αμπερδίν είχε ένοχοποιηθή ο νεαρός λόρδος Ρότσεστερ, όλοι οι κάτοικοι του Λονδίνου και ίδίως οι άριστοκρατικοί κύκλοι, άναστατώθηκαν. Οι περισσότεροι ωστόσο άπέριπτοι χωρίς καμιά συζήτηση, την ένοχη του νεαρού λόρδου και πολλοί φίλοι του του συνέστησαν να ύποβλη η μήνυσιν επί συκοφαντίας έναντιον του κ. 'Αμπερδίν.

Άσφα όμως, προέκυψαν δυο καινούργια στοιχεία ένοχοποιητικά για τον λόρδο. Το πρώτο ήταν ή μαρτυρική κατάθεσι ενός φούρναρη, του όποιου το κατάστημα ήταν κοντά στο μέγαρο του κ. 'Αμπερδίν. Ο φούρναρης αυτός παρουσιάσθηκε αθόρυβως στον άνακριτή που ανέλαβε την σκοτεινή αυτή υπόθεσι και τον βεβαίωσε, ότι την ημέρα της άπαγωγής είδε το άμάκι του λόρδου Ρότσεστερ να σταθεύει μιά ολόκληρη ώρα και περισσότερα—5 ½ με 7 το άπόγευμα—στη γωνία των οδών Κάνον και Κίγκ Ουίλλιαμ, δηλαδή

κοντά στο μέγαρο του κ. 'Αμπερδίν, κι' έπειτα να ξαφανίζεται άπότομως. Το δεύτερο στοιχείο ήταν μιά χειροπιαστή άπόδειξι της ένοχής του λόρδου Ρότσεστερ, ο όποιος έν τούτοις ίσχυρίζεται κατηγορηματικώς, ότι είχε τέσσερες εβδομάδες να συναντήση την κόρη που άγαπούσε. Το άδιάμεστο αυτό στοιχείο ένοχής ήταν το εξής: Είχε βρεθή ένα δέμα, από ρούχα και διάφορα άλλα άντικείμενα, τὰ όποια φορούσε ή κόρη του κ. 'Αμπερδίν την ημέρα της ξαφάνισιάς της, μέσα στην καπνοδόχο του κοιτώνος του λόρδου, απ' τούς άστυνομικούς που κάνανε έρευνα στο μέγαρό του.

Έτσι, μιά ώρα μετά την άνακάλυψι τών πειστηρίων αυτών της ένοχής του λόρδου, ο άνακριτής κι' ο εισαγγελέας διατάξανε τη σύλληψι του και την προφυλάκισι του...

Και τώρα, άφου καταποτιοθήκαμε αρκετά στην υπόθεσι της άπαγωγής της δεσποινίδος 'Ελισσάβετ 'Αμπερδίν, άς παρακολουθήσουμε την εξέτασι της μητριάς του θύματος από τον πρόεδρο του κακουργιοδικείου.

Όταν ο πρόεδρος του δικαστηρίου κατόρθωσε να επιβάλη την σιωπή στο άκροατήριον, που είχε άρχισι να ψιθυρίζη έναντιον του κατηγορουμένου, ρώτησε την μάρτυρα αν κατά τις έπισκέψεις του κατηγορουμένου στο μέγαρο του κ. 'Αμπερδίν δινόναν σ' αυτόν ή ευκαιρία να μένη μόνος μαζί με την δεσποινίδα 'Ελισσάβετ.

—Κύριε πρόεδρε, άποκρίθηκε συγκινημένη ή κ. 'Αραβέλλα, τούς έκλεκτους πελάτας μου ο σύζυγός μου τούς δεχότανε στην αίθουσα των ύποδοχών του δεύτερου πατώματος, όπου δεχόμυθα και τούς φίλους μας. Έτσι ήταν έξιμένο να μείνουν πολλές φορές μόνον οι δυο τους. Αυτό δεν το θεωρούσαμε έπιλήμυμο, γιατί είχαμε μεγάλη έκτίμησι στον λόρδο. Σε λίγο όμως άπειδείχθη ότι έκάναμε λάθος να δώσουμε τόση έμπιστοσύνη στο λόρδο και του άπαγορεύσαμε να έρχεται στο μέγαρό μας.

—Ένωσιέτε την πρότασι της άπαγωγής πούκανε ο κατηγορούμενος στη κόρη σας, μάρτυς, διέκοιμε την κ. 'Αραβέλλα ο πρόεδρος.

—Όχι μόνον αυτό, κ. πρόεδρε, άποκρίθηκε άναστενάζοντας ή μάρτυς. Η δυστυχισμένη ή κόρη μου, μού άμολόγησε ίδιανέταρας, ότι ο κατηγορούμενος την άρπαξε κάποτε από τὰ χέρια για να την φιλήση...κι' ότι άναγκάστηκε να παλαίψη μαζί του και να τον μπατοίση!...

Η άποκάλυψις αυτή της κ. 'Αμπερδίν προέξινε κατάπληξι σ' όλους εκείνους που θροσκόντουσαν συγκεντρωμένοι μέσα στην αίθουσα του κακουργιοδικείου. Καινούργιος θόρυβος έτάραξε την ήσυχία του δικαστηρίου και ο πρόεδρος άναγκάστηκε και πάλιν να χρησιμοποίησι το κούδουνι του.

—Κατηγορούμενε, άπάντα αυστηρά ο πρόεδρος, μόλις γίνηκε ήσυχία, στον νεαρό λόρδο, μήπως άρνείσαι κανένα σημείο της καταθέσεως της μάρτυρος;...

Ο λόρδος Ρότσεστερ, άσυγκίνητος, όπως ήταν απ' την αρχή της δίκης, άποκρίθηκε άμέσως και με τόνο σταθερό στην έρώτησιν αυτή του προέδρου:

—Όχι, κ. πρόεδρε!

Μόλις άκούστηκε κι' ή καινούργια αυτή όμολογία του κατηγορουμένου, ολόκληρο το άκροατήριον άρχισε με κινήματα, μορφοποιήσε και ψιθυρίσματα να φανερώνη την άγανάκτησιν του έναντιον του λόρδου Ρότσεστερ, τον όποιο θεωρούσε θρασύν τον μέχρι κυνικότητας.

Ο πρόεδρος για να επιβάλη την τάξη, άναγκάστηκε να κάνει αυστηρές συστάσεις. Άπείληψε μάλιστα ότι, αν ξαναγίνη θόρυβος, θα δία τάξη το άδείσματος της αίθουσας. Κι' έπειτα άφου τὰ λόγια του διαδέχτηκε άπόλυτη σιωπή, ο πρόεδρος συνέστησε στην μάρτυρα να συνεχίση την κατάθεσί της.

—Δεν έχω τίποτε άλλο να καταθέσω, κ. πρόεδρε, είπε ή κ. 'Αραβέλλα, περισσότερο από πρίν συγκινημένη, παρὰ ότι, μετά την άπρεπή και λυπηρά σκηνή, την όποιαν σας άνέφερα, ο λόρδος Ρότσεστερ είχε το θάρρος να καιροφυλακήσκη στο Χάουζ Πάρκ και να συναντήση την κόρη μου, σε μιά ώρα που ήταν ολόμωρη.

Κύριε πρόεδρε, άκριβώς στη συναντήσιν τους αυτή, ο λόρδος επρότεινε στην δεσποινίδα 'Ελισσάβετ να δεχθή να τον ακολουθήση. Πρέπει να σημειώσετε μάλιστα, ότι την ημέρα αυτή συνώδεύσε ως την πόρτα μας την κόρη μου, μόνον τον παρασκόλευσε να παύση να την ένοχη.

Μόλις τελείωσε ή κ. 'Αραβέλλα, ο πρόεδρος που ένωμεταξύ ξεφύλλιζε τον φάκελλο της δικογραφίας, είπε στον κατηγορούμενο:

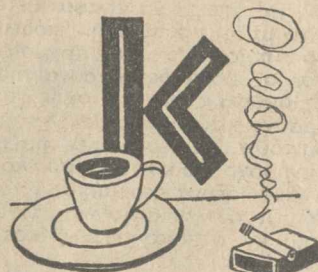
—Κατηγορούμενε, καθώς βλέπω στην δικογραφία, δεν άμφισβητείτε την αλήθεια κανιμιάς εκ των καταθέσεων των μαρτύρων της κατηγορίας. Πώς λοιπόν άρνείσθε την ένοχί σας για την άπαγωγή της δεσποινίδος 'Αμπερδίν;

(Ακολουθεί)

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ ΜΑΜΟΝΑ

ΑΙ σήμερα ακόμα, στην κεντρική Ιταλία, το όνομα του θρυλικού ληστή Μάμονα κυκλοφορεί συχνά στα χείλη των γυναικών του λαού. Το μεταχειρίζονται όπως και τη λέξη «μπαμπούλας», για να φοβίζουν τα παιδιά τους. Σας παραθέτουμε λοιπόν την ιστορία του θανάτου του ρομαντικού αυτού ληστή, όπως τη μάθαμε από αυθεντικές ιστορικές πηγές.

Στά 1799, οι Γάλλοι είχαν καταλάβει ολόκληρη την Βόρειο Ιταλία με τον Μεγάλο Ναπολέοντα αρχιστράτηγο, κι έκαναν συχνές επιδρομές και στις νοτιότερες επαρχίες. Οι Ιταλοί πατριώτες, όσοι δεν ανεδύονταν στην επανάσταση, τότε πολυπληθείς λιητρικές συμμορίες και γυποψαν άμειλικτα τους επιδρομείς, όπουδήποτε τους συναντούσαν.

Ο περιφημότερος ληστής τότε στην περιφέρεια της Ρώμης, ήταν ο Μάμονα. Έχοντας τα λημέρια του στα περίχωρα της Σόρας, ο Μάμονα, είχε σταθεί ο τρόμος των Γαλλικών αποσπασμάτων, με τα τολμηρά κατορθώματά του. Όσοι δε απόπειρες έκαναν οι Γάλλοι να τον εξοντώσουν, διαθέτοντας γι' αυτό ολόκληρους λόχους στρατού και ιππικού, όλες στάθηκαν άκαρπες και καταστρεπτικές γι' αυτούς!

Μιά νύχτα, σ' ένα ξεχωριστό σπιτάκι της Σόρας, κάποιος παλινός κι' ώπλισμένος ως τα δόντια νέος, στεκόταν όρθιος μπρος σε μία νεαρή γυναίκα και παρακολουθούσε με συγκίνησι το παιδάκι της που θύλαζε. Πότε-πότε μάλιστα το χάιδευε στο ξανθό κεφάλι του κι' έλεγε στη μητέρα του:

— Πολύ λαίμαργος ο μικρός σου, Καρμινέλλα... Τόση ώρα περιμένω κι' εγώ να ταιμπήσω κάτι, αλλά ο μπεμπές σου θα μάς χασομερήσει πολύ ακόμα, φαίνεται!...

— Υπομονή, καπετάνι μου! αποκρινόταν εκείνη διαρκώς. Νά, κλείνει τα ματάκια του τώρα το τσαχπίνικο κι' ο ύπνος δεν θ' αργήσει να το πάρη!...

Κάποτε, επιτέλους, ο μικρός αποφάσισε να αποκοιμηθή. Με σπορνή η μητέρα του τον πλάγιασε στην κούνια κι' έπειτα άνοιξε κάποιο έρμάρι του τοίχου.

Έβγαλε από κεί λίγα λαγανά θραυσμένα, ένα κομμάτι τουλουμπίου τυρί, ψωμί και κρασί, τάβαλε στο τραπέζι, κι' είπε στον πειναλέο εκείνον νέο:

— Κόπιασε, καπετάνι μου... Έλπιζω να σου φτάσουν!

Σε λίγο, τα δυνατά σαγόνια του νέου εξαφάνισαν κάθε ίχνος φαγητού απ' το τραπέζι. Καπνίζοντας τώρα την πίπα του και ρουφώντας απολαυστικά το κρασί του, είπε στη ζαρωμένη σε μία γωνία γυναίκα:

— Τι έχεις, Καρμινέλλα;... Από ώρα σε βλέπω ανήσυχη και σκεπτική... Με το ζόρι μιλάς και γελάς... Τι σου συμβαίνει;...

— Τι να συμβαίνει, καπετάνι μου; αποκρίθηκε εκείνη με διαταγμό. Νά, έμαθαν οί καταραμένοι αυτοί Γάλλοι, ότι έκρυβα τον άνδρα μου στον αγρωύνα και μου τον ξετρώπωσαν σήμερα άναυδα... Τον τσάκισαν στο ξύλο μπροστά μου, τον έντυσαν Γαλλική στολή και τον πήραν στο στρατό τους με το «έτσι θέλω»... Και...

— Και... ρώτησε σε λίγο ο νέος με έπιμονή, βλέποντας το έξαφνο κόμπιασμα και το κόκκινο χρώμα της ντροπής, το οποίο έβαψε άπτότητα τα μάγουλα της νεαρής γυναίκας.

— Και...έκείνος ο λοχαγός τους, ο Μπογκρούα, είν' ένας παληάνθρωπος! Έξοτλασε επιτέλους

Ο Μάμονα πρόλαβε ν' αδειήσει στις πλάτες του αντίπαλου του το πιστόλι του.

ή Καρμινέλλα, κρύβοντας συγχρόνως το έξαφνο θούγκωμα των ματιών της.

— Χίλιοι διαβόλοι!... ούρλιαξε με τρομερή φωνή ο νέος. Μία πιο καθαρά, αγαπημένη μου... Τι σουκανε αυτό το κτήνος... Μήπως;... Έ... Μήπως;...

— Όχι ακόμα! μουρμούρισε λυπητερά εκείνη. Το αντίπαλό μου... Το έσχισα τα μούτρα με τα νύχια μου, όταν έληξε να με φιλήση... Φοβούμαι όμως, πως θα ξανάρθη απόψε. Είνε νύχτα κι' είμαι κατάμονη... Έρημη... Γι' αυτό φοβήθηκα, και σου παράγγειλα νάρθη!

Ο Μάμονα—γιατί αυτός ήταν—αυτός ο τρομερός αρχιληστής της περιφέρειάς, γλώμισσε άπαισια. Τα δόντια του έτριξαν με λύσσα αρκετές στιγμές και το χέρι του τραβούσε σπασμωδικά τις τρίχες του λεβέντικου μουστακιού του.

Κύτταξε με ανέκφραστη τρυφερότητα τη νεαρή γυναίκα και μαλακώνοντας όσο μπορούσε τη φωνή του, της είπε άργα και σιγαλά:

— Σ' εύχαριστώ που μ' είδοποίησες, Καρμινέλλα... Είσα νά μένα κάτι το ιερό... Το άσπιλο... Το λατρευτό... Η φτώχεια μου δεν μάς άφρησε να γίνουμε ταίρι κι' οί γονείς σου σε πείραξαν με τον πλούσιο Τζενάρου... Ωστόσο, δεν σε έξισα ποτέ μου, αν και πέρασαν από τότε σχεδόν τρία χρόνια... Πάω σε παρακολουθούσα κρυφά, κι' έβρισκα άνεπισητή άνακτοφία θέλοντάς σε ήσυχη κι' εύτυχη...

— Η τιμή του Τζενάρου ν' ή άγνή ψυχή σου, μ' έκαναν να νιώθω για σένα μεγάλην παθούσα... Και τώρα, όταν σκέπτομαι, πως ένα γουρούνι παροίζει να σου λερώσει το κορμί και τη συνείδηση, μούγεται να τρελλάθω... Πολύ τυχερός θα είνε ο άτιμος, αν τύχη και δεν τον νή άπόψε!...

Η φοβερή γροθιά του έπεσε βαρειά στο τραπέζι κι' όλα τα σκεύη έκειπάνω χόρεψαν ένα θάσιο χορό.

Σιγή ακολούθησε ύστερα, θλιτερή και θαθεία. Ο νέος σολογίζονταν το φτωχό κι' άτυχο είδύλλιό του, το οποίο του σόσε σε όλη τη ζωή, κι' η νεαρή γυναίκα έκλαιγε σιγαλά, σκυμμένη στην ποδιά της. Τα λόγια του αγαπημένου της την είχαν αγγίξει τόσο, ώστε καθόλου δεν σκεπτόταν τον κίνδυνο του Μπογκρούα.

Σε μία στιγμή, άκούστηκε ένας χτύπος στην πόρτα κι' ο δύο τους σκίτησαν άπτόματα. Ο Μάμονα έβαλε το δαχτύλιό του στα χείλη του κι' έπειτα ψιθύρισε:

— Σόσσα!... Έγώ θα κρυφτώ πίσω απ' το υπερίτε αυτόν, κι' εσύ άνοιξε... Όποιος και νά είνε, μη φοβάσαι!...

Όλα έγιναν με ταχύτητα άστραπιαία. Η Καρμινέλλα, όταν τας έμπιστοσύνη στον εύγενή προστάτη της, άνοιξε θορυβώδη την πόρτα, κι' ο Γάλλος λοχαγός Μπογκρούα μπήκε μέσα λαμπρινά από ευχάριστη και ξεφωνίζοντας:

— Μπράβο, περιστέρω μου... Βλέπω πως μπήκα χωρίς δυσκολίες κι' αυτό σημαίνει πως έβαλες μυαλό... Ωμορφες άρες θα περάσεις με μαζί, άπόψε!...

Κι' έκανε ν' άγκαλιάσει τη νεαρή γυναίκα, η οποία τινάχτηκε έντρομη προς τα πίσω. Εκπληκτος όμως ο λοχαγός για την αντίστασή της, όποια έβρισκε—έπειτα απ' την εύκολη είσοδό του στο σπίτι—ρίχτηκε να πιάσει την Καρμινέλλα.

Ένας έξαφνος, όμως, και θροντερός μπάτσος τον κλόινισε ολόκληρον και με μισή είδε μπροστά του, σαρκαστικά χαμογελαστόν, τον δυνατόκορμο κι' άγνωστον εκείνον νέο.

Τινάχτηκε τότε προς την πόρτα και ξεφώνισε: — Στά όπλα!... Έδώ στρατιώτες, έδω!...

Μά ο Μάμονα, άτάραχος τόν άρπάσε με γρηγοράδα απ' το λαμό, τόν κάρφησε στη θέσι του κι' είπε ειρωνικά:

— Όχι δά... Δεν φαίνεται νάσαι τόσο ήλιος, λοχαγέ μου, ώστε να κουβαλήσης και μάρτυρες μαζί σου.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΟΝΕΙΡΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ

I

Εύλογημένη τρεις φορές ή νύχτα ή παρθένα, Εύλογημένο τ' όνειρο κ' ή νύχτα που το 'γέννα! Μοφ φάνηκε πως είμαστε μαζί σ' έν' άκρογιάλι, Κ' έγερνα το κεφάλι μου στη δροσερή σου άγκάλη. Ένα τραγουδι δλόγαρο στα χείλη σου έκυλούσε. Καί τα μαλλιά σου τα λυτά που ή αύρα τά φιλούσε. Άπλώνουνταν για να λουστούν στο κύμα τ' άφρισμένο, Σάν νά μην εύρισκαν άφρους και κύματα ακόμα, Στο στήθος σου το άπαλό το μυριασπημένο, Σάν νά μην εύρισκαν δροσιά στο δροσερό σου στόμα... Μά έκεϊ στον τόσο έρωτα, στην τόσο εύτυχία Ένα σου δάκρυ έστάλαξε στο μέτωπό μου έπάνω, Καί τόσο ήτανε θαρό, που έζυγνησα με μία!... Θά χύσης τέτοιο δάκρυο και όταν θα πεθάνω;

II

Όταν το θράδυ έρχεσαι άργά στην κάμαρά σου, Καί κάνεις στο εικόνασμα μπροστά την προσευχή σου, Καί με εύλახθεία κρατείς τα χέρια σταυρωμένα, Για πές μου έθυμήθηκες καμιά φορά κ' έμένα; Άλλά τί λέω! ποδ πετάς ιδέα μου, φτωχή; Όταν μου λέγεις «σ' αγαπώ» δεν είνε προσευχή;

III

Η πασχαλιά που μιά φορά με τα χλωρά κλαδιά της Λίγη σκία μάς χάριζε και λίγη μυχροδιά της Ξανάνοιωσε, Ξανάνοισε κι' όταν προχθές την είδα Μιά σκέφι με νανούρισε και μιά κρυφή έλπίδα. Με είδε και με γνώρισε, τα φύλλα της κινούσε, Καί...δεν στο λέγω ψέμματα, ψυχή μου σ' έζητούσε.

IV

Και πάλι νά, ο Μάιος για νάρθη ξεκινά Και διασκελίζει θάλασσες και πράσινα θουνά. Στολίζει με τριαντάφυλλα τα δόξανθα μαλλιά του, Και ρίχνει κρίνου μυρωδιές στ' άφράτα μάγουλά του, Κρατεί άνθους στα χέρια του κι' άνθους παντού σκορπίζει Κι' όπου περάσει και διαβή εκεί μοχομουρίζει. Άχ! Μάη, αν σ' αγάπησα κι' αν σ' αγαπώ ακόμα, Ρίξε δροσάτα λούλουδα και στόλισε το χώμα Που θα διαβή ή αγάπη μου—δεν θέλω όπου πατήση Άλλο από ρόδα και μυρτιές το πόδι της ν' άγγισή.

V

Άγάπη... άχ! όποια καρδιά δεν είνε άγιασμένη Με τέτοιο αίσθημα γλυκό, ούραίο, άνθηρό, Μοιάζει με θάρκα δύστηνη στο πέλαγος ριγμένη, Που το πανί της δεν φυσά άνερί δροσερό.

VI

Έν' άστρο χτες έπρόβαλε ψηλά στον ούρανό Και σαν νά με κατάλαβε κ' έκείνο πως πονώ, Λυπήθηκε και σκέπασε τη λαμπή του εούθ... Άστέρι έσύ, αγάπη μου, δεν θα με λυπηθείς;

VII

Στον κήπο μου έχτες άργά μονάχος πέρπατούσα Και έθελα έστέναζα, γιατί θαθεία πονούσα. Τα λουλουδάκια μοναχά μ' έβλέπαν στο σκατάδι. Γιατ' έχουνε το στεναγμό για μόνο μου σημάδι. Την άλλη αυγή σηκώθηκα, στον κήπο μου πήγαίνω Κ' είδα ένα ρόδα έρμιο που είχε το καμένο Τα μυρισμένα φύλλα του σε δάκρυα λουσμένα Ταχά νά ήτανε δροσιά ή έκκαψε για μένα;

VIII

Και μ' έρωτά καμιά φορά: πως αγαπά ή καρδιά; Κ' ένω προσμένει να της πω και με κυττάει ακόμα, Γλυκό άκούει κελιάδημα στού δένδρου τα κλαδιά Που δυο πουλάκια έρωτικά φιλοφύττει στόμα-στόμα. Γυρίζει με χαμόγελο και τα πουλά κυττάει, Κι' ακόμη δεν κατάλαβε πως ή καρδιά αγαπά!...

I. ΠΟΛΕΜΗΣ

Μπορεί να είνε τέρας για μάς ο Βοναπάρτης σου, τουφεκίζει όμως σαν σκυλιά τους άχρειους το έιδους σου... Δεν θέλει στο στρατό του θρωιάρδες κι' άνάνδρους, οί όποιοι κυνηγούν την τιμή και την ήσυχία άνυπερασπίτων γυναικών τη νύχτα!... Τα λόγια του αρχιληστή ήσαν σωστά και λογικά, κι' ο Μπογκρούα ξεροκατάπιε με άγνία. Πώς θα τάβγαζε πέρα μοναχός του, με τον τρομερό αυτόν αντίπαλο, ο όποιος τον κρατούσε κιάλα στα σιδερένια χέρια του σαν ένα παιχινάκι; Ο Μάμονα με γρήγορες κινήσεις άφάπλισε έντελώς τον αστασίμενο λοχαγό. Έπειτα, δίνοντάς του έναν δεύτερο μπάτσο, του έπτε:

—Μη φοβάσαι για το άνυπεράσπιστο τομάρι σου... Έπίτηδες σε μπατίζω, μήπως νιώσεις ίσως ότι είσαι κι' έσύ άνδρας... Καί τώρα πάμε έξω... Κάτω, στην άκρη της αώλης, περνάει ένα θαυ χανάκι... Θά πιάσουμε από μιά όχθη ο καθένας μας κι' έσύ με το πιστόλι σου κι' εγώ με το δικό μου θα πυροβολήθουμε άμοιβάται... Τι διάβολο νά σε κάνω;... Θά προτιμούσα να σ' έλωνα σαν σκυληκή, αλλά έμεϊς οί άνδρες έχουμε κάποτε κάτι άνόητες ιδέες!...

Άνάσσε κάπως ο λοχαγός μπρος στα παλληκαρήσια λόγια του άγνώστου και πήρε στα τρεμουλιασμένα χέρια του το πιστόλι, ένω ή κατάχλωμη Καρμινέλλα άνάσαινε θαρεία από άγνία, για την τύχη του καλού της.

Άφωνα, ένας πυροβολισμός άντήχησε. Ένας στεναγμός άκούστηκε. Μιά στιγμή εύκαιρία είνε παρουσιάστη. Κι' ο άνανδρος λοχαγός πυροβόλησε προδοτικά από πίσω τον άνύποπτο Μάμονα, πληγώνοντάς τον θανάσιμα!

Μά ο Μάμονα, αν και θαρεία χτυπημένος, πρόλαβε ν' αδειάσει στις πλάτες του αντίπαλό του—καθώς έφευγε διασπικτό—το πιστόλι του. Ο Γάλλος λοχαγός σωριάστηκε εύθες κάτω, κι' έπει, ύστερ' από λίγο, οί δυο πληγωμένοι ξεψύχησαν, σχεδόν την ίδια στιγμή.

Όταν οί πυροβολισμοί μάζεψαν στο άτόμερο αυτό σπιτάκι τη Γαλλική περίπολο και τους γείτονες, ή Καρμινέλλα ήταν πια τρελλή. Γαντζωμένη στο πώμα του αγαπημένου της, γέλυσε φρικαστικά, ένω το παιδάκι της, ξυπνώντας τρομαγμένο, έκαιγε γοερά στην κούνια του!

Αυτό ήταν το τραγικό τέλος του περιφήμου ληστή Μάμονα. Ο Ιταλικός λαός έχει συνδέσει πολλά τραγούδια που έμνησκον τον ήρωισμό και την παλληκαριά του, κι' ο τρόμος τον όποιο είχε ένσπειρε σ' όλη την περιφέρεια, σώζεται ακόμη στις ψυχές του λαού. Με τ' όνομά του τρομάζουν—όπως είπαμε και παραπάνω—τα μικρά και άτακτα παιδιά ή χωρικές της Σόρας!

ΜΙ'ΚΗ ΣΟΦΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Αν δεν τά καταφέρν ή Θεός, ποιος θα ν' τά καταφέρει; — Αν δεν τά συνηδεύεις τ' αύγά, δεν αυγατίζουνε. — Αν δεν τιμάς τα γένεια σου, ποιος θα σου τά τιμήση; — Αν δεν τά μετρήσουμε, πως θα ν' τά πούμε χίλια! — Αν δεν τ' άράσσης το πετόι, παπούται δεν το κάνει. — Αν δεν το στόψης το κερί, το μέλι δεν το θγάνει. — Αν δεν τότε σουβλίσης τον έχθρό σου, δεν τον ψήνεις! — Αν δεν εγονάτιζε ή γκαμήλα, δεν την έφορτώνανε. — Αν δεν κλωτοίση ο γαϊδαρος, δεν τότε έφορτώνουν. — Αν δεν ήσαν θόδια τά καματερά μας, ποιος έμπόρη να τ' έζηση; — Αν δεν διαβούμε άνήφορο, κατήφορο δεν θρίσκουμε. — Αν δεν δουλεύη το μυαλό, τά χέρια δεν δικάνε. — Αδειανός καλόγερος τά ράσσα του έσπασε κι' έρραφε. — Αδειανός καλόγερος, ψύλλους έμουνούχιζε. — Αδειανός καλόγερος, μύγες εκοντάρευε. — Αδειανή κοιλιά, δεν έξερει να χορέψη. — Αδειανή κοιλιά, μυαλά νερούλιασμένα. — Αδειανή κοιλιά, νεφρά μισοκομμένα. — Αδειανή κοιλιά, ξετσιπωμένα μούτρα. — Αδειανή κοιλιά σαρακοστής δεν έξερει.

ΟΡΕΣ ΧΑΜΕΝΕΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΠΡΟΣ ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗ

Πόση ώρα ξοδεύει μία γυναίκα μπροστά στον καθρέφτη της. Αυτό το έπίμωχο ζήτημα άπασχόλησε έναν παράξενο Γερμανό, ο όποιος έπειτα από άναριθμητες έμφριθείς παρατηρήσεις, έδγαλε το συμπέρασμα, ότι όσο πιο νέα είνε μία γυναίκα, τόσο λιγότερο κυττάζεται στον καθρέφτη. Στον πίνακα που κατήρισε σχετικώς, αναφέρει ότι ή γυναίκα, όταν είνε ηλικίας 6—10 χρόνων, κυττάζεται στον καθρέφτη της 7 λεπτά την ήμέρα, όταν είνε ηλικίας 10—15 χρόνων ένα τέταρτο της ώρας, 15—20 χρόνων 22 λεπτά της ώρας και όλη καθεξής.

Και ύπελόγησε, ο άθεόφοβος, ότι μία γυναίκα 70 χρόνων έχει ξοδέψει 5.862 άρες της ζωής της στο να κυττάζεται στον καθρέφτη.

ΕΝΑ ΑΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Ο "ΦΑΟΥΣΤ", ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

ΗΝΕΣ είχαν περάσει από τη μοιραία εκείνη θραυρία, που ο Φάουστ έγινε διπλός φονιάς, της μητέρας και του αδελφού της Μαργαρίτας.

Ο Σατανάς είχε επιτύχει το σκοπό του. Είπε τόσες ψευτιές στον άνθρωπο που του πούλησε την ψυχή του, τον παρέσυρε σε τόσα πλάνα ταξείδια, άναψε μέσα του τόσο δίψα για να νιώσει διάφορα πράγματα που μόνο από τα διατάγματα του τα είχε ύποψιασθη ως τότε, ώστε στο τέλος έπετυχε...

Μέσα στις χαρούμενες εκπλήξεις που κάθε τόσο εύρισκε εκεί όπου τον οδηγούσε ο φιλοστορελής, ο Φάουστ εξέχασε την κόρη που είχε αφήσει μόνη στον κόσμο!...

Η δυσμοιρική κόρη τι να είχε υποφέρει σ' αυτό το μεταξύ; Τα λόγια του έτοιμοθανάτου αδελφού της είχαν ακουστή σ' όλη τη γειτονιά, τη μοιραία εκείνη νύχτα:

—Μαργαρίτα! της είχε φωνάξει, με την τελευταία δύναμη που του είχε απομείνει στο λαθωμένο στήθος του, Μαργαρίτα, είσαι παλαιογυναικά... Με σκότωσε ο φίλος σου!...

Και ο κόσμος ξανάλεγε από τότε, μόλις την αντικρύζε από μακριά: «Παλιογυναικά!»

Έπειτα, είχε προκαλέσει υποψίες ο θάνατος της μητέρας της. Περίεργος θάνατος, που μονάχα δηλητήριο μπορούσε να τον προκαλέσει. Μά τίνος χέρι έφερε στα χείλη της γρήας το δηλητήριο του θανάτου;

Και ο κόσμος, ή κακές γλώσσες, άρχισαν να προφέρουν, δειλά στην αρχή, θορυβετά ύστερα, την τρομερή ύποψια: Άφου η Μαργαρίτα έγινε αίτια να σκοτωθώ ο αδελφός της, γιατί τάχα δεν θα σκότωνε και τη μητέρα της;...

Και ο κόσμος ο κακός εξακολουθούσε να λέει...

Τα μεγάλα μαρτύρια είχαν άρξισι για τη Μαργαρίτα. Μέσα στην καταφρόνια περνούσαν ή μέρες της. Και τις νύχτες, όταν πλάγιαζε για να ξεναδώσει δυνάμεις στο εξαντλημένο σώμα της, έβλεπε τον αδελφό της στον ύπνο της και άκουγε τα φριχτά λόγια που της είχε πη έτοιμοθάνατος:

—Βλέπω, αληθινά, από τώρα τη μέρα, που κάθε τιμωρός άνθρωπος θα παραμερίσει μπροστά σου, σαν μπροστά σ' ένα μολυσμένο πτώμα.

Αναπηδούσε τότε δολόκληρη, έτοιμη να κραυγάζει, μα ή κραυγή του πόνου πνιγόταν κι' αυτή στο λάρυγγά της...

Έτσι, με μία πνιγμένη κραυγή πόνου, είχε έρθει στο φως της ημέρας ο καρπός της αγάπης της...

Το παιδί της δυστυχίας γεννήθηκε. Ήταν ένα ωραίο άγγελοειδές, σαν τη μητέρα του. Μά ήταν το παιδί της καταφρόνιας. Μονάχα συμφορές μπορούσε να φέρη μαζί του.

Κατατρεγμένη, άποδοχημένη, με δάκρυα πάντα στα μάτια, ή νεαρή μητέρα έσφιγγε το νεογέννητο στην αγκαλιά της, το φιλούσε παράφορα και κραύγαζε με αναφυλλιά:

—Παιδί μου! Παιδί μου!...

Μά ως πότε τάχα μπορεί ν' ανθήσει στη δοκιμασία ή αδύνατη ψυχή μιας νεαρής γυναίκας, που γτες ακόμη ήταν ένα παιδί, μία αμέριμνη μικρή κοπελλούδα; Και ως πού μπορεί να σταθεί το λογικό μιας τόσο δυστυχισμένης, όσο ήταν ή Μαργαρίτα;

Μία σκοτεινή μέρα, όλες ή πόρτες θρέθηκαν κλειστές για την άμοιρη που θγήκε να ζητιανέψη το ψωμί της. Κανένα χέρι δεν άπλωσε, για να της δώση το ξεροκόμματο, που θά ήταν ή ζωή γι' αυτήν και για το νεογέννητό της...

Οι άνθρωποι την άποδιωναν, την καταβίκαζαν να πεθάνη. Η αδύνατη ψυχή της Μαργαρίτας δεν άντεξε, το φτωχό λογικό της δεν μπόρεσε πια να σταθεί.

Χρυσό μου παιδί! Είσαι ή δυστυχία δολόκληρη, φέρνεις την καταφρόνια μέσα σου! Τι σ' όφελει τάχα να ζήσης αυτήν τη ζωή;...

Η Μαργαρίτα έτρεχε τώρα έξω από την πολιτεία, με το μωρό στην αγκαλιά, τρελλή από τον πόνο και τον κατατρεγμό. Τρελλή πεινά!...

ΚΑΤΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗΝ ΕΚΛΑΪΚΕΥΣΙΝ

(Ο άνθρωπος που πούλησε στον διάβολο την ψυχή του)

Είχε περάσει μία γέφυρα, μπήκε σ' ένα δάσος, πήδησε μια φράχτη... δρασκέλισε ένα ρεμματάκι... και νά, στάθηκε! Βαλόνερα ήσαν άπλωμένα εκεί. Είχε σάλψει πια το λογικό, το λογικό που κάνει τον άνθρωπο υπεύθυνο για τις πράξεις του...

—Τι σ' όφελει τάχα να ζήσης αυτήν τη ζωή;

Κύτταζε τριγύρω της, σαν ένοχη, Έρημια!

Κύτταζε τα νερά του θάλασσας. Δεν ήσαν πολύ βαθιά, μά ήσαν αρκετά βαθιά, ώστε να πνίξουν ένα νεογέννητο μαρτύριο.

—Τι σ' όφελει να ζήσης; Είσαι ή δυστυχία!...

Τά μαύρα νερά του θάλασσας άνοιξαν, για να καταπούν το παιδί της καταφρόνιας, που το έριξε μέσα τους ή μητέρα του.

Και ή μητέρα πήρε το δρόμο της πολιτείας, φωνάζοντας:

—Πάει ή καταφρόνια! Σκότωσα το παιδί μου!...

Μετά τον αδελφό και τη μητέρα, το παιδί...

Έπειτ' απ' το τελευταίο αυτό έγκλημα, έκλεισαν τη Μαργαρίτα στη φυλακή. Παπάδες γύρισαν στα σπίτια, όπου είχε πετύχει το πόδι της, για να ρίξουν άγιασμό. Στριγγλές τα μαρτυρία και θύμισαν διαβάζοντας τη Σολομωνική. Δικάστηκαν, με το θιβλίο του νόμου στο χέρι...

Και μία μέρα, στήθηκε ή κρεμάλα για την γυναίκα που είχε φαρμακώσει τη μάνα της, που έσπρωξε το ειλό της να σώσει τήν αδελφή της και έπνιξε στο θάλατο τον καρπό του άματου έρωτά της!...

Όρθιος, με το σαρκασμό άπλωμένο στο δαιμονικό πρόσωπό του, στεκόταν και κύτταζε τον Φάουστ ο Μεφιστοφελής.

—Είνε βουτηγμένη στη δυστυχία!... φώναζε ο άνθρωπος που είχε πούλησε στο διάβολο την ψυχή του. Στην άπελπισία!

Είνε φυλακισμένη, σαν κακούργα!... Ω! τί μαρτύρια υποφέρει το γλυκό, το δυστυχισμένο πλάσμα!...

Ο Φάουστ τά είχε μάθει πια όλα.

Ένα στόμα, σταμένο από Θεού πνοή, ή από Σατανά κακό θέλημα, τά είχε πη στο αυτί. Και τώρα, έβλεπε πια ή Φάουστ οδύριαζε στο Μεφιστοφελή που στεκόταν εμπρός του:

—Ως αυτό έφθαναν τά πράγματα...

Προδοτικό, άνάξιο Πνεύμα... και σ' αυτό τά έκρυβες!

—Ήξερα πως θά τά μάθαινες κάποτε, άπάντησε ο Μεφιστοφελής, κάνοντας να ναν χυδαίο μορφοσμί.

—Και σ' μ' έσορνες όλο αυτό το δαιμόνιο στήμα σ' ένοχίες διασκεδάσεις, μ' έκρυβες τη συμφορά της και την άμνησιν, να χαθή άδοσήτη!

—Δεν είνε ή πρώτη!...

—Σκύλε! φώναζε ο Φάουστ, τέρας παισιό! "Αλλάξέ τον, ω Αίλιον Πνεύμα! "Ας ξαναπάρει τη μορφή του πονηρού, ύπως, πού άρεσε να περπατά τη νύχτα μπροστά μου, κ' εγώ να τον πιάω πατάρ τον καταραμένο... Δεν είνε ή πρώτη!

—Πήγανέ με κοντά της! επανέλαβε ο Φάουστ. Πρέπει να την έλευθερώσω!

—Και τον άδουνο που θά διατρέξης, δεν τον λογαριάζω. Μάθε, ότι το κίνδυνο που έχωσει δεν ξεχάστηκε ακόμα στην πορεία σου θά πάς!

—Ο θάνατος άς με βερίση, τό δέχομαι! "Οδηγήσε με, σέ λέω, και έλευθερώσε την!

—Καλά, είπε τότε ο Μεφιστοφελής. Σέ οδηγώ, και άκουσε π' έμπορώ να κάω. Μήπως νομίζεις, ότι έχω κάθε έξουσία πάνω στη γή; Θά θολώσω το λογικό του δεσποφύλακα και θά σου δώσω τά κλειδιά. Άπό εκεί καί πέρα όποιοσδήποτε άνθρωπος μπορεί να την έλευθερώση. Εγώ θά άγρυπνώ, τά μαγικά μου τά άλογα θά είνε έτοιμα, για να σάς πάρω απ' εκεί. Αυτό είνε, στο χέρι μου.

Ήταν πολύ περισσότερο απ' ό,τι τη στιγμή εκείνη, μέση στην άλλοφροσύνη του, θά μπορούσε να ζητήσει ο Φάουστ.

—Εμπρός, είπε. Πάμε!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

ΛΗΠΤΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΣΚΟΤΩΜΕΝΟΥ

Η βραδεία ήταν σελινοφώτιστη και γαλήνια. Φεύγοντας απ' το καφενείο, κατά τα μεσάνυχτα, μαγεύθηκα απ' την άνοιξιάτικη δροσιά, που επικρατούσε έξω στους έρημους δρόμους, και τράβηξα πεζός για το σπίτι μου.

Όταν έφτασα εκεί, θαύμασα από το άνοιχτό παράθυρό μου την κοιμισμένη πόλη, ή οποία άπλωνόταν κάτω απ' το άσημένο φως του φεγγαριού. Κι' έπειτα, άνακουφισμένος ψυχικά, νυσταγμένος, ξαπλώθηκα στο κρεβάτι μου για ύπνο.

Πόση ώρα κοιμήθηκα άραγε; Δεν ήμουν θιμωμένος μόνον ότι, όταν άνοιξα τά μάτια μου, το φεγγάρι είχε περπατήσει πέρα απ' το έστεινε τις άστρες τον άφθονο στο δωμάτιό μου. Άναβηκα στο κρεβάτι, μονοδιαμένος άκόμη απ' τον ύπνο, κι' άποσπασμον γιατί νά ξύπνησα τάχα. Ούτε κρότος είχε ταράξει τον ύπνο μου, ούτε αόια, κ' ούτε χάν — έπτελους — είχα κοιμηθώ πολύ, γιατί ήναι άκόμη βαθιά νύχτα...

Έπειτα ή ματιά μου έπεσε σ' ένα γωνιά του δωματίου μου και τά μάτια μου σπρώχτηκαν από φόβο. Σεχώρισα καθαρά έναν νέο δροίτο, που ντυμένος, να με κυττάζει θλιμμένα!...

—Μες μπήκες εδώ; τράβησα. Τι θέλεις; Ποιός είσαι;...

Ο άνθρωπος δεν κουνήθηκε καθόλου απ' τη θέση του. Έκανα να περπατήσω απ' το κρεβάτι, αλλά ένοιωσα με άγωνία ότι τά μέλη του σώματός μου βάρανταν σαν μολύβινα κ' ότι μω έταν άδύνατο — από φόβο — να περπατήσω!...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

—Μήπως ή φωνάω, να οδύλιζω, αλλά το στόμα μου δεν άνοιγε...

ΤΟΥ GEORGES BEETLEY

λίγα βήματα πίσω κι' έσκηνα να ιδώ τί ήταν. Ήταν ο χθεσινός λυπημένος νέος της όπτασίας μου, ξαπλωμένος ανάσκελα, με τά μάτια κλειστά όπως και με το στόμα ανασταμένο σ' έμορφο δόνηση!...

Ένοιωσα το αίμα μου να φεύγει απ' το κορμί μου, τά μυαλά μου να χοροπηδούν στο κρανίο μου και σωριάστρια λιπόθυμος επάνω στο άφρηχο κορμί. Πέφτοντας όμως, κράτησα συγχρόνως άδιστα στην ψυχή μου την έξης ύπερφυσική κι' αλλόκοτη λεπτομέρεια: Τό κορμί μου βρόντησε όδυνηρά στα σανίδια, σαν να μην έπετα επάνω σ' ένα κλειστό πτώμα, άλλ' απ' ευθείας σ' αυτά!...

Όταν συνήλθα, ήταν άκόμη νύχτα. Μισόφωτος από ένα μυστηριώδη τμήμα, άνοιξα την πόρτα και βγήκα έξω.

Τόσες έρημους δρόμους δεν φαινόταν ψυχή και χρειάστηκε άσχετη ώρα όσο νάβρω έναν άστυφύλακα. Με άπορία εκείνος έβλεπε το άτακτο ντύσιμό μου κι' άκουγε τά άναρθρα λόγια μου.

Στά τελευταία, νομίζοντας με ίσως μεθυσμένο κ' άφορ μάτια με σημάδευσε να πάω στο σπίτι μου να ήσυχάσω, με κούβλησε γκριζιάζοντας στο πτώμα.

Έπει επανέλαβα τά ίδια στον νυσταλό άξιωματικό της ύπηρεσίας. Προσπαθούσα όσο πιο λογικά μπορούσα, να του διηγηθώ τί μου συνέβη τις διό αυτές τελευταίες νύχτες. Έκείνος όμως με δυσπιστία άκουγε τις διηγήσεις μου και στά τελευταία άρξισε να διωκόνη κούλας.

Νόμιζε πως τον κορόιδενα ή πως ήμουν στοιπ στο μεθύσι, και διέταξε να με βάλουν στο κρατητήριο, για να ξεμεθύσω, ως το πρωί!...

Μία άγωνία φρικτή μ' έπιασε τότε. Ένοιωθα άδιστα, σαν από μία κρυφή κι' άνεξήγηστη διαταγή, ότι χανόταν πολύτιμος χρόνος με όλες αυτές τις άργασίες. Κι' ότι κάποιος άνθρωπος — ποιος; ποιος; — θά λήθωνε με τη ζωή του αυτά τά χαμόματα των άστυνομικών, όσο κι' αν φαινότανταν δικαιολογημένα!...

—Τά όνομα του Θεού!... οδύλιζα τότε με άπόφασι. Δόστε μου δυό άστυφύλακες να με οδηγήσουν σ' αυτό το καταραμένο νοήμερο 16 της όδου Τριπλά!...

Τά άκουσα δλοκάθαρα αυτά τά λόγια κι' αναλαμβάνω προσοχή στην ευθύνη για την άνόμηση τυχόν άπασχόλησής σας!...

Ίσως για να με ξεφορτωθώ έπτελους ο άξιωματικός, ίσως και γιατί φοβήθηκε καμιά μέλλουσα ευθύνη, μούδωσε δυό άστυφύλακες και με τη μοτοσυκλέτα της ύπηρεσίας τραβήξαμε για την όδου Τριπλά.

Εγώ δεν την ήξερα καθόλου, ούτε και σ' όνομα χάν. Φαίνεται, όμως ότι οι άστυφύλακες την γνώριζαν, γιατί σ' λίγα λεπτά της ώρας βρεθήκαμε εκεί.

Δεν προλάβαινε όμως να στρίψουμε το σταυροδρόμι, κι' άκούσαμε δυό πυροβολισμούς. Συγχρόνως κίσιους έτρεξε βιαστικά, πετώντας ένα πιστόλι, αλλά ή μοτοσυκλέτα τον πρόλαβε κι' οι άστυφύλακες τον συνέλαβαν!

Τά γεγονότα αυτά ήγναν άστυφύλακα. Είμαστε άκριβώς μπροστά στο νοήμερο 40 της όδου Τριπλά, κι' οδηγώντας τον δεμένο άπάχη, γυρίζουμε πίσω στο νοήμερο 16.

Μία κρυφή άνεκφράστη φρίκη βγήκε απ' το στόμα μου. Στο κατώφλι της πόρτας ένας νέος κοίτοταν νεκρός, με μία σφαίρα στο κορμί του... Καθώς έσκηνα να τον κυττάσω, το πρόσωπό του μου φάνηκε άγνωστο τελείως: Ούτε χάν ήμιαζε με τον λυπημένο νέο της διπλής όπτασίας μου!...

Η άναρχος έξασκήρισε ότι λεγόταν Κρουαζέ κι' ότι ήταν παραγωγικός. Σ' αυτό όποιο κέντρο, που διασκεδάζε τη βραδεία εκείνη, το φανερό πορτοφόλι του κίτησε τη βουλή ενός άπάχη, κι' έκρινε τον παρακολούθησε, με σκοπό να τον ληστέψη.

Μόνο στην όδου Τριπλά βγήκε, φαίνεται, την κατάλληλη στιγμή και τον πυροβόλησε. Ο χυτός όμως της μοτοσυκλέτας την έπαύθηκε να του πιάη και τά χρομάτα του...

Πάντα θά θυμωθώ με φρίκη το περιστατικό αυτό. Άπό μία όπτασία, που το πρόσωπό της δεν είχε καμιά διαοίτητα με τον άγνωστο άγνωστο, προσώπιδαν ένα δολοφονία. Και από μία άγνωστη φωνή, έμαθα τον τόπο του έγκλήματος, τον άόλη διαπραχθή!

Πότε άραγε ή έπιστήμη θά ρίξη λίγα φως ικανοποιητικό στα μυστηριώδη κι' άνεξήγηστα σκότητά του πολιτείας ψυχικού μας κόσμου!...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΞΟΦΡΕΝΙΚΟΙ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ

Τον παλιό καρό στην Εδωική, όταν ήθελε κανείς να φανερώση τον μεγάλο σεβασμό που είχε σ' ένα ήρωικό πρόσωπο, έδωαζε το καπέλό του. Ξερίζανε μία τρίχα από το κεφάλι του και την άποσπεσε στο άστυφύλακα πόστοπο. Με αυτό τον παράξενο, τον έξοφρениκόν τρόπο χαιρετισμού, υποδέχτηκε τον Άγιο Γερμανό ο βασιλιάς των Φοράγων Κιόλης. Άλλά και οι όαδοί του Φοράγων χαιρετίζη, μη θέλοντας να δείχνουν λιγότερο φιλόφρονες στον Άγιο από τον άρχηγό τους, ξερίζωσαν όλοι από μία τρίχα απ' τα κεφάλια τους και του την προσέφεραν. Έτσι, όταν ο Άγιος Γερμανός έφανε, άναγκάστηκε να πιάη μαζί του τόσες τρίχες Φοράγων πολέμισαν, ώστε να μισρή για χάν ή απίστετη πλοισώτερη περιποίη των χαιρών!

Φαντασθήτε τώρα σ' αυτά θέσι θά βρεθούν οι φάλακροι, αν του κατέβαινε του δικτάτορος μιας χώρας να έπιδάη σ' όλους να τον χαιρετούν μ' αυτό τον τρόπο!...

"Έκανα τρομαγμένος λίγα βήματα πίσω..."

Η ΜΟΝΗ ΑΥΘΕΝΤΙΚΗ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΩΝ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ

Η ΠΟΛΥΤΑΡΑΧΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΑ ΘΗΡΙΩΔΗ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΝΤΙΛΛΙΓΚΕΡ

(Η αίματηρή δράσις του τρομερού κακουργού που αὐτοτιτλοφορήθηκε «Δημόσιος Κίνδυνος ἀπὸ τῆς

γραμμένη ἀπὸ ἕναν Ἀμερικανὸν ρεπόρτερ, ὁ ὁποῖος ἔτυχε νὰ γνωρίσῃ ἀπὸ κοντὰ τὸν ἀντάξιό διάδοχό τοῦ Ἄλ Καπόνε στὸ θρόνο τοῦ ἐγκλημάτος.

Οἱ Ἀμερικανοὶ τὸ εἶχανε καυχήμα τους, ὅτι...οἱ μεγάλοι κακοποιοὶ τῆς χώρας τοῦς ἦσαν ξένοι. Ὁ Ἄλ Καπόνε ἦταν πράγματι Ἰταλὸς καὶ ὁ ἀείμνηστος Τζάκ Ντάιαμοντ Ἰρλανδός.

Τί φταίμε ἐμεῖς, ἔλεγον, ἂν τὰ ξένα κράτη μᾶς στέλνουν τὰ χειρότερα κοινωνικά τους ἀποθράσματα. Ἐνας γνήσιος Ἀμερικανὸς δὲν θὰ μπορούσε ποτὲ νὰ κἀνῃ τέτοια ἐγκλήματα!

Τὸ αὐτίχημα, ὅμως, γι' αὐτοὺς εἶνε ὅτι ὁ Τζὼν Ντίλλιγκερ τοὺς δίδευσσε. Ὁ Ντίλλιγκερ εἶνε 100 % Ἀμερικανός. Καὶ τὸ πῶς περιέργω, στὴν περίπτωσι αὐτῇ, εἶνε ὅτι ὁ πατέρας του, ὁ ὁποῖος ζῇ ἀκόμα σὲ μιά ἀγρόπειαν, στὴν πολιτεία Ἰνδιάννα, ἀνῆκει στὴν ἀρεστὴ τῶν «κουακέραν», ποὺ ἀρνούνται νὰ σκοτώσουν ἕνα ζῶο καὶ ποὺ θεωροῦν τὴν ὀλοφθορία ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἀμαρτήματα τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου! Εἶνε, λοιπόν, ἀκατανόητο, πὼς μέσα ἀπὸ ἕνα τέτοιο Χριστιανικὸ περιβάλλον ξεπήδησε τὸ τέρας ποὺ ἀκούγεται σήμερα στ' ἔνομα Ντίλλιγκερ!

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, πὼς ὁ Τζὼν δὲν ἔδωσε, στὴν παιδικὴ του ἡλικία κανένα δείγμα τῆς κατοπινῆς του ἐξελιξέως. Στὸ σχολεῖο, ἦταν πάντα ἀπὸ τοὺς πρώτους μαθητὰς. Ἀργότερα, ὅταν ἔγινε παλληκάρι, ἕνα παλληκάρι μὲ συμπαθητικὸ πρόσωπο καὶ μὲ ἀθλητικὸ σῶμα, ὅλα τὰ κορίτσια τοῦ χωριοῦ ἦσαν ξετρελασμένα μαζί του. Μὰ ὁ Ντίλλιγκερ τὰ περιφρονούσε ὅλα γιατί εἶχε χάρισι κιάλας τὴν καρδιά του σὲ μιά παιδικὴ του φίλη, σὲ μιά ἀφρὶ καὶ εὐαθμοαλλοῦσα κοπέλλα... Σὲ ἡλικία δέκα ἐννιά χρονῶν, τὸλμησε νὰ τῆς ἐξομολογήθῃ τὸν ἔρωτά του. Ὑστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ, ἕνας πᾶστωρ ἐπισημοποιούσε τὸ τρυφερὸ αὐτὸ εἰδύλλιο μὲ τὸ μυστήριό του γάμου.

Πέρασε ἕνας χρόνος ἀνέφελης εὐτυχίας γιὰ τοὺς νεῖοπα-τρους...

Ξαφνικά, ὅμως, συνέβη κάτι ποὺ ἄλλαξε τὸ ρυθμὸ τῆς ζωῆς τοῦ Τζὼν.

Ὁ Ντίλλιγκερ γνωρίστηκε μὲ μέρη μ' ἕναν κακοποιὸ, Ἐντουᾶν Σίγκλεττον δνόματι, ὁ ὁποῖος εἶχε κάνει ἕξ χρόνια φυλακῇ. Ὁ γιοῦς τοῦ κουακέρου ἄρχισε, μὲ τὴν ὀλεθρία ἐπίδρασι τοῦ καινούργιου φίλου του, νὰ πίνει, νὰ παίξῃ χαρτιά, νὰ παραμελῇ τὴ γυναῖκα του... Μιά νύχτα, οἱ δύο σύντροφοι, θγαίνον-τας ἀπὸ ἕνα μπάρ μεθυσμένοι, συνάντησαν σ' ἕνα ἔρημο καὶ σκοτεινὸ δρόμο ἕναν πλούσιο ἔμπορο. Χωρὶς νὰ ξέρουν τί κάνουν ἀπὸ τὸ μεθύσι τους, ὤρμησαν ἀπάνω του, τὸν σκότωσαν καὶ τὸν λήστεψαν...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, ὁ Ντίλλιγκερ, μόλις ξύπνησε, θυμήθηκε τί ἔκανε τὴν περασμένη νύχτα κ' ἐνοίωσε τὸ μυαλό του νὰ σαλεύῃ ἀπὸ τρόμο... Ἐτρεξε σὸ δωματίο τοῦ πατέρα του, γονάτισε μπροστά του καὶ τοῦ ἐξομολογήθηκε τὸ ἐγκλημά του, κλαίοντας ἀπελπισμένα καὶ χτυπώντας τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δύο χέρια του.

Φαντάζεστε τὴν ὀδυνηρὴ κατά-πληξι ποὺ δοκίμασε ὁ πατέρας Ντίλλιγκερ, ὅταν πληροφορήθηκε πὼς ὁ ἀγαπημένος του Τζὼν, ποὺ δνειροπολοῦσε νὰ τὸν κἀνῃ ὑπόδειγμα «κουακέρου», εἶχε θά-ψει τὰ χέρια του σὲ ἀνθρώπινο

Ὁ Ντίλλιγκερ, ὅταν εἶχε συλληφθῇ γιὰ πρώτη φορὰ

αἷμα... Ἀφοῦ ὅμως τὸ κακὸ ἔγινε πειὰ, τὸ σαστὸ θὰ ἦταν τιμωρηθῇ ὁ δολοφόνος γιὰ τὴν κακὴ του πράξι.

Πρέπει νὰ παρουσιαστῇς ἀμέσως στὴ δικαιοσύνη! εἶπε ὁ τέρως στὸ γιοῦ, χωρὶς τὸν παραμικρὸ διαταγῶν. Κ' ἔπειτα, σὲ κρίνῃ κατὰ τὰ ἔργα σου!

Ὁ Τζὼν δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρηση. Καὶ πῆγε καὶ παρα-θῆκε στὴν ἀστυνομία, μόνος του, γιατί ὁ Σίγκλεττον φρόνι-στο μεταξὺ τὰ ἐξαφανιστῇ ἀπὸ τὴν περιφέρεια.

Καὶ τώρα, μπορούμε νὰ ποῦμε, ὅτι ἂν οἱ δικαστὰ εἶχαν πᾶς τὴν στοιχειώδη πρόνοιαν νὰ κρίνουν μ' ἐπιεικεία τὸ νεαρὸ δολο-φόνο, ὁ ὁποῖος εἶχε δώσει, ἐξάλλου, εἰλικρινῇ δείγματα τῆς θαθεῖας μεταμελείας του, ἡ Ἀμερικὴ δὲν θὰ ἦταν σημερὶν μακρατημένη ἀπὸ τίς ἀπειλές τοῦ «Δημοσίου Κινδύνου ἀπὸ τὸν Μὰ οἱ δικαστὰ φάνηκαν τότε ὑπερβολικὰ αὐστηροί. Κατὰ-κασαν τὸν Ντίλλιγκερ σὲ φυλάκις «κυανομενί» ἀπὸ 10 ἐν-νιά χρόνια. Ἄν, δηλαδή, ὁ κατὰ-δικὸς θὰ εἶδειν καλὴ συμ-γῇ, θ' ἀποφυλακίζονταν ὕστερ' ἀπὸ δέκα χρόνια. Εἰδικῇ ἐ-ξέτασιν ἔλασε τὸ ἀνώτατο ὄριο τῆς πεινῆς.

Ἡ αὐστηρὴ αὐτὴ τιμωρία τράκισε κυριολεκτικὰ τὸν Τζὼν. Τὸν ἔκανε ν' ἀρχίσῃ ν' ἀμφιβάλλῃ γιὰ τὴ δικαιοσύνη τῶν ἀνθρώ-πων. Ἐφταξε, θέβαια. Τ' ὁμολογοῦσε καὶ ὁ τίσιος Θεοσέ-πας τὸν ἐαυτὸ του ἀεῖο τιμωρίας-ῶχι ὅμως καὶ τόσο μεγάλῃ. Α-φοῦ εἶχε μετανοήσει πικρά γιὰ τὸ ἐγκλημά του... Καὶ ἐνῶ πε-πείραξε περισσότερο τὸν Τζὼν ἦταν τὸ ὅτι, μαζί μὲ τὴν ὀλε-θρία του, ἔχασε καὶ τὴν ἀγαπημένη του τὴ γυναῖκα. Ἡ ἀπο-ντροπιασμένη ἀπὸ τὴν καταδίκη τοῦ συζύγου τῆς, ζήτησε ἐ-πὶ δικαστήρια καὶ πῆρε ἀμέσως διαζύγιο. Ὁ νεαρός κουα-κὸς ἐξαγριώθηκε ὅταν τὸ ἔμαθε αὐτὸ, ἔγινε θηρίο ἀνήμε-ρῶς συνειδητοῦ τοῦ ἐπαναστάτη. Καὶ ὁ Ντίλλιγκερ, μιστρελ-πειὰ ἀπὸ τὴν ὀργὴ καὶ τὴν ἀπελπισία του, ἄρχισε νὰ δημι-οῦρῃ καὶ κάθε μέρα ζωηρὰ ἐπιεισθὶα στὶς φυλακές... Μέρα παρ-α-ρα, οἱ δεσμοφυλάκες ἀναγκαζόντουσαν νὰ τὸν κατεβάζουν ἀπομονωτήριο-σὲ μιά τρύπα θεοσκοτεινῇ, σ' ἕνα προση-τάφο γιὰ ζωντανούς ἀνθρώπους!...

Τρεῖς μῆνες μετὰ τὴν ἐγκάθειρξί του, ὁ Ντίλλιγκερ προ-σέθηκε ν' ἀποδράσῃ ἀπὸ τίς φυλακές. Τὸν ἔστειλαν γιὰ τιμω-ρίαν στὰ κάτεργα τῆς Ἰνδιάννας, ἐκεῖ ποὺ θάζουν τοὺς πᾶ-νους κακοποιούς... Καὶ ὁ Τζὼν γνωρίστηκε τότε μὲ τὸν ὁ-μοῖο τῶν γκάγκστερς, ἔμαθε ὅλα τὰ μυστικὰ τοῦ τρομεροῦ παγγέλατος τῶν. Καὶ τὰ κακὰ ἐνστικτὰ του, τὰν ὅπου τὸν ὑπαρξὲ ἀγνοοῦσε ὡς τότε καὶ ὁ ἴδιος, θρήκανε τὴν εὐκαιρίαν ἐκδηλωθῶν ἐλεύθερα...

Πέρασαν ἔτσι ἄλλα ὀκτὼ χρόνια.

Ὁ Τζὼν εἶχε δεῖξει στὸ διάστημα αὐτὸ καλὴ διαγωγή...

Ἐπειδὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε ἀνταπομεινὸς γιὰ τὸ ἐγκλημά του, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀνταπομεινὸς νὰ βγῇ ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ σκοπεύ-σεντα, ὁ Τζὼν εἶχε συλλάβῃ ἡ-πο-τασία του μέσα στὴ σιωπὴ τῶν φυλακῶν καὶ μὲ τὴν νεύσι- τῶν ἄλλων γκάγκστερς ὁ Ντίλλιγκερ τῆς Ἰνδιάννας ἀνταπο-κρίθη ἀπὸ τὴ σαινομενικὴ ὑπὸ τοῦ Ντίλλιγκερ καὶ τοῦ ἔλα-χάρη...

Ἐνὰ πρωῒ, ὁ Τζὼν Ντίλλιγκερ ξαναβρέθηκε στὸ χωριὸ τοῦ λευθέρου πειὰ. Μὰ δὲν ἦταν πάλιν ὁ ἀνθρώπος. Ὁ χαρακ-τὴρας του εἶχε πάθει ριζικὴ μετα-βολή. Ὁ Τζὼν δὲν ἀνταπο-κρίθη πειὰ τῇ δουλειᾷ. Μοναχικὴ ψυ-χὴ του ἦταν πᾶς νὰ κερδίσῃ τὸ δυνατόν περισσότερα νομίσ-ματα, καταβάλλοντας λιγώτερο πο-σό... Εἶνε γνωστὸ πὺς δὲν ἔλα-νῆθως αὐτὴ ἡ τακτική...

Ἐνὰ μῆνα μετὰ τὴν ἀποφυ-γὴν τοῦ Τζὼν, τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1935, ὁ Ντίλλιγκερ ἔκανε τρία συμ-βόλαια ἕναν δημόσιο ἐπιστρα-ρα γιὰ νὰ τὸν ληστὴν, σὲ τὸν τὸ φυλάκα ἐνός ἐργαστοῦν. ἔκανε διάρρηξι σὲ μιά τράπεζα. Καὶ μὲ τὰ κέρδη ποὺ ἀπέλα-βεν ἀπὸ τίς τρεῖς αὐτὲς ἐδουλει-

αὐτέρας νὰ πραγματοποιήσῃ ἕνα παλὸ τοῦ σχεδίου... Τὸν και-ρὸ ποὺ δρισκότανε στὰ κάτεργα τῆς Ἰνδιάννας, εἶχε συμφωνήσει μὲ τοὺς συγκοταδίκους του, ὅτι ὅπου κατάρθωνε ν' ἀποδράσῃ πρῶτος, θὰ ἔκανε ὕστερα τ' ἀδύνατα γιὰ νὰ ἐλευθερώσῃ καὶ τοὺς ἄλλους... Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ντίλλιγκερ εἶχε τὴν τύχη νὰ φύγῃ πρῶτος ἀπὸ τὴ φυλακῇ, ἔπρεπε νὰ κρατήσῃ τὸ λόγο του καὶ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπελευθερώσῃ τοὺς φίλους του.

Καὶ ὁ Ντίλλιγκερ, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, τράβηξε γιὰ τὸ Σι-καγο, ἀγόρασε ὅπλα, ἐξασφάλισε τὴ συνεργασία πολλῶν κακο-ποιῶν, κατέστρωσε ὅλες τίς λεπτομέρειες τῆς μεγάλης ἐπιθέ-σεως ποὺ σχεδίαζε νὰ κἀνῃ κατὰ τὸν φυλακῶν. Ὑστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ, οἱ περισσότεροί ἀπὸ τοὺς καταδίκους τῶν κατέρ-ων τῆς Ἰνδιάννας ἦσαν ἐφοδιασμένοι μὲ ὅπλα ποὺ τοὺς τὰ ἐ-παλε ὁ Ντίλλιγκερ! Οἱ φυλάκες, δὲν ἔλαβαν γνῶσι τῆς ἐισα-γωγῆς αὐτῆς. Ὁχι! Ὁ Τζὼν κατάρθωσε νὰ δωροδοκήσῃ με-ριστὰς κρατικούς, ἀσυνειδήτους ὑπαλλήλους, οἱ ὁποῖοι καὶ με-τῶρα τὰ ὅπλα στὶς φυλακές, μέσα σὲ κάσες, χωρὶς κανεῖς ἀπὸ τὸ προσωπικὸ τοῦ ἰδρύματος νὰ μαντέψῃ τὸ περιεχόμε-νό τους...

Ὅλα, λοιπόν, ἦσαν ἔτοιμα γιὰ τὴ μεγάλη μάχη! Τὴν ἀρτισμένη ὥρα, ἐνῶ ὁ Ντίλλιγκερ καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἔσαν περὶ τοῦ κτίριου τῶν φυλακῶν, οἱ κατὰδικτοί ἄρχισαν, πρὸς θαλάμους καὶ στὶς αὐλές, νὰ πυροβολοῦν κατὰ τὸν φυ-λάκα... Ὑστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, εἰκοσι ὀκταρὶνὶντα ἔθαναν ἀπὸ τίς φυλακές, τραβώντας μαζί τους, γιὰ ὄμορο, τὸ διευ-κυντῇ. Ὁ Ντίλλιγκερ ποὺ τοὺς περίμενε ἀπ' ἔξω, τοὺς ἀνέβασε ἐπὶ αὐτοκίνητα-καί, ἀπὸ ἐδῶ πᾶνε καὶ οἱ ἄλλοι!...

Στὸ πεδίο τῆς μάχης ἔμειναν νεκροὶ ἕξ δεσμοφυλάκες, μὲ τὸ ὅμα τρυμημένο ἀπὸ σφαίρες!...

Καὶ ἀπὸ τότε ὁ Ντίλλιγκερ, ἀρχηγὸς μιᾶς σπασμὸς ποὺ ὑπακούει μὲ φανατισμὸ σ' ὅλα τὰ βέλματα του, ἄρχισε μιά σειρά ἀρπαγῶν, ἐγ-καταστάσεων, ἐπιθέσεων ποὺ προέβλεψαν κατὰπλη-ξί καὶ σ' αὐτὴν ἀκόμα τὴν Ἀμερικὴ, ἐξοικειω-μένη πειὰ ἀπὸ καιρὸ σ' αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὰ πε-ρισταθμὶα φιλμ, ὕστερ' ἀπὸ τὴν αίματηρὴ δράσι τοῦ Ἄλ Καπόνε καὶ τοῦ Ντάιαμοντ...

Συγχρόνως, ὁ Τζὼν Ντίλλιγκερ, ἀποφασι-σμένος νὰ ἐκδιηθῇ τὴν πατρίδα του γιὰ τὴ με-γάλῃ ἀδικία ποὺ τοῦ ἔκανε πρὶν ἀπὸ ἐννιά πε-ρὶ τοῦ χρόνου, καταδικάζοντας αὐστηρὰ ἐνῶ ἔ-πρεπε εἶχε μετανοήσει γιὰ ἕνα νεανικὸ τὸν ἀ-νταπομεινὸς εἶδος μόνος τοῦ σὸν ἐαυτὸ τοῦ ἔταν πάλιν χαρακτηριστικὸ. Αὐτοτιτλοφορήθηκε ὡς «Δημόσιος Κίνδυνος ἀπὸ τὸν Ντάιαμοντ».

Στὸ ἐπόμενο τευχὸς θὰ σὰς ἐξιστορήσουμε, μὲ πληθὺς ἀνα-λυτικὰς λεπτομέρειες, τὴν ἐγκληματικὴν δράσι τοῦ θασι-νὸς ἐγκλημάτος, παραθέτοντας ἀγνωστα περιστατικὰ τῆς ἀποθραυσμένης δράσεώς του.

ΠΡΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΜΗ ΘΥΜΩΝΕΙΣ, ΜΑΡΙΓΩ !...

Σὺν ποτεῦ τὸ φιλή, καὶ βῶ νὰ σὲ φιλήσω, καὶ τὴ νῆσιαι τὴν πολλή, καὶ μὲ κἀνὸς ν' ἀρρωστήσω!...

Τὴν ἔβρινα κ' ἐγὼ καὶ τὴ νῆσιαι ἀν ἀγρίψω, καὶ τὸν θυμὸν, Μαριγῶ, καὶ σου θ' ἀποκρέψω!...

Εἰς τὴ τοίπη μ' ἀδειανή, καὶ στάγεις μαθημένη, καὶ πᾶν μὲ τὸ πανί, εἰς ἔρεος κολημένη!...

Ἄν μπορῶ! ἄλλη φορὰ καὶ φίλους μου νὰ πάρω, καὶ τοὺς φόρους...συνφορά!... καὶ μὲ δίνουν κἀν τσιγάρο!...

Μὴ θυμῶνεις, Μαριγῶ, τὸ Λορέδω μὴ μοῦ κἀνῃς, Εἴμαι ἀνθρώπος κ' ἐγὼ Κι' ἄδικα μὲ χολοσκάνεις. Ἀπ' τὸν ἔρωτα, ὁ φτωχός, Τὶς νυχτιές κυτῶν τ' ἀστέρια, σουλατσάρω μοναχός, μούχεις κἀπει τὰ τζιέρια!...

Κεραυνὸς θε νὰ γινῶ, Μὰ τὰ σκόρδα, ρέ Μαρία, Θὰ σ' ἀλλάξω τὸ νουόν, Κάνοντας δικτατορία!

Δός μου, Μάρω, τὸ φιλή, Ὁ ἐρίφης νὰ πασχάσω, Γιατ' ἀλλοιῶς, μωρὲ τρελλή, Τὰ πασχάλια μου θὰ χάσω!

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΕΡΩΤΑΣ

ΕΠΙΟΡΥΛΕΣ

ΤΟ ΑΚΟΝΙ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΧΑΙΡΙΑ

ἔπρεπε τὸν διάδοχό τοῦ ρητορικῆς Ἰσοκράτη, πειράζοντάς τον :

Πᾶς μαρὸς καὶ δημιουργεῖς καλοὺς ῥήτορας, ἐνῶ εὐὸ ὁ ἴδιος ἔ-πρεπε τὸν σὶν ἐκ-πῶν λόγων :

Ὁ Ἰσοκράτης ἀ-νέστησε ἡ ἀπαρχία :

καὶ τὸ ἀκόνι δὲν ἔχει νὰ κερδίσῃ, κάνει ἀνταρσία τὰ λεπί-

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΟΦΩΝ

Ὁ φιλόσοφος Λάμπιντις...ἀμαξοποιός. Ἐνα δεινὸν ρεζιλῆκι. Ὁ Λεκε καὶ τὸ μικρὸ του παράπονο. Γιατί δὲν ἐτελειοποίησε τὸ...καθευρδιστήρι τοῦ καφέ. Γὰ ἀνδρὴ καὶ τὰ κουρελλέχαρτα τῆς μαντᾶς Σταέλ. Ἡ κουεβάριστρα τοῦ Λαπλάς. Τὸ πάθημα τοῦ Κάντ. Τί κάνει ἕνα κουμπί. Ὅπου ὁ Λουὶ φρενιάζει. Σὺλο καὶ τῶν γενέων! Μετὰ τὸ μπερντάκι ἡ περιποίησις καὶ ἡ ἀπεξημῖσις, κτλ.

Οἱ δύο μεγαλείτεροι φιλόσοφοι τοῦ 18ου αἰῶνος, ὁ Λάμπιντις κ' ὁ Λεκε, ὁ Λεβέντιος κ' ὁ Λόκκος, ὅπως τοὺς μεταφράζουν Ἑλληνιστὰ, ἡκολούθητο συχνὰ μ' ἐξωφρενικά πράγματα. Ὁ Λάμπιντις ἄξαφνα κα-ταπίεσθη κάποτε, ἐπὶ τρία δὲκαλεῖρα χρόνια, μὲ τὴν τελειοποίησι τοῦ...ἀμαξοῦ! Κι' ἂν μὲν πετύχαινε καὶ σκάθαινε καμμιὰ πρωτότυπη ἄ-μαξα, θὰ ἦσαν κάπως δικαιολογημένοι οἱ κόποι του, τὸ δυστύχημα ὅ-μως ἦταν ὅτι ἀπέτυχε οὐκ ὀλίγα, καὶ κατὰ τὴν ἐπιδείξι τῆς «τελείας ἀμάξης» του γειοιοιοῦντο κατὰ μάτια ὅλον τοῦ κόσμου.

Ὁ Λεκε πάλι πέθανε μὲ τὸ μικρὸ παράπονο ὅτι δὲν κατάρθωσε νὰ τελειοποιήσῃ ἕνα περίεργο «μηχάνημα», ἑνα...καθευρδιστήρι, δηλαδή, τοῦ καφέ, μὲ φραγούς, τὸ ὁποῖο δὲν εἶχε ἀνάγκη φωτιάς, ἀλλὰ τῶν ἀ-κτίνων τοῦ ἡλίου !

Ἡ περίφημη κυρία Σταέλ, πάλιν, εἶχε μιὰ ξεχωριστὴ ἐντέλως ἰδιο-τροπία. Ὅσῳς μιλοῦσε μπροστά σ' ἄλλους, κρατοῦσε πάντοτε στὰ χέ-ρια τῆς ἕνα λουλούδι ἢ κανένα κομμάτι χαρτί, τὸ ὁποῖο διαρκῶς στοιρογνίζε στὰ δάχτυλά της. Ὅ-ταν συνέβαινε δὲ νὰ μὴν κρατᾷ τίποτε στὰ χέρια της, ἡ τόσο μορφωμένη αὐτὴ κυρία τάχατε κυριολε-κτικῶς καὶ δὲν μπορούσε ν' ἀποθώσῃ οὔτε λέξι !

Ὁ μέγας ἀστρονόμος Λαπλάς ἦταν ἀδόνητος νὰ ἐργασθῇ ἢ νὰ μελετήσῃ, χωρὶς νὰ κρατᾷ στὰ χέρια του μιὰ κουβαρίστρα, τὴν ὁποία ξετίλιγε καὶ τίλιγε ἀκαταπᾶστα.

Ὅταν ὁ φιλόσοφος Κάντ προτάχθηκε τίς παραδό-σεις του στὸ Πανεπιστήμιον τῆς Καϊνίμπεργκ, τὰ-χασε ἄξαφνα καὶ σταμάτησε. Ξαναβόηξε δὲ τὸ νῆμα τῶν ἰδεῶν του μόλις ἔβρισαν τὰ ἀνήσχη βλέμματά του ἀπάνω στὸ παλὸ καὶ τριμμένο σασκάκι κάποιου ἀπὸ τοὺς ἐκείνους. Κι' ἀπὸ τότε, ὅταν ἐδίδασκε ὁ μέγας φιλόσοφος, εἶχε διαρκῶς προσηλωμένα τὰ βλέμματά του ἀπάνω στὸ παλὸ σασκάκι τοῦ φτωχοῦ φοιτητοῦ. Κάποια μέρα ὅμως ὁ φοι-τητὴς ἔγραψε τὸ κομμάτι ποὺ τοῦ ἔλειπε ἀπὸ τὸ σασκάκι του. Ὁ Κάντ, μόλις ἄρχισε τὴν παραδοί του καὶ ἀντελήθη πὼς τὸ κομμάτι ἦταν πειὰ στὴ θέσι του, ταράχτηκε τόσο πολὺ, ὥστε ἀναγκάστηκε νὰ διακοπῇ τὸ μάθημά του καὶ νὰ φύγῃ !...

Ὁ διάσημος καθηγητὴς τῆς Θεολογίας Νέανδρος, ὅταν παρέδιδε ἀ-πὸ τὴν καθηγητικὴν του ἔδρα, στοιρογνίζε διαρκῶς στὰ χέρια τοῦ καὶ μαδόσεσ φτερά πουλιῶν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶχε γεμίσει τὴν τσέπη του !

Ὁ περίφημος Γάλλος συνθέτης Λοῦβι, ὅταν ἄκουε νὰ παίζετα καμ-μιὰ διατὴ συνθεσι ἀπὸ ὅπως ἔπρεπε ἀκούσθαι, θύμωνε τόσο, ὥστε ὀ-μῶδες ἀπάνω στὸ μουσικό, ποὺ τοῦ κακοποιούσε τὸ ἔργο του, τοῦ ἀ-πάζε τὸ ὄργανο ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τοῦ τὸ ἐσάψε ἀπάνω στὴν πλάτη του ! Ὑστερα ὅμως μετάνοιανε γιὰ τὴν πράξι του, καὶ ἐκαλοῦσε σὸ σπῆν τοῦ τὸν ἄδελφον ἐκτελεστή. Ἐκεῖ ἀπὸ τοῦ ἔκανε τὸ τραπέζι, τοῦ-δινε καὶ διάφορες συμβουλές καὶ τοῦ χάριζε τέλος ἕνα καινούριο ὄργα-νο, καλύτερο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ τοῦ εἶχε σάσει.

Λέγεται ἀκόμη σχετικῶς, ὅτι πολλοὶ μουσικοὶ, θέλοντας ν' ἀντικα-ταστήσουν διάφορα παλαιὰ μουσικά ὄργανά τους καὶ μὴ ἔχοντας τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς τοῦτο χρήματα, ἔπαιαν ἐπιτηδες φάτσα τίς μελω-δίες τοῦ Λουὶ, γιὰ νὰ τοὺς δαῶσιν τὸ ὄργανό τους καὶ νὰ τοὺς ἀγο-ρήσῃ καινούρια.

Ὁ λόρδος Βυρὼν ἦταν σὲ ἀφάνταστο βαθμὴ προληπτικὸς καὶ δε-σιδαίμων. Πίστευε στὰ ὄνειρα, στὶς προλήψεις τοῦ λαοῦ, στὴ μοῖρα, σὲ μαντεῖες, νεράιδες, φαντάσματα καὶ...καλλιστανέζαρες ! Σ' ἄλη-τον τὴ ζωὴ πίστευε ὅτι ἡ Παρσασκενὴ ἦταν προσφύζουσα μέρα. Ὅταν, λοιπόν, θύμωσαν πὼς ἔφτασε, χωρὶς νὰ τὴν ἀντιληφθῇ, στὴν Ἑλλάδα, τὴν ἀποφάδα αὐτῇ ἡμέρᾳ ἀνατολίσαις συγκομῆς ! Ὅταν ἦταν στὴν Γενεὸν παρῆλθε τὸ ὄρατό του, γιατί ὁ δυστυχὴς αὐτός τοῦ πῆγε τὰ καινούρια του ρούχα Παρσασκενικά ! Κάποτε πάλιν, στὴν Πίζα, θέ-λοντας νὰ γνωρίσῃ μιὰ ὀμορφὴ κυρία, ἐξέκησε νὰ τοῦ μεγαρὸ της. Ὅ-ταν αὐτὴς ἀνέτασε ἐκεῖ, θυμήθηκε ἄξαφνα ὅτι ἡ ἡμέρα ἐκεῖνη ἦταν Πα-ρσασκενὴ καὶ γύρισε ἀ-πότομα πίσω...

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Επακολούθησε μία μικρή σιωπή, κατά την διάρκεια της οποίας η Αύγη, θυσιζόμενη σ' όνειροπολήσεις, είχε ακουμπήσει το μέτωπό της στο στήθος της φίλης της.

—Πρόσεξε, είπε σε λίγο στη ντόνα Κρούζ, αυτά τα λουλούδια που στολίζουν το τραπέζι;

—Ναί, είνε ωραία λουλούδια...

—Θυμάσαι επίσης τί είπε ο Γκονζάγκας για μένα: «Αν άρνη-

θῇ, θά τήν αφήσω ελεύθερη»;

—Ναί, είνε τὰ ἴδια τὸ λόγια.

—Λοιπόν, ἐξακολούθησε ἡ Αὐγή, ἀκουμπώντας τὸ χέρι της στὸ χέρι τῆς ντόνας Κρούζ, τὴ στιγμή πού κύτταζα ἐγὼ ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα, ὁ Γκονζάγκας μύλούσε στοὺς φίλους του, οἱ ὁποῖοι τὸν ἀκούγαν ἀκίνητοι, ἄφωνοι καὶ κατάχλωμοι. "Εἴβαλα τρῆτε τὸ αὐτί μου στὴ θέσι τοῦ ματιοῦ μου... Καὶ ἀκουσα...

"Ενας θόρυβος ἀκούστηκε πρὸς τὸ μέρος τῆς πόρτας.

"Ακουσες; ρώτησε ἡ ντόνα Κρούζ.

Ἡ Αὐγή δὲν ἀπάντησε τίποτε. Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Πεύρὸλ πα-

ρουσιάστηκε στὴν πόρτα.

—Ε λοιπόν, κυρίες μου, εἰπε, εἰσαίτε ἔτοιμες; Σὰς περιμέ-

νων!

Ἡ Αὐγή σηκώθηκε ἀμέσως.

—Σὰς ἀκολουθῶ, εἶπε.

Καθὼς ἀνέβαιναν τὴ σκάλα, ἡ ντόνα Κρούζ πλησίασε τὴν Αὐ-

γή καὶ τὴν ρώτησε μὲ σιγανὴ φωνή:

—Τελειώνε! Τί ἤθελες νὰ πῆς γιὰ τὰ λουλούδια.

Ἡ Αὐγή τῆς ἐσφίξε τὸ χέρι τρυφερά καὶ τῆς ἀπάντησε μ' ἓνα

γαλῆνιο χαμόγελο:

—Ωραία λουλούδια!... "Ετσι δὲν εἶνε;.. Ὁ πρίγκηψ Γκονζά-

γκας ἔχει ὅλες τὶς λεπτότητες ἐνὸς μεγάλου ἀρχόντος... "Αν ἀρ-

νηθῶ, ὅχι μόνο θά μ' ἀφήσῃ ελεύθερη μὰ καὶ θά μοῦ προσφέ-

ρῃ μιά ἀπ' τὶς ὥραιες αὐτὲς ἀνθοδέσμες...

Ἡ ντόνα Κρούζ τὴν κύτταξε στὰ μάτια. "Ενοιωθε, ὅτι πίσω

ἀπ' τὰ λόγια αὐτά, ὑπῆρχε κάτι ἀπειλητικὸ καὶ τραγικόν... Μὰ

δὲν ἐμάντευε τὴν ἀλήθειαν...

—Μπράβο, Καμπούρης! Θὰ σ' ὀνομάσουμε βασιλέα τῶν

μπερκήδων!

—Κράτα καλά, Σαθερνύ! Κράτα καλά!...

"Ετσι φώναξαν τώρα μέσ' στὸ σαλόνι, ὅπου ἐξακολου-

θοῦσε ἡ μονομαχία στὸ πιστό μεταξύ τοῦ Καμπούρη καὶ

τοῦ Σαθερνύ.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἔφεραν τὰ μεγάλα ποτήρια πού εἶ-

χε ζητήσει ὁ Καμπούρης. "Ἦσαν διπλά στὸ μέγεθος ἀπὸ

τὰ σημερινὰ ποτήρια τῆς ὑπύρας. Ὁ Καμπούρης ἀδει-
ασε στὸ δικό του μιά μπουτίλια σαμπάνια. Ὁ Σαθερνύ θέ-

λησε νὰ κάνει τὸ ἴδιο, μὰ τὸ χέρι του ἔτρεμε.

—Θὰ μὲ κάνης νὰ χάσω τὸ στοίχημά μου, μαρκήσιε!

φώναξε ἡ Νιβέλ.

Μὰ, ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴν, κι' ὅλοι σχεδὸν οἱ ἄλλοι εἶχαν

βάλει στοίχηματα. Κι' ὅσοι εἶχαν στοιχηματίσει ὑπὲρ

τοῦ Σαθερνύ, μετάνιωσαν τώρα.

—Δὲν εἴμαστε ἀκόμα, παρὰ στὴν ἀρχή, εἶ-

πε ὁ Καμπούρης. Βοηθῆσε τὸν κ. μαρκήσιο

νὰ γεμίσῃ τὸ ποτήρι του.

Ὁ Νοσέ, ὁ Σουαζύ, ὁ Ζιρὸν κι' ὁ Ὀριὸλ

ἦσαν γύρω ἀπ' τὸ Σαθερνύ. Γέμισαν τὸ πο-

τήρι του ὡς τὰ χεῖλη.

—Στὴν ὑγεία σας, κύριοι! εἶπε ὁ Καμπού-

ρης, ὁ ὁποῖος ὕψωσε τὸ πελώριο ποτήρι του.

—Στὴν ὑγεία σας! τραύλισε ὁ Σαθερνύ.

Ὁ Καμπούρης ξαναεἶπε, χαϊρετώντας τὴν

δημήγυρι:

—Αὐτὸ τὸ ποτήρι πρέπει νὰ τὸ πιούμε

μονορούφι, χωρὶς νὰ πάρουμε ἀνάσα!...

—Θὰ τὸν σκοτώσῃ τὸ φτωχὸ τὸ Σαθερνύ!

εἶπαν ἡ γυναίκες.

—Κουράγιο, μαρκήσιε! Κουράγιο! φώνα-

ξε ἡ Νιβέλ, ἡ ὁποία ἐνδιαφερόταν γιὰ τὸ

στοίχημά της.

Ὁ Καμπούρης ἔφερε τὸ ποτήρι στὰ χεῖλη

Ἡ Αὐγή εἶχε χαμηλωμένα τὰ βλέφαρά της καὶ τὰ χέρια της ἐνωμένα μπροστὰ της...

του καὶ τὸ ἄδειασε μονορούφι, χωρὶς νὰ θιάζεται. Ὅλοι πὲρ

χειροκρότησαν μανιασμένα.

Ὁ Σαθερνύ, πού τὸν υποβάσταζαν οἱ φίλοι του, ἄδεια-

αὐτὸς τὸ ποτήρι του. Μὰ ὅλοι εἶδαν πὼς αὐτὴ ἦταν ἡ τελευταία

του προσπάθεια...

—Ακόμα ἓνα ποτήρι! πρότεινε ὁ Καμπούρης, εὐθύμως κι' ἐ-

διάθετος, δίνοντας τὸ ποτήρι του νὰ τὸ γεμίσουν.

—Ακόμα δέκα! ἀπάντησε ὁ Σαθερνύ κλονιζόμενος.

—Κράτα καλά, μαρκήσιε! φώναξαν ὅσοι εἶχαν στοιχηματί-

σὺν τὸν Σαθερνύ. Μὴν κύτταξες τὰ φῶτα!

"Εκείνος γέλασε ἡλιθία κι' ἀπάντησε:

—Μείνετε ἡσυχί! Ἐμπόδιε μόνο τὸ τραπέζι νὰ σπρω-

ρίξῃ.

Ἡ Νιβέλ πῆρε ἀμέσως μιά μεγάλη ἀπόφασι, γιατί πρὶν

τικὰ ἦταν γενναία κοπέλλα.

—Μικρὲ μου θησαυρέ, εἶπε πλησιάζοντας τὸν Καμπούρη,

θάλα τὸ στοίχημα σ' ἄστειται... Θὰ προτιμῶσα νὰ μὲ

ξουν, παρὰ νὰ στοιχηματίσω ἐναντίον σου...

Καί, χώνοντας τὸ πορτοφόλι της θαθεῖα μέσα στὴν τσέπη

ἀπομακρύνθηκε, ἀφοῦ προηγουμένως ἔριξε στὸ Σαθερνύ

περιφρονητικὸ βλέμμα.

—Εμπρός! Ἐμπρός! φώναξε ὁ Καμπούρης. Νὰ πῶ!

—Νὰ πῶ! ἐπάνελαβε κι' ὁ νεαρὸς μαρκήσιος. Θὰ πῶ ὅτι

θάλασα. Σαματῆστε μόνο τὸ τραπέζι!

Τοὺς ξαναγέμισαν τὰ ποτήρια κι' ὁ Καμπούρης πῆρε τὸ

κό του μὲ χέρι σταθερό.

—Στὴν ὑγεία τῶν κυριῶν! φώναξε.

—Στὴν ὑγεία τῶν κυριῶν! ψιθύρισε ὁ Πασπουάλ στὸ αὐτί-

Νιβέλ.

Ὁ Σαθερνύ ἔκανε μιά ὑπερτάτη προσπάθεια γιὰ νὰ

ση τὸ ποτήρι του. Μὰ τὸ ἔξφυγε ἀπ' τὸ χέρι κι' ὅλ' ἡ σά-

νια χύθηκε, πρὸς μεγάλη ἀγανάκτησι τοῦ Κοκαρντάς, ὁ ὁποῖος

μουρμούρισε:

—Διάβολε! θάπρεπε νὰ φυλακίζον αὐτοὺς πού χύν-

κρασί!

—Νὰ ξαναπιούν! ἔλεγαν οἱ ὑποστηρί-

τοῦ Σαθερνύ.

Ὁ Καμπούρης ἔδωσε τὸ ποτήρι τοῦ

τοῦ Σαθερνύ ἀρχισιαν νὰ χτυποῦν ἀνὰ τὰ

τῶν μαρτυρικῶν ἐκείνων χρυσάλλων,

τὶς καρφισιάνουν τὰ παιδιὰ στοὺς τοί-

—Ἀδυνατίζεις, Σαθερνύ! φώναξε ὁ

—Σαθερνύ, κλονίζεσαι!... Σαθερνύ,

περίπατο!

—Ζήτω ὁ Καμπούρης! Ζήτω ὁ ἀντί-

κος μας...

—Ἀς πάρουμε τὸν Καμπούρη θριαυ-

κὰ στοὺς ὤμους μας!

Μεγάλῃ φασαρία γινότανε τώρα κ' ἦ-

τα μιά μεγάλη σιωπὴ ἐπακολούθησε

πᾶναι πειὰ νὰ υποβάσταξουν τὸ Σαθερνύ

ὁποῖος ἔγερνε δεξιὰ κι' ἀριστερά στὴν

λυθρόνα του, ἐνὼ τὰ χέρια του τοῦ κα-

ψαχναν νὰ θροῦν ἓνα στήριγμα.

—Δὲν μοῦ εἶχαν πῆ πᾶς τὸ σπῆτι θά

μιζόταν! μουρμούρισε. Μὲ γέλασε...

Καὶ γλίστρησε μονοκόμματος κάτω ἀπ'

τραπέζι. Νέες ζητωκραυγὲς ὑπὲρ τοῦ

μπούρη ἀντήχησαν πάλι.

Ὁ Καμπούρης θριαυθευτικὴ θύμωσι

τῆρι του πού τὸ εἶχαν γεμίσει πάλι καὶ

ἄδειασε ὀρθίος ἐπάνω στὸ τραπέζι. "Ἦσαν

σταθεροὶ σάν θράχος. Ἡ σκάλα κατὰ

πειὰ νὰ καταρρεῖ ἀπὸ τὶς ἐπικυρῶ-

—Τί εἶνε; ρώτησε ὁ πρίγκηψ Γκονζά-

πλησιάζοντας.

Ὁ Καμπούρης πήδησε ἀνάλαφρα κάτω

εἶπε:

—Μοῦ παρασχρήσατε τὸ μαρκήσιο, εἶ-

μπρόστα; Δὲν εἶν' ἔτσι;

—Ποῦ εἶνε ὁ Σαθερνύ; Ξαναρώτησε ὁ Καμπούρης.

Ὁ Καμπούρης ἐσπρώξε μὲ τὸ πόδι του τὸν νεαρό μαρκήσιο,

πού θριοκτόταν κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι κι' ἀπάντησε:

—Ἰδοὺ τον!

Ὁ Γκονζάγκας κατσούφιασε καὶ μουρμούρισε:

—Τὸ παράκαλε!... Εἶνε ἀνάσιοςτος, στὴ στιγμή πού ἐμεῖς τὸν

χρειάζομαστε ἀκόμα...

—Γιὰ τοὺς ἀρραβῶνες, ἐκλαμπρότατε; ρώτησε ὁ Καμπούρης,

χαϊρετώντας, σάν εὐπατρίδης.

—Γιὰ τοὺς ἀρραβῶνες, ἀπάντησε ὁ Γκονζάγκας.

—Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε καὶ τόσο σπουδαῖο! εἶπε εὐθύμα ὁ

Καμπούρης. Μποροῦμε νὰ θροῦμε ἄλλον ἀντικαταστάτη του.

Προσφέρωμαι ἐγὼ νὰ τὸν ἀντικαταστήσω.

Γενικά γέλια ὑποδέχτηκαν τὴν ἀπροσδόκητὴ αὐτὴ πρότασι.

Ὁ Γκονζάγκας κύτταξε προσεχτικὰ τὸν Καμπούρη, ὁ ὁποῖος

εἶχε σταθῇ ὀρθίος μπροστὰ του μὲ τὸ ποτήρι του στὸ χέρι.

—Ξέρεις τί χρειάζεται γιὰ ν' ἀντικαταστήσῃς αὐτὸν ἐδῶ; ρώ-

τησε ὁ Γκονζάγκας, δείχνοντας τὸν Σαθερνύ.

—Ναί, ἀπάντησε ὁ Καμπούρης. Ξέρω τί χρειάζεται νὰ κάνω.

—Καὶ αἰσθάνεσαι τὸν ἐαυτό σου ἱκανὸ γι' αὐτό;

Ὁ Καμπούρης χαμογέλασε σκληρὰ καὶ τοῦ ἀπάντησε:

—Δὲν μὲ ἔzerete καλὰ, ἐκλαμπρότατε... "Εκανα πολὺ σπουδαί-

ότερα πράγματα...

ΧΙ

ΑΝΘΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ

Εἶχαν περιστοιχίσει πάλι τὸ

τραπέζι καὶ ξανάρχισαν νὰ πῖ-

νουν.

—Ωραία ιδέα! φώναξαν ὅ-

λοι. Ἀς παντρεύουμε τὸν Κα-

μπούρη ἀντὶ τοῦ Σαθερνύ!...

—Αὐτὸ θά εἶνε πῶς διασκεδά-

στικό... Ὁ Καμπούρης θά εἶνε

ἓνας ὑπέροχος σύζυγος...

—Καὶ θά δοῦμε τί μοῦτρα θά

κάνῃ ὁ Σαθερνύ, ὅταν θά ἐυ-

πῆσῃ χήρος!...

Ὁ πρίγκηψ κι' ὁ Καμπούρης

προσέβλεπαν λίγο παράμερα. Ὁ

Γκονζάγκας κύτταξε πάντα τὸν

ἀνθρωπάκο μας μὲ προσοχὴ καὶ

φανίσταν νὰ ψάχνῃ νὰ βρῇ τὴ

μυστικὴ σκέψι του ἀνάμεσα ἀπ'

τὴ σαρκαστικὴ μάσκα τοῦ προ-

σπουτου του.

—Εκλαμπρότατε, εἶπε ὁ Κα-

μπούρης, τί ἐγγυήσεις σὰς χρε-

ιάσεις...

—Θέλω νὰ μάθω, ἐν πρώτοις,

ἀπάντησε ὁ Γκονζάγκας, τί ἐ-

μάνετες;

—Δὲν ἐμάντευσα τίποτε. "Ἡ-

μον ἐδῶ καὶ ἀκούσα τὴν πα-

ραβολὴ τοῦ θερύκοκου, τὴν ἱ-

στορία τῶν λουλουδιῶν καὶ τὰ λόγια σας, μὲ τὰ ὁποῖα ἐκθεί-

ατε τὴν Ἱταλία...

Καὶ τὸ εἶδε τὴν πολυθρόνα, ὅπου κάτω ἀπ' τοὺς σωρούς

τῶν μανδυνῶν, ἔκανε πὼς κοιμόταν προηγουμένως.

—Ἐγὼς δίκιο, εἶπε ὁ Γκονζάγκας. Ἦσουν ἐκεῖ... Μὰ γιατί

ἐπαιες αὐτὴ τὴν κοιμωδιά;

—Ἦθελα νὰ μάθω καὶ νὰ σκεφθῶ. Αὐτὸς ὁ Σαθερνύ δὲν εἶνε

καθόλου κατάλληλος γιὰ τὴ δουλειὰ πού τὸν θέλατε...

—Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια... Μὰ ἔχω ἀδυναμία γι' αὐτόν... Καὶ σὺ τί

προσάταις ἔχεις παραπάνω ἀπ' τὸ Σαθερνύ γιὰ νὰ τὸν ἀντικα-

ταστήσῃς σ' αὐτὸ τὸ γάμο;...

Καμπούρη.

Εκείνη τη στιγμή, η πόρτα του μπουντουάρ άνοιξε. Άμέσως ο Γκονζάγκας έπέθεσε σε όλους σιωπή. Η ντόνα Κρουζ υπήκε μέσα υποθαλάσσιος την Αύγη που κλονίζονταν και ήταν πιο γλυμή κι από πεθαμένη. Ο Πεϋρόλ τις ακολουθούσε από πίσω.

Ένας παρατεταμένος ψιθύρος θαυμασμού ακούστηκε στην έμφανση της Αύγης. Όλοι έκείνοι οι άνθρωποι έχασαν το προηγούμενο κέφι τους. Γι' αυτό, η φωνή του Καμπούρη, δεν θρήνησε καμιά απήγηση, όταν φέρνοντας τα γυαλιά του στα μάτια, είπε με τόνο κυνικό:

— Διάβολο! Η γυναίκα μου είναι μια καλλονή. Εκείνη τη στιγμή, μέσα στο θάθος των καρδιών των περισσοτέρων φίλων του Γκονζάγκα, οι οποίοι δεν ήταν κακοί, μα τους είχε πάρει ο κατήφορος, ένα ασθματικό συμπίλημα ξυπνούσε. Κι η γυναίκα ή ίδιας έννοιας οίκτο. Τέτοιους θαύς πόνους και γλυκεία ένκαρτερησις υπήρχε στο αξιολάτρευτο παρθενικό πρόσωπο της Αύγης. Ο Γκονζάγκας κατούρφιασε, θλέποντας την στρατιά του. Ο Γκονζάγκας κατούρφιασε, θλέποντας την στρατιά του. Ο Γκονζάγκας κατούρφιασε, θλέποντας την στρατιά του.

— Είπ' ευτυχισμένος αυτός ο διάβολος ο Καμπούρης! Εκείνη τη στιγμή, ο Κοκαρντάς κι ο Πασπουάλ ξαναγύριζαν μέσα. Η κατάπληξη ζωγραφίστηκε στα πρόσωπά τους όταν είδαν τις δυο νέες του σπιτιού της οδού Σάντρ.

Δεν ήξεραν ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος το μυστικό αυτής της κωμωδίας. Ότι έπρόκειτο να συμβεί, ήταν γι' αυτούς μυστήριο. Μα ήξεραν ότι κάτι άλλοκοτο θα συνέβαινε. Έσπρωξαν ο ένας τον άλλο με τους άγκωνες. Το βλέμμα που άλλαξαν έσφιχαινε: «Προσοχή!» Δεν είχαν ανάγκη να δικαιώσουν τα σπαθιά τους για να μάθουν ότι με δυσκολία στεκόνοισαν στη θήκη τους. Και καθώς ο Καμπούρης τους έριξε μια έκφραση ματιάς, ο Κοκαρντάς του απάντησε με μια έλαφριά κλίση του κεφαλιού.

— Δέξ! μουρμούρισε, απευθυνόμενος προς τον Πασπουάλ. Ο Καμπούρης θέλει να μάθω αν δώσαμε την επιστολή του. Ας μείνη ήσυχος... Η επιστολή πήγε στον προορισμό της.

Το κακό η ντόνα Κρουζ έψαχνε να βρή με τα μάτια της το Σαβερνύ.

— Ίσως ο πρίγκιψ άλλαξε γνώμη, ψιθύρισε στο αυτί της συντροφισσάς της. Δεν βλέπω πούθενά το νεαρό μαρκήσιο.

Η Αύγη εξακολουθούσε να έχει χαμηλωμένα τα βλέφαρά της και τα χέρια της σταυρωμένα μπροστά της. Δεν απάντησε τίποτε στη φίλη της. Κούνησε μόνο το κεφάλι της με θλίψη. Ήταν φανερό πως δεν περίμενε κανένα οίκο.

Όταν ο Γκονζάγκας γύρισε προς αυτή, η ντόνα Κρουζ την έπηρε απ' το χέρι και την έκανε να προχωρήσει.

Ο Γκονζάγκας ήταν τώρα κατάχλωμος, αν και προσπαθούσε να είναι χαμογελαστός. Ο Καμπούρης στεκόταν στο πλάι του, κάνοντας ό,τι μπορούσε για να κρατά πόζα ευπατριδίου. Σε μια στιγμή, τα βλέμματα της ντόνας Κρουζ συνάντησαν τα δικά του. Η νέα ζήτηση να διαβάσει κάτι μέσα στο βλέμμα του. Μα ο Καμπούρης παρέμεινε άπαθής.

— Αγαπητό μου παιδί, είπε ο Γκονζάγκας στην Αύγη με φωνή αλλοιωμένη, η δεσποινίς ντε Νεβέρ (και έδειξε τη ντόνα Κρουζ) θα σάς είχε τί περιμένουμε από σας.

Η Αύγη απάντησε, χωρίς να σηκώσει τα μάτια της, μα με το κεφάλι ψηλά και με φωνή σταθερή:

— Εγώ είμαι η κόρη του Νεβέρ!

Ο Καμπούρης, ακούγοντας την απάντησή αυτή, άνασκήτησε τόσο δυνατά, ώστε η συγκίνησή του έγινε αντιληπτή, παρ' όλη την γενική κατάπληξη.

— Διάβολο! πρόσθεσε άμεσως, κατανικώντας την ταραχή του. Ώστε η γυναίκα μου είναι από τόσο μεγάλη οικογένεια...

— Η γυναίκα του! επανέλαβε η ντόνα Κρουζ, κατάπληκτη. Απο τη μία ως την άλλη άκρη του σαλονιού οργουμουρμούριζαν. Η γυναίκα δεν ένοιωθαν για την Αύγη τη ζήλεια που ένοιωθαν πρό όλιγου για τη ντόνα Κρουζ. Το όνομα του Νεβέρ ταίριαζε περίφημα σ' αυτό το άγνό, το γοητευτικό περιήφανο πρόσωπο.

Ο Γκονζάγκας προχώρησε προς τη ντόνα Κρουζ, η οποία, μη μπορώντας να συγκρατήσει πεία την ταραχή της, είχε καθήσει σε μια πολυθρόνα, και της είπε με θυμό:

— Εσείς θέλατε αυτό το ψέμμα μέσα στο μυαλό της δυστυχισμένης αυτής νέας.

— Α! Α! Έκανε ο Καμπούρης απογοητευμένος. Ώστε είναι ψέμμα. Τόσο το χειρότερο... Θα ήθελα τόσο να συγγενέσω με τον οίκο των πριγκηπων Νεβέρ.

Μερικά γέλια αντήχησαν βιασμένα. Μα ένα ρίγος γενικό διέτρεχε την όμηγυρι. Ο Πεϋρόλ ήταν σκυθρωπός, σαν να του έκλειψαν όλες τις οικονομίες.

— Δεν της είπα εγώ τίποτε, απάντησε η ντόνα Κρουζ, που ο

θυμός του πρίγκιπος δεν την τρώαζε καθόλου. Μα αν είπ' λήθεια:

— Ο Γκονζάγκας ύψωσε τους ώμους του με περιφρόνηση. — Πού είναι ο μαρκήσιος ντε Σαβερνύ; Ξαναρώτησε η Άντα, γανοπούλα. Και τί σημαίνουν τα λόγια αυτού του ανθρώπου;

Και έδειξε τον Καμπούρη.

— Πριγκηπισσα ντε Νεβέρ, απάντησε ο Γκονζάγκας στη ντόνα Κρουζ, ο ρόλος σας σ' αυτή την ιστορία τελείωσε. Απ' αυτή τη στιγμή, να εγκαταλείψετε τα δικαιώματά σας, δώστε τ' ό,τι θέτε, εμ' εγώ εδω για να τα υπερασπιστώ. Είμαι ο κηδεμόνας σας...

— Όλ' οι κύριοι, πού μάς περιτοιχίζουν τώρα, άσκηστε στο οικογενειακό συμβούλιο, το οποίο συνήλθε χθες στο μέγαρό μου... Αποτελούν σχεδόν την πλειοψηφία του... Αν άκου τη γενική γνώμη, θα δειχνόμουν ίσως λιγότερο επιεικής απ' αυτή την αδιάντροπη άπατεώνα, που θέλει να σας πλαστοπονήσει...

— Μά έκριναν σύμφωνα με την καλσύνη της καρδιάς μου και με τις γαλήνιες συνήθειες της ζωής μου... Δεν θέλω να δώσω μια τραγική όψη σε πράγματα, που μοιάζουν μάλιστα με κωμωδία...

Στάθηκε. Η ντόνα Κρουζ δεν κατάλαβε τίποτε. Άλλα λόγια δεν είχαν γι' αυτήν καμιά σημασία. Η Αύγη όμως ταλάσβαινε καλύτερα, γιατί ένα μικρό και θλιμένο χαμόγελο ανέδραξε στα χείλη της.

Ο Γκονζάγκας περιέφερε τα βλέμματά του στην όμηγυρι.

— Όλων τα μάτια ήταν χαμηλωμένα, έκτος από των ντόνων, που άκουγαν με περιέργεια και του Καμπούρη, που νόταν να περιμένει το τέλος αυτής της όμιλης.

— Μιλώ όλα για σας μόνο, πριγκηπισσα ντε Νεβέρ, έλα λούθησε ο Γκονζάγκας, απευθυνόμενος προς τη ντόνα Κρουζ. — Εσείς μόνο έχετε ανάγκη να πεισθίτε. Οι αξιωματικοί μου και σύμβουλοί μου, συμμερίζονται τη γνώμη μου. Το πια μου έκφραζει ολόκληρη τη σκέψη του.

Κανένας δεν διαμαρτυρήθηκε και ο Γκονζάγκας έπρόκειτο να πει:

— Αυτό που είπα προηγουμένως, σχετικώς με την άποψή μου να μην επιβάλω αυστηρά μωρία στην άπατεώνα, σ' εσάς γεί την παρουσία μεταξύ μας των τών ωραίων κυριών...

— Όμως, πρόκειται να επιβάλω τιμωρία, να λούνη την νύχτα, να λούνη την νύχτα, να λούνη την νύχτα...

— Μά ποιο έγκλημα; ρώτησε η ντόνα Κρουζ. — Πέστε μας, έκλεισε τα μάτια της.

— Ποιο έγκλημα; ξαναρώτησε ο Γκονζάγκας, προσποιούμενος τι καταπνίγει μια κίνηση απεικλήσεως. Τί άλλο είναι, παρ' όλη την κλημια και σοβαρό μάλιστα...

— Μά ποιο έγκλημα; ρώτησε η ντόνα Κρουζ. — Πέστε μας, έκλεισε τα μάτια της.

— Ποιο έγκλημα; ξαναρώτησε ο Γκονζάγκας, προσποιούμενος τι καταπνίγει μια κίνηση απεικλήσεως. Τί άλλο είναι, παρ' όλη την κλημια και σοβαρό μάλιστα...

— Μά ποιο έγκλημα; ρώτησε η ντόνα Κρουζ. — Πέστε μας, έκλεισε τα μάτια της.

— Ποιο έγκλημα; ξαναρώτησε ο Γκονζάγκας, προσποιούμενος τι καταπνίγει μια κίνηση απεικλήσεως. Τί άλλο είναι, παρ' όλη την κλημια και σοβαρό μάλιστα...

— Μά ποιο έγκλημα; ρώτησε η ντόνα Κρουζ. — Πέστε μας, έκλεισε τα μάτια της.

— Ποιο έγκλημα; ξαναρώτησε ο Γκονζάγκας, προσποιούμενος τι καταπνίγει μια κίνηση απεικλήσεως. Τί άλλο είναι, παρ' όλη την κλημια και σοβαρό μάλιστα...

— Μά ποιο έγκλημα; ρώτησε η ντόνα Κρουζ. — Πέστε μας, έκλεισε τα μάτια της.

— Ποιο έγκλημα; ξαναρώτησε ο Γκονζάγκας, προσποιούμενος τι καταπνίγει μια κίνηση απεικλήσεως. Τί άλλο είναι, παρ' όλη την κλημια και σοβαρό μάλιστα...

— Μά ποιο έγκλημα; ρώτησε η ντόνα Κρουζ. — Πέστε μας, έκλεισε τα μάτια της.

— Ποιο έγκλημα; ξαναρώτησε ο Γκονζάγκας, προσποιούμενος τι καταπνίγει μια κίνηση απεικλήσεως. Τί άλλο είναι, παρ' όλη την κλημια και σοβαρό μάλιστα...

— Μά ποιο έγκλημα; ρώτησε η ντόνα Κρουζ. — Πέστε μας, έκλεισε τα μάτια της.

— Ποιο έγκλημα; ξαναρώτησε ο Γκονζάγκας, προσποιούμενος τι καταπνίγει μια κίνηση απεικλήσεως. Τί άλλο είναι, παρ' όλη την κλημια και σοβαρό μάλιστα...

— Μά ποιο έγκλημα; ρώτησε η ντόνα Κρουζ. — Πέστε μας, έκλεισε τα μάτια της.

— Ποιο έγκλημα; ξαναρώτησε ο Γκονζάγκας, προσποιούμενος τι καταπνίγει μια κίνηση απεικλήσεως. Τί άλλο είναι, παρ' όλη την κλημια και σοβαρό μάλιστα...

— Μά ποιο έγκλημα; ρώτησε η ντόνα Κρουζ. — Πέστε μας, έκλεισε τα μάτια της.

— Ποιο έγκλημα; ξαναρώτησε ο Γκονζάγκας, προσποιούμενος τι καταπνίγει μια κίνηση απεικλήσεως. Τί άλλο είναι, παρ' όλη την κλημια και σοβαρό μάλιστα...

— Μά ποιο έγκλημα; ρώτησε η ντόνα Κρουζ. — Πέστε μας, έκλεισε τα μάτια της.

(Ακολουθεί)

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΑΧ ΑΥΤΕΣ, Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΕΣ !...

ΤΟΥ JOSÉ GERMAIN

ΠΡΟΣΩΠΑ : Ο Κύριος, η Κυρία και η Μαρία (υπηρέτρια του Συνδικάτου).

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

Ο ΚΥΡΙΟΣ (στην Κυρία, που μπαίνει λαχανιασμένη). — Πάλα άφρονες !...

ΚΥΡΙΑ. — Άσε με, είμαι καταστομαμένη.

ΚΥΡΙΟΣ. — Πάλα καταστομαμένη !

ΚΥΡΙΑ. — Έτοχα όλη την ημέρα να βρω ύπνέτρια !...

ΚΥΡΙΟΣ. — Πάλα ύπνέτρια !...

ΚΥΡΙΑ. — Ξέρεις ότι η τελευταία μάς έφυγε !...

ΚΥΡΙΟΣ. — Πάλα μάς έφυγε !...

ΚΥΡΙΑ. — Δεν βρήκα καμιά. Γύρισα σ' εφτά μεσιτικά γραφεία, αλλά κανένα δεν έβρισκε !...

ΚΥΡΙΟΣ. — Πάλα τα μπερδέματα ! Έπιτέλους, θα βάλω μια άγγελος !...

ΚΥΡΙΑ. — Είπα ένας άγγελος !...

ΚΥΡΙΟΣ. — Όχι, αλλά σ' άγατώ.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

(31 μέρες μετά την πρώτη πράξη)

ΚΥΡΙΑ (στη Μαρία, που μπαίνει μέσα). — Α, κορίτσι μου, τί χαρά !

ΜΑΡΙΑ. — Ξερά ! — Δεν είμαι κορίτσι σας.

ΚΥΡΙΑ. — Θα γίνεται το κορίτσι του σπιτιού. Θα σάς αγαπούν !...

ΜΑΡΙΑ. — Έν ανάγκη. Και πόσα θα μου δίνετε !

ΚΥΡΙΑ. — Έξακόσια.

ΜΑΡΙΑ. — Πεντακόσια.

ΚΥΡΙΑ. — Έξακόσια.

ΜΑΡΙΑ. — Μα είναι αδύνατον να πάρω τόσα !...

ΚΥΡΙΑ. — Τότε φεύγω !...

ΚΥΡΙΑ. — Σταθήτε. Μπορούμε να βρούμε λύση !...

ΜΑΡΙΑ. — Περιττόν. Η μάλλον, καλύτερα να σάς πω τους όρους μου. Θέλω εξακόσια φράγκα για να πάω στην Αγγλία, να πάρω μια καλή δουλειά !...

ΚΥΡΙΑ. — Μα είναι φοβερό !...

ΜΑΡΙΑ. — Η κυρία άρνείται ! Αν μου δώσουν, γιατί η κυρία μου άρνείται !...

ΚΥΡΙΑ. — Μα όχι, πούος σάς είπα !...

ΜΑΡΙΑ. — Πρέπει όμως να σάς δώσω !...

ΚΥΡΙΑ. — Πρέπει όμως να σάς δώσω !...

ΜΑΡΙΑ. — Πρέπει όμως να σάς δώσω !...

ΚΥΡΙΑ. — Πρέπει όμως να σάς δώσω !...

ΜΑΡΙΑ. — Πρέπει όμως να σάς δώσω !...

ΚΥΡΙΑ. — Πρέπει όμως να σάς δώσω !...

ΜΑΡΙΑ. — Πρέπει όμως να σάς δώσω !...

ΚΥΡΙΑ. — Πρέπει όμως να σάς δώσω !...

ΜΑΡΙΑ. — Πρέπει όμως να σάς δώσω !...

ΚΥΡΙΑ. — Πρέπει όμως να σάς δώσω !...

ΜΑΡΙΑ. — Πρέπει όμως να σάς δώσω !...

ΚΥΡΙΑ. — Πρέπει όμως να σάς δώσω !...

ΜΑΡΙΑ. — Πρέπει όμως να σάς δώσω !...

ΚΥΡΙΑ. — Πρέπει όμως να σάς δώσω !...

ΜΑΡΙΑ. — Πρέπει όμως να σάς δώσω !...

ΚΥΡΙΑ. — Πρέπει όμως να σάς δώσω !...

ΜΑΡΙΑ. — Πρέπει όμως να σάς δώσω !...

ΚΥΡΙΑ. — Πρέπει όμως να σάς δώσω !...

ΜΑΡΙΑ. — Πρέπει όμως να σάς δώσω !...

ΚΥΡΙΑ. — Πρέπει όμως να σάς δώσω !...

ΚΥΡΙΟΣ. — Εγώ, μ' αστή !... Ποτέ !...

ΚΥΡΙΑ. — Ναι, μα όχι και σ' αυτό !...

ΚΥΡΙΑ. — Κι όμως, πρέπει. Κάνε αυτή τη θυσία. Προς Θεό !...

ΚΥΡΙΟΣ. — Καλά, καλά, θα πάω !... (Αναστενάζει).

ΚΥΡΙΑ. — Είπα ένας άγγελος, άγάπη μου !...

ΠΡΑΞΙΣ ΕΚΤΗ

(Ένα τέταρτο της όρας αργότερα)

ΚΥΡΙΟΣ (ψηφός και κατασπαστικός). — Μαρία, έρχομαι να πάρω μαζί σας !...

ΜΑΡΙΑ. — Α ! Ο κύριος έρχεται για ! Πόσο ευγενής είστε !...

ΚΥΡΙΟΣ. — Μαρία, σάς !... (Η φωνή του αντηχεί !)

ΜΑΡΙΑ. — Τι χαρά ! Πόσο καλός είναι ο κύριος !...

ΚΥΡΙΟΣ (ψηφός). — Σας καλώ !... Αχ !... Βίαι !...

ΜΑΡΙΑ (όμοια έπαινο του). — Αγάπη μου !...

ΚΥΡΙΟΣ (τά χάνει). — Α, μα σταθήτε !... Όχι τόσο γρήγορα. Δεν είμαι έτοιμος !...

ΜΑΡΙΑ. — Τι κοίμα ! Κι' εγώ είμαι τόσο έτοιμη !... Πάτε, λοιπόν, θα μου δώσετε το πρώτο φιλή !...

ΚΥΡΙΟΣ. — Μα δεν είναι βιαστικό !... Μπορούμε να περιμένουμε !...

ΜΑΡΙΑ. — Α, με συγχωρείτε. Όλο να τα κανονίζουμε τώρα. Να βρούμε άμεσως το πρώτο μας ξαντερό !...

ΚΥΡΙΟΣ (άπελπισμένος). — Έστο ! Θέλετε το Σάββατο !...

ΜΑΡΙΑ. — Όρα !, το Σάββατο... Κάθε Σάββατο !...

ΚΥΡΙΑ (που μπαίνει εκείνη τη στιγμή και άκούει την τελευταία φράση). — Θεέ μου ! Είναι τρομερό, είναι τρομερό !... Μά... Α να κάνω !...

Δεν γίνεται άλλο !... Δεν μπορούμε να κάνουμε χωρίς ύπνέτρια !...

Κοιμήνε μου Άλιπερό !... Τί θυσία !...

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΣΑΚ

Ο ΝΕΚΡΟΣ ΠΟΥ ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ

«Αλλοίμονο!... Η τρι-
κυμίες στον κόλπο της
Γασκώνης είνε ξακουστές
για τις θαλασσινές τρα-
γωδίες που προκαλούν.
Κάθε τέτοια φουρτούνα ξέ-
χει κι' ένα ναυάγιο, μιά συμφορά, μιά καταστροφή.
Μιάν 'Απριλιάτικη νύχτα, μακριά στο πέλαγος,
μέσα στα πυκνά σκοτάδια, ή θύελλα τώλιζε τη «Μα-
ρία Γκράτσια», ένα καράβι απ' το Σαιν-Μαλό. Ο
Γιάν Λεντοφί, ο λοστρόμος του, ένα γερό παλλη-
κάρι απ' τη Βρετάνη, ατόρητο στις φουρτούνες
και στο σκαμπανεβάσμα, χάθηκε άξαφνα, την ώρα
που ο λυσσασμένος άγέρας έξοικιζε με ούρλιασμα
και το τελευταίο πανί. Ο Λεντοφί, γλυκομίλητος
και με καλή καρδιά, ήταν το καμάρι της «Μαρίας
Γκράτσια».

—Θα γίνης γρήγορα καπετάνιος!... του έλεγαν οι φίλοι του.
—Δεν βαριέστε... τους απαντούσε εκείνος. Ποιος ξέρει τί
θα γίνη αύριο; Όλοι μας χαροπαλεύουμε πάνω στα κύματα...
—Ελα, Γιάν, ξέρεις καλά πως σ' αγαπάει τ' άφεντικό, «ο
κύριος έφοπλιστής», παρατηρούσε με κάποια ειρωνεία ο Γκον-
τινέκ, ένας συγχωριανός του. Καί, μα την αλήθεια, γιατί να
μη γίνης καπετάνιος, αφού το αξίζεις!...
Ο χαμός λοιπόν του Γιάν Λεντοφί, λύπησε κατάκαρδα τους
ναυτες. Πώς είχε γίνει ή συμφορά; Κανείς δεν είχε τίπο-
τα μέσα σ' εκείνο το ζοφερό σκοτάδι. Ο λοστρόμος θα είχε
πάει ως την πλώρη, για να σώση το πανί κι' όπως πά-
λευε με τον άέρα, θα παρασύρθηκε α-
πό κανένα κύμα και θα φούνταρε στη
θάλασσα.

Μά ή αλήθεια είνε άλλη. Καθώς
τραβούσε για την πλώρη ο Γιάν Λεν-
τοφί και γατζωνόταν στα σκονιιά για
να γλυτώση από τα κύματα, ένοιωσε
άξαφνα δυο σιδερένια μπράτσα να τον
τυλίγουν απ' τούς ώμους και να του
σφίγγουν το λαιμό για να τον πιέζουν,
πριν προφτάσει να φωνάξη και ζητή-
σει βοήθεια...

Μέσα στο πυκνό σκοτάδι ο λοστρό-
μος δεν μπόρεσε να δη ποιος ήταν ο
έχθρός του. Πάλευε μονάχα με από-
γνωσι και μιά στιγμή άρπαξε με τα
δόντια του το δεξι καρπό του δολοφό-
νου και τον δάγκωσε βαθειά, σαν να
ήθελε να τον κομματιάση. Έκείνος έ-
πνιξε μιά κραυγή πόνου και σήκωσε
ψηλά τον Λεντοφί. Ένα μεγάλο κύ-
μα, που έσκασε πάνω στο κατάστρω-
μα, ζάλισε με τα νερά του το λοστρό-
μο. Κι' ο δολοφόνος βρήκε την ευκαι-
ρία να τον πετάξη στη θάλασσα.

Τά ημερώματα, ή θάλασσα γαλή-
νεψε κι' ή «Μαρία Γκράτσια» μπόρεσε τότε ν' ανοίξη πάλι τα
πανιά της και να συνεχίση το ταξίδι της.
—Κακόμοιρε Λεντοφί! ψιθύριζαν οι ναυτες πικραμένοι. Τί
ε' απογίνουν τώρα οι γονιόι του!...

—Μά κι' ή άρραβωνιαστικιά του, ή όμορφη Στέλλα Μαρέκ,
πως άτά μάθη τον άδικο χαμό του; Έκανε ο μικρός Λεγκαλέκ,
ο άγαπημένος ναύτης του λοστρόμου.

—Είνε κι' αυτή απ' το Πλουγκαστέλ... έξηγήσε ο Γκοντινέκ.
Τί να κάνω; Μιά κι' ήταν χωριανός μου, πρέπει να πάω εγώ
αυτή την είδησι στο σπίτι του και στην καλή του. Μά τί να
σας πώ... Λένε πως δεν τά είχε καλά με τη Στέλλα Μαρέκ,
τόρα τελευταία...

Ο Γκοντινέκ είχε κλάψει από φίλο του και κάθε φορά που
έλεγε τ' όνομά του, δάκρυζε από τη λύπη του. Ο χαμός του
τόν είχε άφίση άπαρηγόρητο...

Μά μήπως μπορούσε να κάνη κι' άλλους; Όπως θέλησε
κι' ο καπετάνιος, ο Γκοντινέκ πήγε στους γονείς του Λεντοφί
την θλιβερή είδησι και μαζί μ' αυτή, το ναυτικό σάκκο του
και τα λεφτά του. Είχε καλή καρδιά ο Γκοντινέκ... Παρηγό-
ρησε σαν φίλος τη Στέλλα Μαρέκ και κάθε τόσο πήγαινε και
της κρατούσε συντροφιά. Κι' οι δυο τους τότε μιλούσαν για
τον άτυχο λοστρόμο...

Στο Πλουγκαστέλ, ώστόσο, άρχισαν σε λίγο ή κακογλω-
σσία.

Ο Ντορφίν τον άρπαξε από το χέρι...

σιές:

—Είνε καμπόνιος ο
Γκοντινέκ! Έλεγαν ή γυ-
ναίκες. Θά ήθετε πως θά
πάρη τη θέσι του Λεντο-
φί κοντά στην όμορφη
Στέλλα...

Κι' αλήθεια, όταν ή «Μαρία Γκράτσια» άνοιξε πάλι
τα πανιά γι' άλλο ταξίδι, ο Γκοντινέκ δεν έφυ-
γε μαζί της.
—Γιατί όχι; έλεγαν τότε στο Πλουγκαστέλ. Μή-
πως δεν ήταν ο καλύτερος φίλος του Λεντοφί;
Ποιος άλλος ταίριαζει πιά πολύ με την πεντάμορφη
Στέλλα του καπετάνιου Μαρέκ;

Κι' αυτό ήταν το σωστό. Ποιος άλλος ταίριαζε κα-
λύτερα;

Μά ύστερ' από λίγες μέρες, στην ταβέρνα της
«Σπασμένης Άγκυρας», ο ψαράς Ντορφίν διηγήθηκε στη συ-
τροφιά του κάποιο περιστατικό, που άναστάωσε το Πλουγκαστέλ.

—Είδα το φάντασμα του Λεντοφί! τους είπε, χλωμάς
απ' την τρομάρα του. Το είδα με τα μάτια μου να τρανιά-
ζαν μέσα στους βράχους... Η ψυχή του Λεντοφί δεν ήταν
ανάμεσα... Ποιος ξέρει!... Δεν μπορεί φαίνεται να κα-
χωσ την όμορφη Στέλλα Μαρέκ... Όποιος θέλει ν' άκού-
σως βρογιάει το φάντασμα, άς πάει τη νύχτα να παρα-
δώσει στους βράχους...

Αυτή ή ιστορία συζητήθηκε κι' άλλα βράδια στην ταβέρνα.

Σ' ένα μάλιστα από αυτά ήταν ο
Γκοντινέκ, δλόχαρος, σαν ή
θραυπος ευτυχισμένος. Πήγε λοιπόν
κοντά στη συντροφιά των ναυτών
και τούς ρώτησε περίεργα:

—Τί τρέχει;

—Νά, μιλάμε για το φάντασμα
των βράχων... του άπάντησε
Ντορφίν.

—Γιά ποιά φάντασμα; άπάντησε
ο Γκοντινέκ.

—Δεν ξέρεις λοιπόν ότι ή ψυχή
του Λεντοφί τρανιάζει μέσα
στους βράχους; άπάντησε
Ντορφίν. Τόν άκουσαν πολλοί
φορές να ούρλιαζε μέσα στο σκο-
τάδι, σαν να ζητούσε έκδηλα να
τον άδικο χαμό του...

Ο Γκοντινέκ σήκωσε άδύναμα
τους ώμους.

—Δεν μπορεί κανείς να πιάη
δίκησι από τη θάλασσα... άπάντησε
ο Γκοντινέκ.

—Έχεις δίκη... του άπάντησε
Ντορφίν. Μ' ένα παράξενο χαμό
γέλο. Αλήθεια, δεν μ' έλεγε ποτέ
θα παντρευτής τη Στέλλα;

—Ω... Δεν έχουμε αποφασίσει ακόμα τίποτε... διαμαρτυ-
ρήσε ο Γκοντινέκ, με κάποια τακαχή.
Έκείνη τη στιγμή άνοιξε ή πόρτα της ταβέρνας και μπήκε
κάποιος άγνωστος. Ένα πλατύγυρο καπέλλο του έκραυγέ
οχέδον το πρόσωπο. Οι ψαράδες ούτε γύρισαν διάλου να τον
κυττάξουν. Τί τους ένοιωζε; Μονάχα ο Ντορφίν τον προσ-
έλα και χαμογέλασε παράξενα. Έπειτα κύτταξε στα μάτια
Γκοντινέκ κι' είπε στους συντρόφους του:

—Τώρα θα σας διηγηθώ μιά πιά παράξενη ιστορία... Έ
πών, σας λέω καθαρά και ξάστερα, πως δεν πιστεύω στο
τάσματος. Ξέρете ποιά είνε ή αλήθεια; Ανάμεσα στους
χους δεν τρανιάζει το φάντασμα του Λεντοφί, αλλά ο
λοστρόμος δλοζώντανος!...

—Πώς το ξέρεις; είπε πάλι μ' άπορία ο Γκοντινέκ.

—Άκούστε... συνέχισε ο Ντορφίν, με το ίδιο ειρυνικό
γέλο. Χτες τη νύχτα είδα ένα πολύ παράξενο όνειρο: Έ
τη «Μαρία Γκράτσια» να ταξιδεύη. Την όρα της φουρτού-
Κι' άξαφνα, πίσω στο κατάστρωμα, είδα δυο ανθρώπους
παλεύουν μέσα στο σκοτάδι. Σέ λίγο, ο ένας απ' αυτούς
έξε τον άλλο στη θάλασσα, για να τον πιέξη. Μά εκείνος
τάπερε να γλυτώση και να βγή πούν έπιμερώσει στη στε-
Μά τά κύματα τον τίναναν με δύναμι πάνω στους βρά-
τόν έκαναν να χάση τις αισθήσεις του... Τό ποιά, όταν έ-
σε, δεν θυμόταν πιά τίποτα... Ήταν σαν να είχε χάσει το

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΝΑΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ... ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΩΤΑΤΟΣ

Ο νυν βασιλεύς του Βελγίου, ο Λεοπόλδος δ Γ', ήταν άνε-
μος δημοκρατικός στα αισθήματα.

Όταν, μετά την ύπογραφή της άνακαχής, έπισκέφθηκε
τη Καλιφόρνια, συνοδεύοντας τον πατέρα του, τον άειμνηστο
αυτά «Αλβέρτο, και τη βασίλισσα Έλισάβετ, πήγε μιά μέ-
ρα και σ' ένα στούντιο του Χόλλυγουντ. Ο σκηνοθέτης, ο δ-
ος του παρουσίασε τούς ήθοποιούς και το τεχνικό προσω-
πύ, τον ρώτησε σε μιά στιγμή:

—Πώς θέλετε, Υψηλότατε, να σας προσαγορεύουμε;
—Ω! μπορείτε να με λέτε απλώς Λεοπόλδο! άποκρίθηκε ο
βασιλεύς του Βελγίου.

Ο Λεοπόλδος γνωρίστηκε τότε με πολλούς καλλιτέχνες
και απηγάσους του κινηματογράφου και τούς παρακάλεσε, αν
έπαιναν καμιά φορά από τις Βρυξέλλες, να πάνε να τον
δω σ' άνάκτορα.

Έπειτα, λοιπόν, ένας παλιός όπερατέρ, ο Τζέιμς Κραϊ-
νέκ, ήλθε να βρεθί στις Βρυξέλλες. Ουμήθηκε την «πρόσκλη-
ση» του Λεοπόλδου και άποφάσισε να ζητήσει άκρόασι από αυ-
τόν. Ο βασιλεύς τον δέχτηκε άμέσως. Στην αρχή, ο όπερατέρ
μιλούσε με ήλιους τούς τόνους... Μά ο Λεοπόλδος του έκα-
τασε τούτο θερμή ύποδοχή, ώστε ο Τζέιμς λησμόνησε το πρώτο-
αυτά και φώναξε ένθουσιασμένος:

—Α! δεν φαντάζεσαι, Λεοπόλδε, πόσο χαίρομαι που σε ξα-
νέπω!... Είσαι ένα παιδί μάλισμα!... Ο Ρούζβελτ, ο πρό-
εδρος μας, είνε σόμψ, αν συγκριθί με σένα... Ποτέ δεν θά
παύω να σε λατρεύω... Ο βασιλεύς, όμως, έμεινε ήρεμος και
απάντησε:

ΣΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Προτιμώτερο σήμερα το αυγό,
από αμύρο ή κόπτα.

—Ισπανική

Καλή και του Γάγγη τα νερά,
από χύνονται στη θάλασσα, άρμυ-
ρα...

ΚΙΝΕΖΙΚΗ

...και του... Κι' έτσι, νύχτα και μέ-
ρα τρανιάζει ανάμεσα στους βρά-
χους, σαν τρελλός, ούρλιαζοντας και τρέχοντας να κρυφτή
από το φως του, μόλις έθλεπε κανέναν άνθρωπο από μα-
κριά... Έπειτα, σιγά-σιγά, ξαναγύρισε πάλι στα λογικά του
και είπε:

—Μά δεν είνε όνειρο αυτό! φώναξε ευρησισμένος ο Γκον-
τινέκ.

—Ποιός νάχης δίκη! του άπάντησε άπότομα ο Ντορφίν.
...μάλιστα και κάτι άλλο; Ο τρελλός που τρανιάζει ά-
μεσα στους βράχους, μοιάζει μ' εκείνον τον ξένο, που κάθε-
τα έπέρα, στην άκρη της ταβέρνας!...

Ο Ντορφίν, γυρίζοντας προς τον ξένο, του φώναξε:
—Ε, παλληκάρι μου, για έλα πιά κοντά...

Ο Γκοντινέκ χλώμιασε άξαφνα και ψιθύρισε τρομαγμένος:
—Μά ν' άρέσουν τ' άστεία σου, Ντορφίν... Έγώ ήμουν φί-
λος του άτυχου λοστρόμου και δεν μπορώ ν' άκούω αυτές τις
παράξενες... Γειά σας!...

—Οχι, θά μείνεις εδώ! τον πρόσταξε άγρια ο Ντορφίν και
άρπαξε απ' το χέρι. Θέλουμε να μάς πής πως έκανες αυ-
τά τα σημάδια στο δεξι σου χέρι... Είνε σημάδια από δά-
κρυλα...

—Είσαι τρελλός! ούρλιαξε ο Γκοντινέκ. Άφησέ με...

—Ε, Λεντοφί! Έλα να δής τη δαγκωματιά σου!... φώναξε
ο Ντορφίν στον άγνωστο ο Ντορφίν.

Ο Γκοντινέκ, στο άκουσμα του όνόματος του λοστρόμου,
άναστήθηκε πάνω σε μιά καρέκλα κι' εκεί, μπροστά στους ψα-
ράδες και στους ναυτικούς, ώμολόγησε καθαρά το έγκλημά
του.

—Είπε πετάει στη θάλασσα το Λεντοφί, για να του πάρη
την πεντάμορφη Στέλλα Μαρέκ, την άρραβωνιαστικιά του.

ΠΩΛ ΣΑΚ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

Η 27η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΜΑΣ

(Οι κερδίσαντες άριθμοί)

Στις 6 μ. μ. της περασμένης Τετάρτης 30 Μαΐου έγινε εις τα Γρα-
φεία μας ή 27η κλήρωσις διά την διανομή των δώρων του Έβδομα-
διαίου Λαχείου του «Μπουκέτου», παριστανόμενων πολλών δημοσιογρά-
φων και έκλεκτού κόσμου. Από την κληρωτιά, εις την όποιαν είχαν
τεθή όλοι οι άριθμοί, οι δημοσιευθέντες εις τα φύλλα του «Μπουκέτου»,
άνεσύρθησαν κατά σειράν οι έξης άριθμοί:
Ο άριθμός 15907, ο όποιος κερδίζει όλόκληρον την σειράν των βι-
βλίων της Βιβλιοθήκης του «Μπουκέτου».

Οι κέρδη έννέα άριθμοί, οι όποιοι κερδίζουν άνα έν βιβλίον του πε-
ριφημού μυθιστορήματος του Πόλ Φεβάλ «Ο Καπετάν Φάντασμα»:
20799, 686, 16624, 14325, 5838, 25293, 15597, 221, 17208.

Έπίσης πάντες οι άριθμοί οι λήγοντες εις 07 (ήτοι εις τα δύο τε-
λευταία ψηφία του ίου άριθμού 15907), κερδίζουν άνα έν Ήμερολό-
γιον του «Μπουκέτου», της άρεσκείας των τυχερών άναγνωστών μας.

Η 28η κλήρωσις του Έβδομαδιαίου Λαχείου μας θά γίνη και πάλιν
εις τα Γραφεία μας την 3ην Ιουνίου. Όσοι επιθυμούν, δύναται να
παρευθύνουν.

Έπίσης όσοι εκ των άναγνωστών των έπαρχιών κερδίζουν βιβλία,
πρέπει να μάς στείλουν τα σχετικά δελτία με τούς κερδίζοντας άρι-
θμούς, αναγράφοντας επί του δελτίου το όνομά των καθαρά, θά πα-
ραλαμβάνουν δέ τα βιβλία των από τα Ύποπταρχεία της έπαρχίας των,
εις τα όποια θ' άποσταλή—επί τούτω—μετά σχετικού όνομαστικού κα-
ταλόγου, και έπεξηγηματική έγχαλυσ.

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Οι κ. κ.: Ιωάννης Κυριακής Κωνσταντινούπολις, Νίκη Μοάτσου

Χαροούρη 5 Άθήνα, Ν. Κοτζιάς Θε-
σσαλονίκη, Ν. Μπαχάλης Άρβαλή 6

Άθήνα, Ιω. Κυριακής Κωνσταντινού-
πολις, Ν. Χρηστίδης Ζεφύρου 10 Ά-

θήνα, Κούλα Κοντού Κολακωτόνη 8

Άθήνα, Κ. Παπαθανάση Άρδη-
του 38 Άθήνα, Στέλλα Πετρόκη Πύ-

λος, Διον. Άρβανιτάκης Κέρκυρα, Ά-

δελφοί Βασιλειάδου Βόλος, Α. Άγγε-
λόπουλος Δελίδου 17 Άθήνα, Α. Μαγ-

γανάς Έλάτεια, Ν. Βατής Παλαιμη-
δίου 103 Πειραιώς, Μάχη Τσανάκου

Τουσιανού 10 Άθήνα, Κωνστ. Κο-
τούζας Βόλος, Παναγ. Νότας Θε-
σσαλονίκη, Ιωάννα Κεφαλοπούλου Πα-

τρών 9 Άθήνα, Γ. Άναγνωστάτος

Ίθάκη, Σταύρος Σταύρου Βόλος, Διον.

Τσαπάρας Πύργος Ήλειας, Γ. Καφε-
τιδάκης Κόρινθος, Νίκη Μοάτσου

Χαροούρη 5 Άθήνα, Σ. Παπαγαλά-
του 10 Άθήνα, Κωνστ. Ασιώτης Ρέθυμ-

νο, έκέρδιαν άνα έν Ήμερολόγιον του «Μπουκέτου».

Η 27η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΜΑΣ

(Τα Δώρα)

Εις την 27ην κλήρωσιν του Έβδομαδιαίου Λαχείου μας, ο 1ος άρι-
θμός θά κερδίη όλόκληρον την σειράν των βιβλίων της Βιβλιοθήκης
του «Μπουκέτου». Έννεα κατά σειράν άριθμοί θά κερδίζουν άνα έν
βιβλίον του περιφημού μυθιστορήματος «Ο Καπετάν Φάντασμα». Επί-
σης πάντες οι άριθμοί οι λήγοντες εις τα δύο τελευταία ψηφία του 1ου
άριθμού θά κερδίζουν άνα έν Ήμερολόγιον του «Μπουκέτου», όποιου-
δήποτε έτους θέλουν, εκ των ενοικουμένων εις την Βιβλιοθήκην του
«Μπουκέτου».

Οι έν Άθήνας κερδίζοντες θά φέρουν το φύλλον με τήν έν αύτφ
δελτίον στά Γραφεία μας και θά παίρνουν τα δώρα των. Οι έν ταίς έ-
παρχίαις θ' άποκόπτουν και θά μάς στέλνουν τα δελτία των και θά λαβ-
θάνουν τα δώρα των με τφ Ταχυδρομείον ή μέσω των Ύποπταρχείων

μας. Κάθε άναγνώστης δύναται να άγοράζη και δυο και τρία φύλλα,
για να έχη περισσότερες έλπίδες κέρδους. Τα άποτέλεσματα των κλη-
ρώσεων δημοσιεύονται κάθε έβδομάδα στα φύλλα του «Μπουκέτου».

Οι κερδίζοντες πρέπει να απευθύνουν τα δελτία των δώρα τους
έντός τριών μηνών, άλλως δεν είνε δυνατά σχετικάς.

ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

ΟΙ ΣΚΥΛΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΖΥΓΟΙ

Πωλητής σκύλων της μόδας, σε μιά μοντέρνα κυρία:

—Πάρτε τον, κυρία μου, γιατί είνε ασπτό κελεπούρι, παίρνει...

—Ναι, αλλά φοβούμαι μη δεν άρέσει στο σκύλο μου...

—Και πάλι πάρτε τον, κυρία μου. Άνδρα άλλον βρίσκετε εύκολά

τατα, μά σκύλον σαν κι' ετούτον, ποτέ!...

ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

ΟΙ ΣΚΥΛΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΖΥΓΟΙ

Πωλητής σκύλων της μόδας, σε μιά μοντέρνα κυρία:

—Πάρτε τον, κυρία μου, γιατί είνε ασπτό κελεπούρι, παίρνει...

—Ναι, αλλά φοβούμαι μη δεν άρέσει στο σκύλο μου...

—Και πάλι πάρτε τον, κυρία μου. Άνδρα άλλον βρίσκετε εύκολά

τατα, μά σκύλον σαν κι' ετούτον, ποτέ!...

ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

ΟΙ ΣΚΥΛΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΖΥΓΟΙ

Πωλητής σκύλων της μόδας, σε μιά μοντέρνα κυρία:

—Πάρτε τον, κυρία μου, γιατί είνε ασπτό κελεπούρι, παίρνει...

—Ναι, αλλά φοβούμαι μη δεν άρέσει στο σκύλο μου...

—Και πάλι πάρτε τον, κυρία μου. Άνδρα άλλον βρίσκετε εύκολά

τατα, μά σκύλον σαν κι' ετούτον, ποτέ!...

ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

ΟΙ ΣΚΥΛΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΖΥΓΟΙ

Πωλητής σκύλων της μόδας, σε μιά μοντέρνα κυρία:

—Πάρτε τον, κυρία μου, γιατί είνε ασπτό κελεπούρι, παίρνει...

—Ναι, αλλά φοβούμαι μη δεν άρέσει στο σκύλο μου...

—Και πάλι πάρτε τον, κυρία μου. Άνδρα άλλον βρίσκετε εύκολά

τατα, μά σκύλον σαν κι' ετούτον, ποτέ!...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΝΙΚΗ ΤΗΣ ΦΡΑΝΣΙΝ

ΑΛΙ καλά πού ήρθες στις όχτεις! Γιατί θιά-
στηκες τόσο πολύ, καυμένη... Μά δεν μα-
λές, στο ρεστοράν νομίζεις πως θρίσκε-
σαι; Φταίω εγώ ή ανόητη που κάθομαι και
σε περιμένω να ευδοκήσης να 'ρθής να φά-
με!

—Τά ίδια έχουμε πάλι, είπε από μέσα
του ο 'Αρμάνδος Ντωζιέ, στενοχωρημένος
απ' την λαμπρή αυτή υποδοχή της συζύγου
του.

—Είχα δουλειά και γι' αυτό, άργησα. 'Εξ
άλλου, δεν τρώμε ποτέ πριν απ' τις όχτεις
το θράδυ.

—'Άλλοι τις ψευτιές! Είχες δουλειά... Κι
'αν είχες δουλειά, έπρεπε να την αφήσεις για αύριο... 'Όταν παντρεύεται κανείς,
αγαπητέ μου, δεν έχει πια το δικαίωμα να είναι πρόστυχος.
Κατάλαβε το επιτέλους!...

Και ή Φρανσίν εξακολούθησε επί αρκετή ώρα να , κρινιάζει
στον ίδιο τόνο.

Ο 'Αρμάνδος ήθελε να βουλώσει τ' αυτιά του. Πως διάβολο
κατάνησε έτσι ή γλυκειά του, ή τρυφερά Φρανσίν, πως ήταν
δυνατόν αυτό το μπουμπουκάκι το άλλο πλάσματάκι που τον
ξετρέλλανε με την αθέρια εμφάνισή του, με την χαρι, την γλυ-
κύτητά του, πριν από τέσσερα χρόνια, να παρουσιάζεται τώρα
μπροστά του μ' αυτό το άγριεμένο ύφος της μανιάδας!...

—'Αρκετά με στενοχώρησε το πρωί, Φρανσίν, της είπε. 'Η
σύχασε τουλάχιστον το θράδυ. Είμαι και κουρασμένος... δεν
μπορώ...

—'Αν δεν μπορείς να μ' άκους, ή πόρτα είν' ανοιχτή κι' ο
δρόμος ελεύθερος...

—Λαμπρά! 'Όπως θέλεις.
Πηγαίνω!...

Και παίρνοντας με ψυχραι-
μία το καπελλάκι του, γήγχε
έξω.

Η Φρανσίν δεν τώ περίμενε
αυτό. 'Εμεινε κατάπληκτη.

Ο 'Αρμάνδος, καθώς έκλει-
νε την εξώπορτα, νόμισε πως
την άκουσε να του φωνάζει:
'Αρμάνδε!... Βγήκε όμως έ-
ξω διστακτικός. 'Ετρεμε απ' την
ταραχή του. Καταλάβαινε πως
αν έμενε, κινδύνευε να της
φερθεί άσχημα, ίσως και πρό-
στυχα.

Στο δρόμο ήσυχασε λιγάκι.
Δεν ήξερε όμως πού να πάει.
Τέσσερα χρόνια τώρα δεν θρε-
θηκε ποτέ του έξω τέτοια ώ-
ρα, χωρίς την Φρανσίν.

Δεν είχε πια όρεξη για φα-
γητό. Περιπάτησε αρκετή ώρα κι' επιτέλους μπήκε σ' έναν κι-
νηματογράφο.

Ότε πρόεξε τί παίζανε. Ο νους του ήτανε στην Φρανσίν.
Τί να έκανε τώρα που θρικόταν μόνη της; Τί θα του έλεγε ό-
ταν θα γύριζε; Θα καταλάβαινε επιτέλους ότι του έκανε τη
ζωή μαρτύριο, θα έπιανε αυτό το μάθημα;

Βέβαια, ή Φρανσίν, κατά θάθος, δεν ήτανε κακό πλάσμα. Μο-
νόχα έπειδή ήταν κάπως ευερέσιστη, βέβαιη για την ωμορφιά
της και για την αγάπη του, είχε γίνει σιγά-σιγά εγωίστρια. 'Η-
τανε όμως ελκρινής, δεν έκρυβε τίποτε μέσα της...

Ο 'Αρμάνδος ήταν ευχαριστημένος γι' αυτό που έκανε. Μά,
τί ώρα έπρεπε τώρα να γυρίσει; Δεν έπρεπε να την κάνει να
περιμένει και πολύ, να μην ανησυχούσε ή καυμένη... Δεν τόν ει-
χε φωνάξει, την τελευταία στιγμή, καθώς άνοιγε την εξώπορτα.
Αυτή την ώρα, βέβαια, θ' άναμετρούσε τα σφάλματά της άπε-
ναντί του και θα είχε καταλάβει πως έπρεπε ν' αλλάξει τακτι-
κή. Τό καυμένο το κορίτσι... Γώρα ο 'Αρμάνδος την λυπότανε.

Όταν τέλειωσε ο κινηματογράφος, αισθάνθηκε πως πεινού-
σε. Για μία στιγμή του ήρθε ή ιδέα να πάρη κρύα φαγητά και
να πάει σπίτι του να φάη μαζί με την Φρανσίν. Δεν θα είχε δει-
πώσει κι' αυτή σίγουρα, απ' την ταραχή της...

'Αλλά όχι! Θάδινε αμ' αυτόν τον τρόπο πως μετάνιωανε, θα
φανέρωνε μία μεγάλη επιθυμία να συμφιλιωθεί μαζί της, ενώ
έπρεπε ή συμφιλίωσις να μη προέλθι απ' αυτόν, γιατί τότε θ-
λοι του οι κόποι κι' ή άποψινή στενοχώρια θα πήγαιναν χα-
μένο.

Μπήκε λοιπόν σ' ένα μπαρ, όπου σύχναζε άλλοτε. Παράγγει-
λε σάντουιτς κι' ένα κοκτέιλ. 'Ηπτε κι' έφαγε μ' ευχαρίστηση.
Καλά ήταν εκεί. Τό μέρος ήτανε διασκεδαστικό. Στενοχωρή-
θηκε όμως κάπως που θρήθηκε ολόμοναχος εκεί μέσα κι' από
συνήθεια έκανε την σκέψη να ξαναπάει μαζί με την Φρανσίν.
Κύτταζε συχνά την ώρα. Μεσάνυχτα περασμένα... Θάφευγε

Ο Ροβέρτος την άρπαξε και την έσφιξε στην αγκαλιά του...

στη μισή, σε λιγάκι... Αισθάνθηκε ξαφνικά ζωντανή έπιθυ-
μια να ξαναβεί την Φρανσίν και με δυσκολία έμεινε λίγα λεπτά
στο σπίτι.

—Επιτέλους, πλήρωσε και βγήκε έξω.

—'Ενα ταξί τον έπήγε στο σπίτι του...

—'Ετρεμαν λιγάκι τα χέρια του καθώς άνοιξε την πόρτα
Παντού σκοτάδι, πίσσα. Άναψε το φως. 'Η πόρτα τών
τίων άνοιχτές, παντού ήσυχία, σιωπή. 'Ανήσυχος σχεδόν
μαγμένος, φώναξε: «Φρανσίν! Φρανσίν!... Καμιά άποψη
...»

—'Εφαξε σ' όλα τα δωμάτια. Πουθενά ή Φρανσίν. Στην
θατοκάμαρη όμως, καρφισωμένο στο προσκεφάλι του,
ένα γράμμα απ' την γυναίκα του.

Τα χέρια του έτρεμαν καθώς τó άνοιξε και διάβασε:

«'Εφυγες έτσι... Φεύγω, λοιπόν, κι' εγώ... Δεν έρω αν έ-
ρής, εγώ όμως δεν πρόκειται να επιστρέψω. 'Η άσχημη
σου είνε άσυνχώρητη. 'Ως τώρα τα λάθη και των δύο μας άπο-
σιση μονάχα σε λόγια. 'Απόψε άρχισες και με έργο. 'Υ
...»

—'Εφυγες. Μ' εγκατέλειπες, αν και άνοιξες βήματα
που σε φωνάζα κοντά μου... 'Όπως καταλάβαινες, δεν πο-
...»

—'Εφυγες. Μ' εγκατέλειπες, αν και άνοιξες βήματα
που σε φωνάζα κοντά μου... 'Όπως καταλάβαινες, δεν πο-
...»

—'Εφυγες. Μ' εγκατέλειπες, αν και άνοιξες βήματα
που σε φωνάζα κοντά μου... 'Όπως καταλάβαινες, δεν πο-
...»

—'Εφυγες. Μ' εγκατέλειπες, αν και άνοιξες βήματα
που σε φωνάζα κοντά μου... 'Όπως καταλάβαινες, δεν πο-
...»

—'Εφυγες. Μ' εγκατέλειπες, αν και άνοιξες βήματα
που σε φωνάζα κοντά μου... 'Όπως καταλάβαινες, δεν πο-
...»

—'Εφυγες. Μ' εγκατέλειπες, αν και άνοιξες βήματα
που σε φωνάζα κοντά μου... 'Όπως καταλάβαινες, δεν πο-
...»

—'Εφυγες. Μ' εγκατέλειπες, αν και άνοιξες βήματα
που σε φωνάζα κοντά μου... 'Όπως καταλάβαινες, δεν πο-
...»

—'Εφυγες. Μ' εγκατέλειπες, αν και άνοιξες βήματα
που σε φωνάζα κοντά μου... 'Όπως καταλάβαινες, δεν πο-
...»

—'Εφυγες. Μ' εγκατέλειπες, αν και άνοιξες βήματα
που σε φωνάζα κοντά μου... 'Όπως καταλάβαινες, δεν πο-
...»

—'Εφυγες. Μ' εγκατέλειπες, αν και άνοιξες βήματα
που σε φωνάζα κοντά μου... 'Όπως καταλάβαινες, δεν πο-
...»

—'Εφυγες. Μ' εγκατέλειπες, αν και άνοιξες βήματα
που σε φωνάζα κοντά μου... 'Όπως καταλάβαινες, δεν πο-
...»

—'Εφυγες. Μ' εγκατέλειπες, αν και άνοιξες βήματα
που σε φωνάζα κοντά μου... 'Όπως καταλάβαινες, δεν πο-
...»

—'Εφυγες. Μ' εγκατέλειπες, αν και άνοιξες βήματα
που σε φωνάζα κοντά μου... 'Όπως καταλάβαινες, δεν πο-
...»

—'Εφυγες. Μ' εγκατέλειπες, αν και άνοιξες βήματα
που σε φωνάζα κοντά μου... 'Όπως καταλάβαινες, δεν πο-
...»

—'Εφυγες. Μ' εγκατέλειπες, αν και άνοιξες βήματα
που σε φωνάζα κοντά μου... 'Όπως καταλάβαινες, δεν πο-
...»

—'Εφυγες. Μ' εγκατέλειπες, αν και άνοιξες βήματα
που σε φωνάζα κοντά μου... 'Όπως καταλάβαινες, δεν πο-
...»

—'Εφυγες. Μ' εγκατέλειπες, αν και άνοιξες βήματα
που σε φωνάζα κοντά μου... 'Όπως καταλάβαινες, δεν πο-
...»

—'Εφυγες. Μ' εγκατέλειπες, αν και άνοιξες βήματα
που σε φωνάζα κοντά μου... 'Όπως καταλάβαινες, δεν πο-
...»

—'Εφυγες. Μ' εγκατέλειπες, αν και άνοιξες βήματα
που σε φωνάζα κοντά μου... 'Όπως καταλάβαινες, δεν πο-
...»

—'Εφυγες. Μ' εγκατέλειπες, αν και άνοιξες βήματα
που σε φωνάζα κοντά μου... 'Όπως καταλάβαινες, δεν πο-
...»

—'Εφυγες. Μ' εγκατέλειπες, αν και άνοιξες βήματα
που σε φωνάζα κοντά μου... 'Όπως καταλάβαινες, δεν πο-
...»

—'Εφυγες. Μ' εγκατέλειπες, αν και άνοιξες βήματα
που σε φωνάζα κοντά μου... 'Όπως καταλάβαινες, δεν πο-
...»

—'Εφυγες. Μ' εγκατέλειπες, αν και άνοιξες βήματα
που σε φωνάζα κοντά μου... 'Όπως καταλάβαινες, δεν πο-
...»

—'Εφυγες. Μ' εγκατέλειπες, αν και άνοιξες βήματα
που σε φωνάζα κοντά μου... 'Όπως καταλάβαινες, δεν πο-
...»

—'Εφυγες. Μ' εγκατέλειπες, αν και άνοιξες βήματα
που σε φωνάζα κοντά μου... 'Όπως καταλάβαινες, δεν πο-
...»

—'Εφυγες. Μ' εγκατέλειπες, αν και άνοιξες βήματα
που σε φωνάζα κοντά μου... 'Όπως καταλάβαινες, δεν πο-
...»

—'Εφυγες. Μ' εγκατέλειπες, αν και άνοιξες βήματα
που σε φωνάζα κοντά μου... 'Όπως καταλάβαινες, δεν πο-
...»

—'Εφυγες. Μ' εγκατέλειπες, αν και άνοιξες βήματα
που σε φωνάζα κοντά μου... 'Όπως καταλάβαινες, δεν πο-
...»

—'Εφυγες. Μ' εγκατέλειπες, αν και άνοιξες βήματα
που σε φωνάζα κοντά μου... 'Όπως καταλάβαινες, δεν πο-
...»

—'Εφυγες. Μ' εγκατέλειπες, αν και άνοιξες βήματα
που σε φωνάζα κοντά μου... 'Όπως καταλάβαινες, δεν πο-
...»

—'Εφυγες. Μ' εγκατέλειπες, αν και άνοιξες βήματα
που σε φωνάζα κοντά μου... 'Όπως καταλάβαινες, δεν πο-
...»

—'Εφυγες. Μ' εγκατέλειπες, αν και άνοιξες βήματα
που σε φωνάζα κοντά μου... 'Όπως καταλάβαινες, δεν πο-
...»

—'Εφυγες. Μ' εγκατέλειπες, αν και άνοιξες βήματα
που σε φωνάζα κοντά μου... 'Όπως καταλάβαινες, δεν πο-
...»

—'Εφυγες. Μ' εγκατέλειπες, αν και άνοιξες βήματα
που σε φωνάζα κοντά μου... 'Όπως καταλάβαινες, δεν πο-
...»

—'Εφυγες. Μ' εγκατέλειπες, αν και άνοιξες βήματα
που σε φωνάζα κοντά μου... 'Όπως καταλάβαινες, δεν πο-
...»

—'Εφυγες. Μ' εγκατέλειπες, αν και άνοιξες βήματα
που σε φωνάζα κοντά μου... 'Όπως καταλάβαινες, δεν πο-
...»

—'Εφυγες. Μ' εγκατέλειπες, αν και άνοιξες βήματα
που σε φωνάζα κοντά μου... 'Όπως καταλάβαινες, δεν πο-
...»

ΤΟΥ ΦΡΕΙΔ. ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΝΑΣ ΤΡΕΛΟΣ ΗΡΩΣ

ΑΠΙΣΤΕΥΤΕΣ, Η ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΖΥΝΟ

Ενα πρωτοβάνες... «σύστημα εργασίας». Πως ο Ζυνό «έπεισε» τον φυλακισμένο δικηγόρο να πληρώσει τα έξοδα διατροφής
της σύζυγού του. Σκοπεδοθή στα...καπέλλα των διαβατών. Πως οι κάτοικοι της Τεργέστης έγκαινιάσαν μια σύγχρονη μέ-
... Ένας περιπατες με άμαξι. Η εξαφάνισις της καμαριέρας. Συναγερμός στην Τεργέστη. Πως ο Ζυνό έμαθε να πετάει. Το
τραγικό τέλος ενός ήρωος, κτλ.

ΔΟΥ σήμερα ή συνέχεια της εξιστορήσεως των
καταπληκτικών περιπετειών του Ζυνό, δούκως ν'
'Αθραντές, τού ένδούχου στρατηγού τού Ναπολέ-
οντος και ένός από τούς μεγαλειότερους...παράφρο-
νες της 'Ιστορίας.

Όταν ο Ζυνό διορίστηκε, στ' 1813, διοικητής
των έπαρχιών της 'Ιλλυρίας, άρχισε άμέσως να
διακηρύττει δεξιά και άριστερά ότι ήταν άποφασι-
σμένος να «διορθώσει όλα τα στραβά του τόπου». Και πρώτη
του δουλειά, στην εφαρμογή του προγράμματός του, ήταν ν'
έλατε παρα, να μάθετε και τó «σύστημα εργασίας» τής Τεργέστης!...

...Θα σ' άσ' διηγηθούμε, σχετικά, μία μικρή
άλλα πολύ χαρακτηριστική ιστορία.

Μετά των φυλακισμένων, ήταν κ' ένας δικηγόρος, τόν ό-
ποιον ήσαν καταδικάσει τα δικαστήρια, έπειδή δεν ήθελε να
παραίτη τα έξοδα διατροφής της γυναίκας του, από την όποια
είχε πει διαζύγιο.

—'Α! αυτό δεν είνε σωστό! Είπε ο Ζυνό, αφού μελέτησε
...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

Και ο Ζυνό έσπασε στο γέλο τον
δικηγόρο...

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

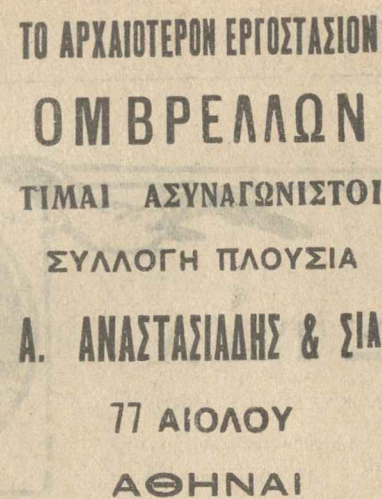
...»

...»

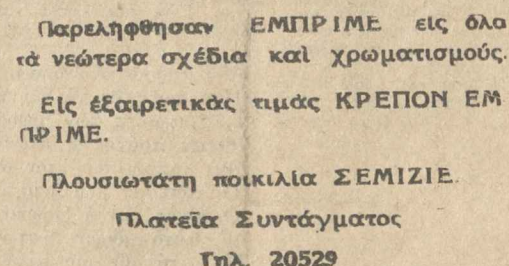
...»

...»

...»

ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

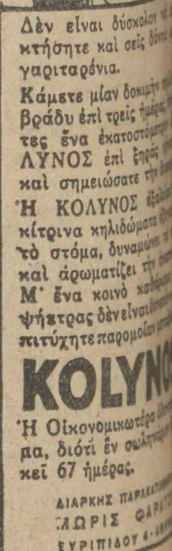
ΑΧΙΛ. Κ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΑΘΗΝΑΙ ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5 ΤΗΛ. 23.038 ΚΑΡΥΤΣΗ 14
ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ-ΕΙΔΗ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ
ΧΑΡΤΙΑ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ ΤΟΙΧΩΝ
ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ-ΛΑΜΠΑΔΕΣ

ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΜΕΤΑΞΕΥ ΤΩΝ ΣΑΣ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
βάψατε μόναί σας μέ τας γυναικίς
ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΕΣ
καί δά ρίνουν καινούργια, μοντέρνα
καί οὐδέποτε δά ζεβαψουν.
Θάυμα ἐπιτυχίας. Χρήσις ἀνδρῶν
ἐστίν.

100 δραχ. μένον την εβδομάδα
Χαρις εις τὸ μοναδικὸν σύστημα τοῦ ζεύγους ORE
ριαίων, ὅς μαθεύον καὶ ὅς τελειοποιεῖν τὰ κορίτσια
τοὺς ΜΟΝΟΝ 3 μηνῶν καὶ μὲ ἐβδομαδικῆς ΔΟΣΕΙΣ
πτικὴν καὶ Ραπτικὴν. Δικαιώμα ἐγγυησθῆ
Διδασκτὰ 12 ἐβδομάδων πληρωτέα εἰς τὸ
τέλος ἑκάστης ἐβδομάδος ἀνά 100 δραχ.
ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ:
Μὲ 1500 δραχ. ὅς γίνευν τὰ κορίτσια σας τέλειαι ΠΑΙΤ
ΠΑΗΡΟΦΟΡΙΑΙ: Κατάστημα γυναικείων φορεμάτων
καπέλλων εἰστέμιν καὶ ἐπὶ παραγγελίαι

Ἁγίου Μάρκου 28Α — Α' πάτωμα.
ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Αἱ μαθήτραι θὰ παρακολουθεῦν κατ' ἐξῆς
μαθηματὰ ΚΟΠΤΙΚΗΣ — ΡΑΠΤΙΚΗΣ.

ΓΕΩΡΓ. Κ. ΠΟΥΡΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
Νεφρήματα ΠΑΘΟΛΟΓΙΚΑ
ΟΔΟΣ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣ 11
(Πλατεία Κολιάτσου) ΑΘΗΝΑΙ

Ο μόνος τρόπος για να περνάτε ευχάριστα τις βραδιές, είναι να προμηθευείτε τα βιβλία της «Βιβλιοθήκης του Μπουζουκιού».

Είς τὴν «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΖΟΥΚΙΟΥ» συμπεριλαμβάνονται ἔργα τῆς Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, ἀριστουργήματα, τὰ ὅποια ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου καὶ ἔχουν κυκλοφορήσει εἰς ἑκατομύρια ἀντιτύπων καὶ πού μόνον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων τῶν ἀποτελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας τῶν.

Ἰσχύει δὲ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουζουκιού».

Ὁ διαπεπνὸς Φάντασµα, ἔργον μυστηρίου
ἀσθητικῶτατον, πληρὲς δραµατικῶ-
ν πραγµάτων ἐπισοδίων, ἐξελλίσσεται εἰς τὸ
καπνιστὸν, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μεγάλου Ν-
ικητοῦ, περὶ τὸν πύργον ἐνὸς εὐγενοῦς, ὃς
τοῦ ἱεροῦ βαρύνει ἢ σκληροτέρα Μοῖρα.

Μία στις σελίδες τῆς «Πληγωμένης Κα-
ρδίας» περιγράφεται ἓνα τραφερώτατο εἰδυλ-
λὸν μὲς κόρης καὶ τοῦ ἐξαδέλφου τῆς,
ἐκείνη τῶν δύο αὐτῶν ἀγνῶν ἐραστῶν τῶν
καρδίων καὶ ἀφαντάσως φιλάργυρον πατέ-
ρος αὐρῆς.

Παρανότατον καὶ τρομακτικώτατον μυστήριον, τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τῆς
εἰς συνεχὴ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην, τὸν
δογματικὴν πλοκήν του καὶ τὸ μυστήριον
τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτίζεται.

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ
(Σελίδες 138. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20)
Το μικρό Ἀθηναϊκό μυθιστόρημα, γραμμένο μ' ἐξαιρετικὴν τέχνην
καὶ χάρι, γεμάτο αἰσθημα καὶ ἐνδιαφέρον.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω διελίων τῆς Βιβλιοθήκης, ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ ΠΟΛΥΚΕΤΟΥ, οἱ ὅποιοι πωλοῦνται ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δραχμὰς 1000, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχμὰς 350 διὰ τὸ ἑξῆς:

ταύτης τμήσις τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΛΟΥ» εἶνε ὁλόκληρος ἐις ἐλιθεὶς, ἡ ἐκλεκτικότης τῆς ὁποίας εἶνε ἐξαιρετικὴ. Εἰς ἀ-
πὸς τῶν περιέχοντα ὑπερπνευματώσα διηγήματα καὶ ἑκατοντάδες ποιημάτων, ἀνεκδοτῶν, κωμῶν, παιλῶν, πα-
ρὰ καὶ ὑπερχίλιαι εἰκόνες, χρωματιστά καὶ μὴ.

Εξ τῶν πρώτων τέκνων τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Ἡ γυναίκα τοῦ ἄλλου», «Ἡ Διαβελογυναίκα», «Ἡ μερλόινη τῆς Εἰας», «Αὐτὸ καρδιές ποὺ ἀγαπήθηκαν» καὶ τὸ δράμα τοῦ Μαϊτεριλιν «Ἡ πριγκίπισσα Μαλλαῖν». Εξ τῶν δευτέρων τέκνων «Ὁ Καπετὰν Βρυκέλακας», «Ἡ Δ ολοφνημένη», «Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ θάνατος», ἡ ἀρχὴ τοῦ «Ἡ-βίαιου τοῦ Διαβόλου» καὶ τῆς «Μερούς τοῦ Κοντάνεφου».

Εἰς τὸν τρίτον ἢ συνέχεια τοῦ «Ἐξοδέφου τοῦ Διαβόλου» καὶ τῆς «Μούρας τοῦ ζωντάνεφε», «Ἡ καινούργια ἀγάπη ἀπαλλοτρίωσι», «Τὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Γαβριηλίδου», «Τὰ Ἀνέκδοτα ἐξεχόντων Ἑλλήνων» καὶ τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοῦ «Πιστὶς στὸν Ἔρωτα».

Επίσης πωλούνται εις τα Γραφεία μας τα περίφημα "Ημερολόγια του ΜΠΟΥΚΕΤΟ" των ετών 1926, 1927, 1928, 1929, 1930 και 1932 πρὸς ὅκτανος 25 ἑκάστον, ἐλευθέρα ταχυδρομικῶν τελῶν. "Ὅσοι θέλουσι εὐλόγησεν τὴν σειράν των "Ημερολογίων τοῖς νινεταί ἄνθρωποις."

οι προηγούμενοι τόμοι του περιοδικού «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», οι οποίοι πωλούνται μεν Α, τόμος αντί δρχ. 400, οι δε λοιποί πρὸς δρχ. 350 ἕκαστος. Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν μία λίρα Ἀγγλίας ἕκαστος.

... πάλαι, 12 εδός Σελ. Σολιμάν Πασά) και πωλούνται εις τας αναφερομένας τιμὰς. Αποστέλλονται δε εις τὰς πόλεις τῆς Αἰγύπτου καὶ Σουδάν, πλέον ταχυδρομικῶν ἐξόδων, ἔναντι πληρωμῆς κατὰ τὴν παραλαβήν.

διὰ τὸν «Κατετὴν Βορζόλακα» δὲν χρ
 ἄλλη σύστασις, εἰς ὅσους δὲν τὸν ἐχ
 βάσει, παρὰ τὴν ἐροτήθησαν ἔναν τοῦ
 ἄβασεν, ὅταν ἐδημοσιεῦθῃ εἰς τὸ «Μτ
 ». Διὰ τὸν «Κατετὴν Βορζόλακα» μ
 με τὴν ποίησε ὅτι ἐσημείωσε τὴν μεγαλει
 ἐπιτηχίαν, ἔξ ὧσων ἀντιστοιχημάτων ἐ
 εῖναι ὡς τώρα στὴν Ἑλλάδα.

Η «Σφίγξ τῶν Πάγων» εἶνε τὸ ὄρυγμα τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παλίων ταξιδιῶν Ἰουλίου Βέρν. Μεσηγηρῶδες μαχτικόν, πολὺπλοκον, κρατεῖ ἅπ' ἀρχῆς τὸ τέλος ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ νῶστου.

Η Λάγκερλεφ είναι η μεγαλύτερα συγγ
του αιώνας μας και έχει βραβευθῇ μὲ
γκόσμιον Βραβείον Νόμπελ. Αὐτὸ μόν
ατα νὰ ἐγγιγθῇ διὰ τὴν «Κόρη
γάλον Βάλτου», ἡ ὁποία εἶνε ἀληθὲς ἀ

«Ένα από τα αθάνατα έργα της φιλολογίας
είναι και α «Περσιπέτα του Πύνα», οι οποίοι
έχουν μεταφρασθεί εις όλες γλώσσας του
κόσμου. Ένα τραγικό ταξίδι στον Νότιον Πό-
λον, πρὸ των τραγικών μυστηρίων του οποίου
ταλαιπώρη σκληρὸν ἀγῶνα α ἡρώες του ρι-
μάντων, γομφίμων ἀπὸ ἑναν τῶν μεγαλειτέρων
ποιητῶν τοῦ κόσμου.

Αισθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένο
ἀπὸ τὴν τρυφερὴν Γκερβίλ, ἐκτυλίσσεται μέσα
στὸν κύκλον τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσσίας, τῶν
ἀδελφῶν μ' ἐξαιρετικὴν λεπτότητα περιγράφει τὴν
ὥσιν καὶ τὰ ἔθιμα.

Ἡ «Μονόμартη» εἶνε τὸ ἀριστούργημα τῆς ρομαντικῆς τέχνης, γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀθάνατον συγγραφεὴ τῶν «Μποέμ». Ἡ ζωὴ τῶν φοιτητῶν στὸ Παρίσι, οἱ ἐρωτὲς τῶν, ἡ φτώχεια τῶν, περιγράφονται μὲ δραματικότητα εἰς αὐτὰς σελίδας τῆς «Μονόμартης».

Συμφωνικὸν μυθιστόρημα, τοῦ ἀποθανόντος Ἑλλήνος λογοτέχνου,
τὸ ὁποῖον διακρίνει ἡ ποιητικὴ τῆς περιγραφῆς, ἡ εὐχάριστη πλοκὴ
τοῦ καὶ τὸ βαθύ του αἰσθημα.

Κυρίες μου

Σας παρουσιάζω
μείαν κόμμωσιν

PERMANENTE

πού συνδυάζει μερικ-
κές φαρδιές ONDULA-
TION καὶ ωραιότατες
μποῦκλες.

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

Σταδίου 37

Στοὰ Δημοσίων

Ὑπαλλήλων

Τηλ. 28-208

Κυρίες μου

Σεῖς πού γιά πρώτη φορά θὰ ὀφθαλμιάσετε νὰ κάμετε **PERMANENTE** καὶ σεῖς πού θὰ ἐπαναλάβετε, προσέξτε στὴν ἐκλογή τοῦ κομμωτοῦ μὴ σας ξεγελάσῃ ἡ οἰκονομία τῶν 25 ἢ 50 δρχ. Συλλογισθῆτε πῶς μιὰ κακὴ **PERMANENTE** θὰ σας κοστῇ μὴ νὰ μὴ μπορεῖτε νὰ ἐμφανισθῆτε πούθενά ἐπὶ 6—8 μῆνας.

Ἔχετε πάντα ἐμπιστοσύνη στὸ ὄνομα

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ